

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

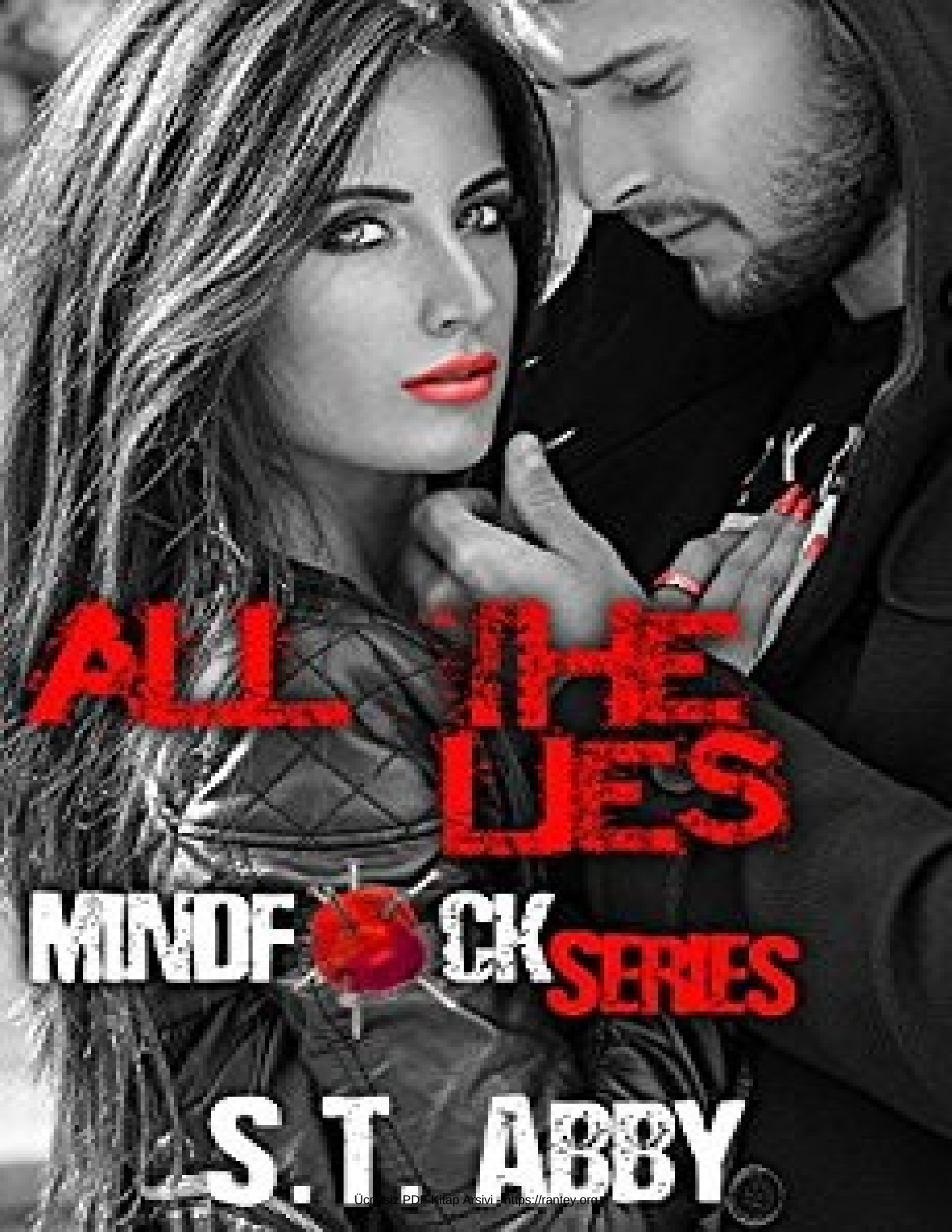
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALL THE LIES

MINDFUCK SERIES

S.T. ABBY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tüm Yalanlar

4. Kitap

Mindfuck Serisi

S.T. Abby

Telif Hakkı 2016 S.T. Abby

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu e-Kitap sadece sizin yararlanmanız için lisanslanmıştır. Yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez.

Bu kitaptaki öykü, hem fiziksel hem de dijital tüm ortamlarda yazarın mülkiyetindedir. Bu mülkün sahibi dışında hiç kimse, bu eserin yazarının açık izni olmadan bu romanın herhangi bir öyküsünü veya bir bölümünü herhangi bir ortamda çoğaltamaz, kopyalayamaz veya yayınlamaz.

Şu anda tüm sosyal ağları kuruyorum. Ama şimdilik beni burada bulabilirsiniz [Facebook](#)'um.

Ayrıca katılmaktan mutluluk duyacağınız bir [kitap kulübüm](#) var ve tüm gün benzer düşünen insanlarla kitap konuşabilirsiniz. <3

Ya da bana stabbyauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderin.

Bu bokun olduğunu biliyorum, bu yüzden bana kafamın karışık olduğunu söylemek için yazmaya zahmet etmeyin ;)

Bu, sesini kaybedenler için. Bu, Lana Myers olmayı dileyenler için.
Bu, insanların hâlâ hakkında fısıldadığı kişiler için.
Bu, unutmak için her gün savaşımlar için.
Yalnız değilsin.

Tim Hoover

Chuck Cosby

Nathan Malone

Jeremy Hoyt

Ben Harris

Rastgele Sokak Adamı

Tyler Shane

Lawrence Martin

Kenneth Ferguson

Karabasan (Gerald Plemmons)

Anthony Smith

Kevin Taylor

Morgan Jones

Hükümetlerin hem çobanları hem de kasapları olmalıdır.

-Voltaire

Eğer Logan ve ben dünyayı birlikte yönetseydik, Voltaire bizi mükemmel bir karışım olarak görürdü.

Listem büyümüş olabilir ama isimler hızla azalıyor. Neredeyse bitiş çizgisine koşma vakti geldi. Nasıl zayıf olunacağını unutmuş ölü bir kızın ellerinde ölme zamanı.

Yanmalarını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 1

Yaşayanlara saygı borçluyuz ama ölümlere sadece gerçeği borçluyuz.

-Voltaire

LOGAN

"Marcus Evans... o çocuk çocukken ele avuca sığmazdı ama tatlıydı. Ve Victoria... Her zaman onun gölgesiydi. Marcus ve Jacob nereye giderse, o da peşinden giderdi. Ona izin verdiler. Victoria ile çocuklar arasında sadece bir yaş fark vardı. Robert ise çocukların sevildiğinden emin olmak için elinden geleni yapıyordu. Jacob onun evinde kendi evinde geçirdiğinden daha fazla zaman geçirirdi, çünkü Robert her yerde bulamayacağınız türden bir güce ve şefkate sahipti."

Diana Barnes boğazını temizliyor ve bir bardak su almak için ayağa kalkışını izliyorum.

"İçecek bir şey ister misiniz?" "Hayır hanımefendi," dedik ikimiz de hep bir ağızdan.

Çikolata teni, dizlerine kadar sarkan fildişi elbisesiyle tam bir tezat oluşturuyor. Perili gözleri olan asil, zamansız bir kadın. Benim Lana'm gibi perili gözler.

Ancak Lana'nınkinden farklı olarak orada da bir suçluluk duygusu var. Kendini taşıma biçiminde bıkkın bir sertlik var, sanki her günü atlatmak için kendini zorluyor gibi.

"Çocuğunuz var mı?" diye soruyor bize döndüğünde, suyunu alıp oturuyor ve gerilimi artırıyor.

İkimiz de tekrar "Hayır, hanımefendi" diyoruz.

"Bahse girerim ikiniz de bekar olmaktan ve zamanın sizi asla yakalayamayacağını düşünmekten hoşlanıyorsunuzdur."

Donny rahatsız bir şekilde koltuğunda kayıyor ama ben sadece gülümsüyorum. "Evli değilim ama bekâr da değilim."

Bir an için beni dikkatle inceledi. "Victoria seni severdi. Annesi o on yaşındayken öldükten sonra çoğunlukla babası tarafından büyütüldü. İki erkekle aynı evi paylaşıyordu, bu yüzden kızlardan çok erkeklerle arkadaşlık kurmakta daha rahattı. Erkek arkadaşlarından çok arkadaşlarına karşı seçiciydi. Bunu kimse bilemezdi."

İlerliyorum. "Neyi bildin?"

"Hayır. Kendimi aşıyorum. Öncelikle Robert'ın işlemediği suçlardan hüküm giydiği gece hapishanede öldüğünü bilmeniz gerekiyor. Onu katil ilan etmek için ellerinden geleni yaptılar, sanki bu sayede cinayetler bir şekilde ortadan kalkacak ve herkes hayatına devam edebilecekti."

Suyunu tekrar yudumluyor ve ben de konuya girmesini talep etmekten kaçınıyorum.

"Robert her gece çocuklarıyla birlikteydi. Hatta benim oğlum da çoğu gece oradaydı. Jacob Denver da tabii ki çoğu gece oradaydı. Robert yemek pişirir, temizlik yapar, çocuklarıyla ilgilenir ve genellikle başkalarının da gelip takılmasını sağlardı. O kadar iyi bir ruh ve iyi bir evdi ki insanlar uzak kalamazdı. Oğlumun babası, o küçücük bir çocukken gitti. Robert oğlumla her zaman kendi oğluymuş gibi konuşurdu ve çalışan bekar bir anne olarak alabileceğim her türlü yardımı takdir ederdim. Elimden geldiğince bu iyiliğe karşılık verdim."

Duraklıyor, sesinde fark etmediğim duygularını yutkunarak bastırıyor. Gözleri kararıyor.

"O kadınlara asla tecavüz edemez ve onları öldüremezdi. Kendi çocuklarına bile elini kaldıramazdı. Oğlum onu gördü. Jacob onu gördü. O gecelerin birçoğunda evde çocuklarıyla beraberdi ve iki kişi daha vardı. Fark etmezdi. Görgü tanıklarının ifadelerine izin vermediler ya da onları mahkemede tanık olarak kabul etmediler."

"Ne? Neden?" Donny kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Çünkü o zaman onu işlemediği cinayetlerden mahkum edemezler," diyor sanki bu çok açıkmiş ve sorduğu için bile aptalmış gibi.

Donny sinirli bir şekilde arkasına yaslanır. Ona değil, duruma. Johnson'ın nasıl biri olduğunu biliyor. Bir şeyler uyduracak ve şüphelisini hapsetmek için *her* yolu deneyecektir.

"Ve mahkeme bunu destekledi mi?"

"Mahkeme. Şerif. Herkes. Onu beş gün boyunca sorguda tuttular. Onu hiçbir hakkı olmadan o kutuya kilitlediler. Avukatının girmesine izin vermediler. Sonra da yalan söyleyip konseyi hiç çağırmadığını söylediler. Başından beri bir cadı avıydı. Bu kasabada çocuklarından başka ailesi olmayan bir okul hademesini suçlamak daha kolaydı. Johnson denen adam bunu onun yaptığını saptadı ve o andan itibaren bunu gerçekleştirdiler. Şerif de onun yanındaydı."

Orijinal profil cinsel sadistti. Çok sık çocuk sahibi olmazlar, olurlarsa da o çocuklardan uzak dururlar. Sevgi dolu ve düşkün değillerdir. Şüphelinin profilini yalnız biri olarak çizmiş ama öyle olmazdı.

Zorla girildiğine dair bir işaret olmaması, adamın çekici ve cana yakın, muhtemelen güvendikleri biri olduğu anlamına geliyor. Bu yüzden bunu kasabadan biri yaptı. Bir adama komplo kurma yeteneği onu narsist yapıyor ve bu kasaba da onun ekmeğine yağ sürerek onu gerçekten kurtaracak gücü ona verdi.

Ve dünyayı kandırmak en yüksek mertebeydi.

"O gecedan önce Evans'a karşı kin besleyen biri var mıydı?"

"Hayır," diyor içinden gülererek. "O adam bir azizdi. Eğer bir çocuk okulda kaza geçirirse, onu temizler ve kimse görmeden koşarak gitmelerini söylerdi. Onların utanmasını istemezdi ve çocukların zalim olabileceğini bilirdi. Kendi çocuklarıyla hademenin çocukları oldukları için acımasızca alay ederdi."

Arkama yaslanıp Johnson'ın bu adamı zanlı ilan etmekte neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Onun bile bir kalbi var.

"Peki şerif? Onunla herhangi bir sorunu var mıydı?"

Dudakları gerildi. "Şerif birisini bulmaya -herhangi birisini- ödeme yapmak için duygusal olarak çok fazla yatırım yaptı. Kızı ilk kurbanlardan biriydi. Onu öldüren gerçek hasta, kötü adam... ertesi sabah herkesin bulması için onu sokağın ortasına bıraktı. Çıplaktı ve çiğ çiğ tecavüze uğramıştı. Derisi parçalara ayrılmıştı ve gece boyunca kan kaybından ölmüştü."

Donny kalın kalın yutkunuyor, ben de arkama yaslanıp bunun nasıl olup da dava raporlarına girmediğini merak ediyorum. Şerifin soruşturmadan çekilmesi gerekirdi. Bu aynı zamanda onun birincil şüpheli olma ihtimalini de azaltıyor, ki ben de bu yönde düşünüyordum.

"On sekiz yaşındaydı," diye devam ediyor Diana, hıçkırıklarını bastırarak. "Şerif o olaydan sonra aklı başında değildi. Bunu gördükten sonra. Bu kasabanın o zamana kadar yaşadığı en zor şeydi. Ondan sonra daha da kötüleşti. Hatta bir Pazar sabahı kilise başlamadan önce kilisenin merdivenlerinde bir ceset vardı. Biri okulun merdivenlerindeydi, çocukların görebileceği şekilde. Ilene Darvis'ti. Anaokulu öğretmeni idi. Sadece yirmi üç yaşındaydı."

Durup burnunu silmek zorunda kalıyor, gözyaşları artık serbestçe akıyor.

"Her neyse, Robert'ın hüküm giydiği gece onu hapishaneye götürdü. Eskortlar ve her şey buradaydı. Nakil gecikince ertesi sabah hücresinde asılı bulundu. Hiçbir aptal bu adamın gerçekten kendini astığına inanmaz.

bir temyiz. Gerçek adaleti arayacaktı. Bu şekilde ölmeyecekti. Gerçekte ne olduğunu asla öğrenemedim. Umarım sen bulursun."

Donny'nin yumrukları sıkılır. Başka bir adamın egosu yüzünden yanlış bir adamın hayatının paramparça olduğunu duymak her zaman acı vericidir. Johnson birçok hayatı paramparça etti.

"Birkaç gün sonra, bebekler eve doğru yürüyorlardı ve Victoria buraya uğradı. Telefonu çaldığında yanındaydım. Kyle Victoria'yı aramış, babasının cesedini görmesi için onu içeri alabileceğini söylemiş, çünkü cesedi bırakamayacaklarını söylemişler. Şerif on sekiz yaşında olmadıklarını ve cesedi sahiplenecek yaşta kimse olmadığı için şehrin cesetten kurtulma hakkına sahip olduğunu söyledi. Bunu daha sonra hallettim-çok daha sonra."

Sanki geri kalanı için kendini hazırlıyormuş gibi titrek bir nefes üflüyor.

"Victoria Kyle'la çıkmıştı, o çocuğa kendisinden olması gerekenden fazlasını vermişti. Ayrıldıklarında çok mutlu olmadı ama şeytanlığını göstermedi. manipülatif ve hesaplı biriydi. Onunla sadece birkaç ay çıkmıştı, şimdiye kadar sahip olduğu birkaç erkek arkadaşından biriydi. Babası Kyle'ın onu nasıl aşağıladığını duyunca aklını başına getirmişti. Kyle'dan neden ayrıldığını hiç söylememişti. Ama Kyle ona güvenmemesi için hiçbir sebep vermemişti. O geceye kadar."

Donny'nin telefonu çalıyor ama o duymazdan geliyor. Benim telefonum çalmaya başladığında, susturuyorum. Cevaplarımızı alana kadar ikimiz de geri adım atmıyoruz. Sadece Johnson neyin peşinde olduğumuzu öğrenmeye çalışıyor.

"Victoria onunla buluşmaya gitti ve Marcus da babasını görmek isteyerek ona yetişti. Cevaplara ihtiyaçları vardı. Hiçbir not bırakılmadı. Veda edilmemiş. Öylece ölmüş ve intihar süsü vermişler. Jacob bir kez olsun yanlarında değildi ve neyse ki oğlum da yoktu."

Ağlamaya başlıyor, hıçkırıklara boğuluyor. "O bebekler acı çekerken minnettar olmamalıydım ama oğlumu da almadıkları için çok mutluydum."

Artık neredeyse tutarsız, gözyaşları çok hızlı akıyor ve hıçkırıkları vücudunu sarıyor. Donny bana bakıyor, gözlerinde dehşet var.

Saldırı olduğunu biliyorduk. Cinsel içerikli olduğunu biliyorduk. Ama şimdi tüm cinayetleri bir araya getirmeye başlıyorum.

Diana bir mucize eseri kendini sakinleştirir ve hıçkırarak ağlamaya başlar.

"Ve Kyle, ah o çocuk saf kötüydü," diyor, sesi artık öfkeli bir hal alıyor. "Onunla Belker Sokağı'nın sonunda karşılaştılar ve yalnız değildi. Çocukları aracılığıyla 'katili' *cezalandırmasına* yardım etmeleri için yanında birkaç gönüllü getirmiş."

Belker Sokağı, meleklerle ilgili mesajın gelecek şeylerin bir alameti gibi görünmesi için yazıldığı yerdir.

"Üzerlerine atladılar. Onları yere yatırdılar. Sokak ortasında çırılçıplak soydular. Daha sonra sırayla ikisini de dövdüler."

Kusarken durmak zorunda kalıyor ve başını çeviriyor.

Donny bembeyaz ve yumrukları daha sıkı. Şu anda tüm vücudum kaskatı.

"Kaç kişi?" Donny sessizce sorar.

"Toplamda on üç," diyor hâlâ hıçkırarak. "Sadece... Dev bunu yapmadı... yapamadı. Yine de orada durdu. Ve bittikten sonra bana hikayeyi anlattı. Çocuğun kafası o kadar karışmış ki bir yıldan fazla terapiye gönderilmiş. Sonra da ülkeyi dolaşıp Tanrı'nın sözünü yayan bir kilise grubuna katılmış. Ondan biliyorum."

"Yani on iki kişi sırayla onlara tecavüz etti," diyor Donny, sakin ses tonu benimkiyle eşleşen kaynayan öfkeye ihanet ediyor.

"Bitti. Ve bitti. Ve bitti," diye homurdanıyor, gözyaşları öfkeyle dökülüyor. "Durmadılar. O bebekler saatlerce o sokakta yattılar, kan kaybettiler ve

Yardım için ıglık atıyordu. Ve kimse gelmedi. Ama kötüsü bu bile değil."

Daha ne kadar kötüleşebilir bilmiyorum.

"Lawrence, Morgan ve Kyle en kötü sululardı; etraftaki en karanlık ruhlar. Onlara tecavüz etmekten sıkıldıktan sonra, Kyle birinin evine girdi ve bir boy aynası ödünç aldı. Whisenant'lar evlerinin hemen önünde neler olup bilmiyormuş gibi aynayı uzattılar. Kyle geri döndü, aynayı Morgan'a verdi ve Lawrence Marcus'u ayağa kaldırdı."

Telefonum tekrar çalıyor ama bir kez daha susturuyorum, ekrana bile bakmıyorum.

"Kyle bir bıçak çıkardı ve Morgan'a Victoria'nın arkasındaki aynayı tutturdu. Marcus'un bundan sonra ne olacağını görmesini istiyordu. Sonra Kyle, Marcus'a kız kardeşini 'becermesini' söyledi. Kendi etine ve kanına tecavüz etmesini. Yoksa bir daha kullanamam diye aletini kesecekti."

Midem bulanıyor ve Donny boğuk bir ses çıkarıyor.

"Marcus reddetti, hepsine cehennemde yanmalarını ve ne olursa olsun almalarını söyledi. Kyle bıçağı Marcus'un beline doğru kaydırđı, onu kesti ve bunun son şansı olduğunu söyledi. Kıından hoşlanacak kadar sapıksa, kız kardeşini sikecek kadar da sapık olduğunu söyledi. Marcus yüzüne tükürdü. Ve Kyle tehdidini yerine getirdi. Onu sokağın ortasında hadım etti."

Dışarı ıkmmamak için elimden geleni yapıyorum. Daha fazla duymak istemiyorum. Kahretsin, bu kasabadaki herhangi birine bunu saklamaya yardım ettikleri için nefret etmeden bakabilir miyim emin değilim.

Diana neden daha önce ortaya çıkmadı?

Diana tekrar kendine geldiğinde devam eder. "Ayna düştü ve paramparça oldu. Victoria çoktan eşek sudan gelinceye kadar dövülmüş, yüzü tanınmaz hale gelmişti. Yüzünü yere arpmışlar, yumruklarıyla vurmuşlar ve daha pek çok şey yapmışlardı. Cam parçalandığında, onu camın sürüklediler, sonra Kyle onu doğradı.

bıçakla belinden yaraladı. Daha sonra aynanın bir parçasını kaptı, ona neye benzediğini gösterdi ve ayna parçasını ona çarptı. Ona veda sözleri, bir canavar ve bir fahişe olarak öleceğiydi. Onları sokaklarda kan kaybından ölmeleri için bırakmışlar."

"Sonra Marcus onlara hayatta kalma şansı vermek için onları ilçe dışına sürdü," diyorum sakın bir nefesle. "Çünkü şerif Delaney County'deki her şeyin sahibidir."

Yavaşça başını sallıyor, sonra başını sallıyor. "Marcus asla hayatta kalacağını düşünmedi. O sadece kız kardeşinin hayatını kurtarmak istedi. İkisi de hastaneden sağ çıkamadı. Ve bu kasaba ruhunu kaybetti. Hepimiz olduğumuz kişinin içi boş kabuklarına dönüştük, çünkü korku bizi yönetiyordu."

"Neden daha önce birine söylemedin?" Donny suçlayıcı görünmemeye çalışarak sorar.

Bize acımasız ve ciddi bir bakış atıyor. "Deneyenler ya kayboldu ya da öldü. Lindy May Wheeler o gece onları durdurmaya çalıştı. Kaçtı ama Dev onu geri çekti, bir arabaya attı ve işleri bitene kadar arabada kilitli tuttu. O evliydi. Sonra bir baktım, Kyle kocasına karısıyla yattığını söylüyor... onu baştan çıkardığını. Antonio onu terk etti ve Kyle tarafından defalarca tecavüze uğradığını söylediğinde kimse ona inanmadı. Babası onu şehir dışına çıkarmak zorunda kaldı çünkü öldürüleceğinden endişeleniyordu."

Kanım donuyor ve Donny'nin gözleri benimkilerle buluşuyor. Lindy May Wheeler. Şüphelimizin, gerçek bir canavardan kurtarmak için zaman ayırdığı kırık bir çocuğa bakmak için seçtiği kadın.

Diana bakışımızı fark etmedi.

"Oğlumu tehdit ettiler. Bir yıldan kısa bir süre içinde üniversiteye gidecekti. Eğer sorun çıkarırsam liseden bile mezun olamayacağını söylediler. Onlara inandım. Hâlâ da öyle. Bu yüzden onu kız arkadaşının yanına gönderdim.

bir yer. O kız çok para kazanıyor ve New York'taki en iyi güvenliğe sahip."

Donny bana "Bu zanlıların çoğu şehri terk etti" dedi.

"Mecbur kaldılar," diye araya giriyor Diana. "Şerifin insanları korkutmasının ama yine de burada yaşamaya devam etmelerinin tek yolu, oğlu hariç herkesi bu kasabadan sürgün etmektir. Oğlu içlerinde en kötüsü ama sürgün edilmeyecek. Ama merak etmeyin. O çocuklara iyi para ödedi."

"Kyle Davenport şerifin oğlu. Bunu etmesine şaşmamalı," diyor Donny acı dolu bir nefesle.

"Bunu mı ettiniz?" diye soruyor inanamayarak. "Şerif organize etti. Yardımcılarını her eve gönderdi ve eğer bir şey duyarlarsa içeride kalmalarını söyledi. Eğer uymazlarsa, sonuçları olacaktı. Hatta televizyonlarımıza bir yayın göndererek sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini, aksi söylenene kadar kimsenin gün batımından sonra dışarı çıkmamasını söyledi. Oğlunun bunu planlamasına yardım etti, sonra da kendi yapmayı göze alamadığı şeyi yapmasına izin verdi."

"Neden?" Donny sorar.

Ama cevabını duymadan nedenini biliyorum.

"Kızı tecavüze uğradı, işkence gördü, aşağılandı ve ölümünden sonra bile utandırıldı. Şerife göre bunu yapan Robert Evans'tı. Adamı öldürmek onun için yeterli değildi. Çocuklarını da öldürmeden önce paramparça etmesi gerekiyordu. Dünyanın içindeki şeytanlardan arındırılması gerektiğini söyledi. Yine de kendi oğlunun gözlerindeki kötülüğü asla görmedi. O çocuğun annesi bile onun iyi biri olmadığını biliyordu."

Yine telefonum çalıyor, ama burada işim bitmedi, bu yüzden bir kez daha görmezden geliyorum.

"Kyle serbest bırakılmayı bekleyen bir canavardı. Bu tür bir kötülük bir kutudan çıktığında bir daha geri girmez."

Bu konuda ona tüm kalbimle katılıyorum. Bildiğimiz kadarıyla en az üç kişiye tecavüz etti ve bunlardan biri de erkekti.

"Siz çocuklar bir katilin bu kasabaya zarar vermesini engellemek istiyorsunuz. Ama ben sadece o bebeklerin sonunda bir sesi olmasını istiyorum. İnsanlar bu sırları bu kadar uzun süre sakladıkları için ölüyorlar."

"Dev kim?"

"Devin Thomas. Yargıcın oğlu," diyor otomatik pilotta.

Ayağa kalkarken ona bakıyorum ve bildiğimiz isimleri sayıyorum, bunlardan ikisi belirsiz. "Tim Hoover. Chuck Cosby. Nathan Malone. Jeremy Hoyt. Ben Harris. Tyler Shane. Lawrence Martin. Anthony Smith. Kevin Taylor. Morgan Jones. Kyle Davenport."

Bakışlarımla buluştu. "Jason Martin. Lawrence'ın kuzeni. Bugünlerde Güney Carolina'da yaşıyor. Orada emlak geliştiricisi olarak çalışıyor. On ikinciydi."

"Bunu paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Bana sadece fazlasını yapacağını söyle."

"Yapmayı planlıyorum," diyorum ona dürüstçe.

Donny beni kapıya kadar takip ediyor ve ben de son bir kez onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. "Victoria ve Marcus'un annesi nasıl öldü?"

"Araba kazası," diyor iç çekerek. "Birkaç kasaba öteden zengin bir çift bir partide sarhoş olduktan sonra onunla çarpıştı. Sanırım soyadları Carlyle'dı. O kazayla kendi kızlarını yetim bıraktılar ve hastanede geçirdiği uzun bir günün ardından çocuklarının yanına dönmeye çalışan çok iyi bir kadını öldürdüler."

Sanki bu aile bir türlü rahat edemiyor.

"Hemşire mi?" Neden bilmek istediğimi bilmesem de soruyorum.

"Hayır. O aslında çocukların öldüğü hastanede adli tabipti. Bunu seçmelerinin nedeninin de bu olduğunu düşündüm. Anneleri de

Oradan pek çok arkadaşı olan sevilen bir kadın."

Anlayışla başımı sallıyorum ve gitmek için dönüyoruz.

Dışarı çıkıp kapıyı kapatırken Donny, "O gece sürü mantığıyla çalıştılar," diye fısıldıyor.

"Kyle onların en baskın alfasıydı. Bu daha çok hapishane sürüsü mantığıydı, dışarıda kalmamak için bir araya geliyorlardı."

"Bazıları on beş yaşında kadar genç," diye homurdanıyor Donny.

"Ergenleri manipüle etmek ve kontrol etmek daha kolaydır. Lawrence, Morgan ve Kyle üçlüsüne saygı duyuyorlardı. Ama çoğunlukla Kyle söz sahibiydi. Bu kadar çok alfa varken o gece birileri kafalarını çarpabilirdi."

"Bildiğimizden değil. Morgan ve Lawrence çoktan öldüler."

"Devin. Onu bulmamız gerek."

"Lindy May'i kilitlemek için yolun yarısını terk etti. Ya geri gelip izlediyse? Diana hikayenin geri kalanını başka nasıl bilebilirdi ki?"

Dudaklarımı büzüyorum. Bunu ben de fark ettim. Ama Diana hiç açıklamadı.

"Çocukların geldiği gece hastanede görevli olanlarla hiç görüşebildik mi?" Donny'ye sordum.

"Hayır. On yıldan fazla oldu. Ellerinde ne varsa bize verebildikleri için şanslıydık."

"Neden oradaki birine yaralandıklarını söylemiyorsunuz?" Ona sordum.

Omuz silkiyor, tüm enerjisi bir anda yok oluyor. Ben de aynı duygusal boşluktan geçtiğimi hissediyorum.

"Bilmiyorum ama Johnson'ın bunu bildiğini biliyorum. Kyle koruyucu gözetim altına alındı."

"Tüm bunların yaşandığına dair bir kadından daha fazlasına ihtiyacımız var. Görgü tanığı bile değildi. Ve eğer Johnson'ı alıyorsak, o zaman

Müdür McEvoy hakkında. Sağlam kanıtlara ihtiyacımız olacak. Bu arada, başka kimlerin hedef olduğunu ve Robert Evans'ı gerçekten neyin öldürdüğünü bulmamız gerekiyor."

"Kariyerim boyunca bir kez bile yasaların doğru tarafında olup olmadığımı merak etmedim. Ta ki bugüne kadar" diyor sessizce.

İntikam cinayetleri her zaman duruşumuzu sorgulamamıza neden olur. "Sadece çocukları öldürenlerle yetinmeyecek," diye hatırlatıyorum ona.

"Bazı kapıları açtı ama kimseye dokunmadı. Bazı aynaları çaldı, suya biraz mürekkep koydu ve boyayla oynadı. Şimdiye kadar çok sayıda insanı öldürebilirdi. Ama öldürmedi."

"Onları terörize ediyor. Bu onun tüm kasabadan intikam alma şekli. Akıllarının nasıl çalıştığını biliyor. Bunu bildikleri ve hiçbir şey yapmadıkları için on yıldır suçluluk duygusuyla boğulmuş durumdalar. Şu anda gerçekten doğaüstü bir şeyler olduğuna inanıyorlar."

"Neden daha yeni başlıyormuş gibi hissediyorum?" Donny cipe bindiğimizde soruyor.

"Kyle Davenport neden babasıyla aynı soyadını taşıyor?" Ben soruyorum.

iPad'ini açıp bir şeyler okuyor. "Annesinin Jane Davenport olduğunu söylüyor. Şerif, Jane bir gün yanında Kyle'la kasabaya gelene ve velayeti ona verene kadar Kyle'ın varlığından bile haberdar değilmiş."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

Başını sallıyor, alçak sesle ıslık çalıyor. "Hadley bütün bunları bir şekilde ortaya çıkardı. Kyle hasta herifin teki. Beş yaşındayken hayvanlara işkence etmeye ve öldürmeye başlamış. Yedi yaşına geldiğinde annesi onunla başa çıkamayacağına karar vermiş. Sinir krizi geçirmiş ve bıçakla onu kesmiş. Annesi onu şerife götürmüş.

Tüm velayet haklarını elinden almaktan çok mutlu oldu ve şehirde kalarak oğlunun büyümesini uzaktan izledi. Eminim hayatı cehenneme dönmüştür."

"O şimdi nerede?"

Kaşları çatılır. "Öldü. On yıl önce, Robert Evans'ın davası başladıktan kısa bir süre sonra öldü."

"Neden bunun bir tesadüf olmadığını hissediyorum?" İnledim.

"Çünkü bu kahrolası kasabadaki her şey bir şekilde o kabusla bağlı."

Tam arabayı çalıştırırken yukarı baktım ve kırmızı bir ışık gördüm. Çabucak geri dönüyorum ve cipin kaputuna tırmanıp uzaktaki binaların tepelerini okuyorum. Buradan gördüğüm belediye binası.

Çatının kenarına kırmızı renkle yazılmış bir mesaj var: *Aptalları saygı duydukları zincirlerden kurtarmak zordur.*

Donny yanıma tırmanıyor ve uzun bir nefes alıyor.

"Önce İncil'den alıntı yaptı, şimdi de Voltaire'den mi? Amaç ne?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum aşağı atlarken. "Ayrı ayrı mesajların ne anlama geldiğinin oldukça açık olduğunu düşünmeme rağmen."

Tam o sırada kafamı direğin üzerindeki hoparlöre çeviriyorum, çünkü hoparlörden müzik sesi gelmeye başlıyor. "*Sus, küçük bebek, tek kelime etme. Annen sana alaycı bir kuş alacak. Ve eğer o alaycı kuş ötmezse, annen sana elmas bir yüzük alacak...*"

"Bu hiç de ürkütücü değil," diyor Donny, bir kadın sesinden çocuk şarkısı çalarken ürpererek.

Sokaktaki herkes dönüp kendilerine en yakın konuşmacıya bakıyor, hepsinin rengi soluyor.

"Kasabayı temizleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Dudaklarımı sıkıyorum. "Çok fazla kontrol gösteriyor. Arındırmak istediğini sanmıyorum ama itiraf etmelerini istediğini düşünüyorum. O burada çünkü biz .

Aksi takdirde, listede bu kasabada olmayan son ismi öldürmüş olacaktı. Biz geldiğimizde o da geldi."

"Ama neden?"

"Öğrendiğimde sana haber veririm," diyorum ona, hazır olmadığım bir bombayı üzerimize bırakan evden uzaklaşırken.

Bölüm 2

Kötüler için her şey bir bahanedir.

-Voltaire

LANA

"Baban nasıl?" Jake odada dolaşıp son bir monitörü bağlarken ona soruyorum.

"Yine ilaçlarını alıyor. Hasta olduğu için egosunun ne kadar incindiğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Ama halledildi. Artık buna odaklanabiliriz."

Diana'nın evinden çıkarken Logan'ın yüzündeki ifadeyi izliyorum ve ona bildiği her şeyi anlattığını biliyorum.

Jake yanıma otururken omzuma dokunarak, "Ben Diana'nın evini izleyeceğim, belki harekete geçerler," diyor ve gözleri eski avcı kulübesinin duvarlarına yerleştirdiği sayısız monitöre kayıyor.

FBI geldi, tüm bunları araştırdı *ve ardından* Jake, babasının yıllardır boş olan kulübesinde geçici karargâhımızı kurdu.

Takdirle başımı sallıyorum ama gözlerimi Logan'dan ayıramıyorum, gözlerindeki acıyı görüyorum. Hiç tanımadığı bir kız için duyduğu acıyı. Asla tanıyamayacağı bir çocuk için acı. On yıldır peşimi bırakmayan bir geçmişin acısı.

Ve henüz tüm detayları öğrenmeyi bitirmedi bile. Daha öğrenecek çok şey var.

"İhtiyacı olan kanıtı bulacaktır, Lana. Onun hakkında haklısın. O gerçek bir anlaşıma."

Dönüştüğüm karanlık şey tarafından kirletilemeyecek kadar iyi bir adamım.

"Yapacağını biliyorum. O zaman babamın adı temize çıkacak - en azından bu kasabada onu mahkum eden insanlar için."

"Ve Marcus intikamını mezardan alacak," diye sessizce ekliyor ve kasabadaki herkesin neredeyse anında duraklamasına neden olan müziği başlatıyor.

Sadece annemin kilise sahnesinde o şarkıyı söylerken çıkardığı sesi hatırlayamayacak kadar küçük olanlar bunu görmezden gelebiliyor. Ama diğer herkes giderek daha fazla dehşete düşüyor.

Ölülerin geri dönüp onlara musallat olmasından korkuyorlar.

"Babam o cinayetlerden hüküm giymemiş olsaydı ne olurduk hiç merak ettin mi?" Ona usulca sordum.

"Hayır. Çünkü merak etmeye başlarsam asla durmam," diyor tereddüt etmeden.

Ayrılmadan önce kulübenin küf kokusunun üzerimden temizlenmesi gerekecek.

Şerifin konuştuğu monitörün sesini açarken Jake'e, "Bu yumurta avına çıkmasına izin vererek onu tehlikeye atıyorum," diyorum.

"Onun arkasını kolluyorsun," diyor Jake, şerifin beyazın tehlikeli bir tonuna dönüştüğünü görüp hoparlörlerden çalan müziği duyarken dudakları seğiriyor.

O geceyi hatırlıyor. Annemin çok önemli bir oyun için kilise sahnesinde o şarkıyı söylediği geceyi. Neredeyse tüm kasaba oradaydı.

"Yeterli olsa iyi olur, Jake. Eğer benim yüzümden zarar görürse, o uçurumdan düşer, tüm bunların ne anlama geldiğini unuttur ve önyargısızca öldürürüm."

Tüm ruhumu kaybedersem nasıl bir canavara dönüşeceğimi düşündükçe ellerim titriyor.

Jake titreyen elimi tutuyor ve bana doğru eğiliyor. "Seni geri çekeceğim."

Ona acımasızca bakıyorum. "Logan benim yüzümden -ya da herhangi bir nedenle- zarar görürse, sen yeterli olmayacaksın."

Gözyaşı süzüldüğünde bunu hissediyorum ve Jake tek bir adam yüzünden ne kadar savunmasız olduğumun tek bir ıslak kanıtını görerek geriliyor. Dudakları geriliyor.

"O zaman ikimiz de onun güvende kalmasını sağlayacağız."

Gözyaşımı siliyorum ve dikkatimi belediye binasının kapısını kapatıp kilitlerken panikleyen şerife veriyorum, SSA Johnson'la yüzleşmek için dönüyorum.

Şerif Cannon, "O hoparlörden şarkı söyleyen Jasmine Evans," diye tıslıyor. "Eğer bir hayalet ölümden dönmediyse, bir şeyler kaçırıyorsunuz demektir."

Sonra şerif yardımcılarından birine döner. "Öldürün şu lanet müziği! Kasabamızın hoparlörlerine nasıl girdiğini öğrenin!"

Jake sırtıyor. "Sana iyi şanslar Şerif. Beni alt etmen için sana meydan okuyorum," diyor Jake kendini beğenmiş bir şekilde.

Bu onun beklediği kısım. Onlara gerçekte ne kadar koyun olduklarını göstereceğimiz bölüm. Zihinlerinin ne kadar zayıf olduğunu göstereceğimiz bölüm.

Bütün kasabayı sikip attığımız kısım.

Şerif yüzünü ona dönerken Johnson, "Sana bunun kolay olmayacağını söylemiştim," diye homurdanıyor.

"Öyle mi? Çünkü bu takımı kontrol edebileceğini söylediğini hatırlıyorum. Şimdiye kadar çok fazla soru sordular ve kasabamın her yerine el ilanları asıyorlar. Birinin konuşmaya cesaret etmesi an meselesi."

Yakaladım seni aptal piç.

"Logan Bennett senin sorunun. Takımın geri kalanını ben halledebilirim."

İçimdeki korku açığa çıktıkça bağırsaklarım sıkışıyor. Logan'ın peşinden giderse onu vaktinden önce öldürürüm. Ve Logan'ın peşine düşen herkesi

gönderiyor.

"Kimse farkına varmadan Kyle'a ulaşabileceğinden emin misin?" Jake bana soruyor, onun da gözleri ekrana odaklanmış durumda.

Cevap vermiyorum, çünkü konuşulanları meşgulüm.

"Eğer beni indirirse, sen de benimle gelirsin. Bunu unutma Johnson," diye hırılıyor şerif, ofisinin kapısını kapatıp onları yalnız bırakırken.

Johnson gözlerini kısar. "Sana o çocukların peşinden gitmeni hiç söylemedim. Bu psikopat onlar yüzünden seni hedef alıyor. Evans yüzünden seni hedef almıyor. Sahip olduğun o hasta herifin bir tasmaya ihtiyacı vardı ama sen onun yerine onu serbest bıraktın ve en kötüsünü yapmasını söyledin. O canavarı serbest bıraktığınız için o ekip burada."

Şerifin yüzü acıyla kıvrılıyor ve Jake diğer tüm ekranları kapatarak benimle birlikte bu ekrana odaklanıyor. Şerifin asıl katil olmadığını biliyorduk ama pişmanlık duymasını hiç beklemiyorduk çünkü onun bir sosyopat olduğunu biliyorduk.

"O hasta değil. Acı çekiyordu. Kız kardeşinin dağıldığını, vahşice tecavüze uğradığını ve öldürüldüğünü gördü."

Johnson parmağıyla yüzünü işaret eder. "Evans'la birlikte gittim, çünkü New York'tan gelen o amcık avukat davadan haberdar olmuştu ve davanın taraflı olmadığını kanıtlama yolunda ilerliyordu. Duruşmanın burada olmaması gerekiyordu ve çok fazla jüri üyesi seninle bağlantılıydı. O serbest kalacaktı ve benim kariyerim de tüm torpillere yüzünden sona erecekti. Bu davaya girip bu pisliği temizleyebilmek için neler yaptığımı tahmin bile edemezsin. Sana gerçek profili verdim. Bennett ne gömdüğümüzü öğrenmeden önce adamlarınızı öldüren o pisliği bulun." Jake'e bakıyorum ve ben konuşurken o da ekrana bakıyor. "Sınırdalar."

"Tam istediğimiz yerde," diyor Jake sessizce.

Hoparlörlerden *The Wheels on the Bus* çalmaya başlıyor ve annemin sesi kasabada yankılanmaya devam ederken bir kadın tökezleyerek yere düşüyor. Pek çok çocuğun sesi annemin sesine eşlik ediyor ve bu da sesi biraz daha ürkütücü hale getiriyor. Müzik aniden kesiliyor ve Jake'in dudakları dizüstü bilgisayarında bir şeyler incelerken seğiriyor.

"Sunucunun fişini çekmişler." "Tıpkı yapacaklarını bildiğimiz gibi," diye katılıyorum.

"Onları tekrar taktıklarında, beni uyaracak. Baştan başlayacağım."

"Ta ki onları fişsiz bırakmaktan başka çareleri kalmayana ve perili ev açıldığında kasabaya neler olup bittiğini anlatmanın hiçbir yolu kalmayana kadar."

Yavaşça başını sallıyor. "Bunun için hazır mısın?"

Dudaklarımın kenarlarında koyu bir sırtış beliriyor. "Hem de çok."

Şerifin ofisine giren biri dikkatimi çekti. Chad Briggs üzerinde şerif yardımcısı üniformasıyla içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Gözleri Johnson'a kayıyor, sonra şerife hitap ediyor.

"Bazı bilgiler gün ışığına çıktı." Şerif Cannon, "O zaman açıkla," diye .

Gözleri tekrar Johnson'a kayıyor. "Bazı hassas bilgiler."

Johnson'a doğru umursamaz bir tavırla el sallıyor. "O gruptan endişelenecek kişi o değil. Ne bilgisi?"

Briggs'in tereddütlü olduğunu söyleyebilirim ama sonunda cevap verdi. "SSA Bennett ve başka bir ajan Diana Barnes'ın evinden çıkarken görülmüş. Bir süre oradaydılar Şerif ve oğlunun şu anda dokunulmaz olduğu haberini aldım. New York'ta bir avukatla kalıyormuş. Sanırım onlara her şeyi anlatmış."

Şerif Cannon küfrediyor, şapkasını odanın diğer ucuna fırlatırken bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Sakin ol," diyor Johnson, kendi soğukkanlılığını yeniden kazanarak. "Bu sadece yaşlı bir kadının saçmalıkları. Kanıta ihtiyacı var. Hiç yok. Ve çoğu

Olaya karışan şüphelilerin çoğu zaten öldü, bu yüzden doğrulayabilecekleri ya da reddedebilecekleri bir şey yok. Evans'a ne yaptığımızı gösterebilecek hiçbir şey kalmadığından emin olmaya daha fazla odaklanmamız gerekiyor."

Şerif Cannon, "Hiçbir şey yok," diyor ama dudaklarını seğiriyor.

"Çok var," diyor Jake, geniş geniş sırtarak. "Sadece bunu bilemeyecek kadar aptalsın Şerif."

Ve paylaşacak çok şeyimiz var. Zamanı geldiğinde.

Şerif'in Johnson'a, "Diana Barnes hikâyeyi doğrulayacak birini bulursa sorun yaratabilir," dediğini duyuyorum, sonra bakışları Chad Briggs'e kayıyor. "Durumun böyle olmadığından emin ol."

Chad başını sallayıp odadan çıkarken Jake, "Diana'nın peşinden gidiyorlar," der.

"Akşama kadar olmaz."

Gözlerim tekrar Logan'ın olduğu ekrana kayıyor. Sesi açıyorum, ancak duymam için kameradan neredeyse çok uzakta.

Donny ona, "Adli tabip iki yıl önce öldü, yani bu bir ," diyor. Logan, "Çocukların gittiği hastaneyi ziyaret etmeliyiz," diyor ve benim Midem bulanıyor.

"Siktir," diye tıslıyor Jake. "Sana odaklanmamalı. Yolsuzluğa odaklanmalı."

"Eğer oraya gider ve Hadley'nin yaptığı gibi her şeyi bir araya getirirse, o zaman mahvoluruz," diyorum sessizce.

"Kennedy'nin senin hayatta kalman gereken gece ölüyor olması kaderdi," diyor Jake sessizce. "Peki Kennedy Carlyle? Annene çarpan sarhoş sürücünün kızı olan aynı kız mı? Bunların hepsinin bir hiç uğruna olmasına imkân yok. Bunun bir işaret olmamasına imkan yok. Bunu yapmamız gerekiyordu. Yarı yolda yakalanmamalıyız."

"Birinin çıkıp babam hakkında konuşmasına ihtiyacımız var," diye mırıldanıyorum dalgınca, Logan'ın kırmızı kravatını yırtıp atmasını izliyorum hayal kırıklığıyla.

Jake ayağa kalkıp odanın kenarına gidiyor ve zaman salan boyalardan oluşan harika eserini çıkarıyor. Hepsi farklı şekilde etiketlenmiş, her birinin boyanın ne zaman ortaya çıkacağına dair farklı bir zaman dilimi var.

Jake kapüşonunu çekiştirip kapıya doğru yürümeden önce, "O zaman konuşmaları için onlara biraz teşvik verelim," dedi. "Birinin bana yanlış yaptığını görürsen beni ara. Ben okula gidiyorum. Oraya vardığımda okul kameralarını devre dışı bırakacağım."

"Seni koruyorum," dedim ona.

Etrafımızı saran monitörler tüm kasabayı kaplıyor. Bütün gün cehenneme bakmak gibi.

"Lana'nın eve dönmesi gerekiyor." Logan'ın anonsu bakışlarımı onun ekranına kaydırmama neden oldu.

Donny sırtarak, "Hadley'e bunu anlatmakta iyi şanslar," diyor.

"Bu hiç eğlenceli değil. Gerçekten tehlikede olabilir. Onu getirmemem gerektiğini biliyordum."

Sanki bunun için acı çekiyormuş gibi görünüyor.

"Alınmayın ama onun gerçekten güvende olduğunu göremeyecek kadar duygusal olarak güvenliğine yatırım yapıyorsunuz. Tek bir kadın bile hedef alınmadı. Sadece erkekler. Eğer bir şey varsa, o sizden daha güvende."

"Şu anda şerife de Johnson'a da güvenmiyorum. Bunun Kızıl Avcı ile hiçbir ilgisi yok."

Donny'nin gözleri açılıyor, benimkiler de öyle.

"Sesim çok geliyor. İki kanun görevlisi için, lanet olası bir seri katilden daha fazla Bu kasaba tam bir zehir yuvası," diyor Logan iç çekerek.

"Johnson sapkın biri ama aptal değil. Sana elini süremeyeceğini ve bundan kurtulamayacağını biliyor. "Johnson'a vermek için sağlam bir kanıt bulmalıyız.

Collins alt komiteye verebilir."

Logan düşünceli bir şekilde, "Yeni kanıtlar elde ettiğimizden beri konuşmadığımız biri var," diyor. "Buradan sadece bir saat uzaklıkta yaşıyor."

"Christopher Denver," diyor Donny nefes verirken. "Tabii ki."

Jake'in babası. Babamın avukatı. Hainlerle dolu bir kasabada babamın tek dostu.

Bir ara onunla konuşacaklarını biliyorduk.

Gözlerim okulun ekranına kayıyor ve Jake'in kapüşonunu takmış, hızlı hızlı vuruşlar yaparak boya işini aceleye getirdiğini görüyorum. Herkes okulun içinde ve pencereler başının üstünde olduğu için dışarı bakıp onu görmek imkânsız.

Yine de bunu gündüz vakti ön tarafta yaptığına inanamıyorum. Neyse ki sokaklar çoğunlukla sessiz ve bir araba sesi duyduğunda çobanpüskülü çalılarının arkasına saklanıyor.

Sonunda Jake'in yan tarafa doğru koştuğunu ve onu buraya geri getirecek olan ormana doğru ilerlediğini görüyorum. Dikkatim Logan'a dönüyor ve sadece ona odaklanıyorum.

"Kim arayıp duruyor?" Logan telefonunu tekrar sessize alırken Donny ona sorar.

"Johnson. Eminim bizi bu soruşturmadan sıyırmak için bir yol bulmaya çalışıyordur. Şimdiye kadar muhtemelen Diana Barnes ile özel olarak konuştuğumuzu duymuştur. Ne bildiğimizi öğrenmek istiyor olabilir."

"Ne öğrenmeden önce gidip Denver'la konuşalım."

Logan telefonundaki saate bakar. "Tamam ama çok geç olmadan dönmek ve Lana'nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Logan arabanın sürücü koltuğuna otururken Donny gözlerini devirerek, "Onu yoldan ara, aşık çocuk," diyor. Logan gülüyor gibi görünüyor

o.

Kapıları kapattıklarında ne dediklerini duyamıyorum, ama susturuyorum. telefonum çaldığında her şeyi.

"Hey," diyorum, aşık olmuş küçük bir kız gibi gülümseyerek.

"Bir ipucu üzerinde çalışmak için şehir dışına çıkmam gerekiyor. Eve dönme şansın var mı? Burada olman hoşuma gitmiyor."

Gülümsüyorum, önemsemesini seviyorum. Gözlerim insanların okulun önünden geçtiği ekrana kayıyor, boya göründükçe yavaşça toplanıyor.

"Sanırım Delaney Grove beni etkilemeye başladı." Bu korkunç şaka karşısında inliyor.

"Logan, endişelenmeyi bırak. Oturup seni ve güvende olup olmadığını merak etmektense seninle ya da en azından sana yakın olmayı ederim."

"Endişelendiğim ben değilim bebeğim. Kendi başımın çaresine bakabilirim." *Sana daha iyi bakabilirim.*

Elise ve Leonard olay yerine varıp yeni mesajın fotoğraflarını çekerken gözlerim yukarı kayıyor.

"Benim için endişelenmeyi bırak. Bu adamın benim kim olduğumu umursadığından bile şüpheliyim." Uzun bir süre sessiz kalır.

"Logan?"

"Özür dilerim. Sadece psikolojiyi nasıl mahvettiğini düşünüyordum."

"Nasıl yani?"

"Çünkü benim işim yüzünden bilinen bir seri katil tarafından saldırıya uğradınız, yine de inatla kalmak istiyorsunuz, sanki peşinizden bir başkasının geleceği düşüncesi sizi korkutmuyormuş gibi davranıyorsunuz."

Sertçe yutkunuyorum. Sesi hiç şüpheli çıkmamıştı. Şu anda bile şüphelenmekten çok kafası karışmış gibi.

"Silahım var," dedim ona usulca. "Ve evimde olmak istemiyorum." Gözlerimi kapatıyorum, bu yalanın ona suçluluk hissettireceği gerçeğinden nefret ediyorum.

"Otele geri dön." "Hayır,"
diyorum iç çekerek.

"Kahretsin. Bu konuşmaya sonra devam ederiz. Elise beni arıyor."

"Seni seviyorum," diyorum tereddüt etmeden, kelimeler dilimden doğal bir kolaylıkla dökülüyor.

"Seni seviyorum." Arka planda biri öğürme sesleri çıkarırken bile sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Tam telefonu kapatırken Jake içeri giriyor ve ben yüzümdeki aptal ifadeyi silmeye çalışırken bana bakıyor.

"Bu iş biter bitmez kendi şapşal sırtışıma bulacağım," diye homurdanıyor ama gözlerindeki gülümseme Grinch'in Noel'i çalan tonuna ihanet ediyor.
"Kaçırdım mı?"

"Daha yeni başlıyorum," diyorum ona, okulun duvarını göstererek.

Söylediğimiz yalanlar onları etkiler. Şimdiki zaman geleceğe gebedir.

Mesaj, aşağıdaki gibi görünmeyi bitirdiğinde birçok solgun yüzle karşılaşılıyor
Sihir.

"Logan şehirden ayrılıyor ve güneşin batmasına çok az kaldı. Ben Diana'ya gidiyorum."

Ayağa kalktığımda Jake bıçağımı fırlatıyor ve o monitörlerin önündeki yerime otururken ben de sapından tutuyorum.

"Kaldırımlardan ayrılma. Botlar yalan söylemez," diyor, kan kırmızısı ayakkabı bağlarıyla donatılmış kız gibi savaş botlarıma bakarak.

Ağır çantalarım ve erkek botlarımla dolaşmak biraz şüpheli olabilir.

Soğuk yıkanmış, ki bu mükemmel. Kapüşonlu giymek daha az dikkat çekiyor. Elbisemin içinde neredeyse donarak ölüyordum.

Ama eve kırmızı renk giyerek şık bir şekilde dönmek istedim.

Dışarı çıkarken, "Bayılırsa diye yastık koyun," diyor ve ben de binaların arasındaki kestirme yollarda manevralar yaparak hızlı adımlarla yürürken sırtıyorum. Kasaba dairesel bir labirent gibi inşa edilmiş, yollar şehri çevreledikçe genişliyor. Belediye binası tam merkezde.

Gökyüzünden bakıldığında inanılmaz güzel.

Sadece işin ortasında olduğunuzda ve gerçeği görebildiğinizde çirkin oluyor.

Ön tarafta kimsenin beni görmesini engellemek için arka tarafa doğru yürüyorum ve kapıyı iki kez çalıyorum, kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ediyorum.

Diana kapıyı açtığında kalbim beklenmedik bir şekilde küt küt atmaya başladı. Buraya geldiğimde hissedebileceğim her türlü duyguya karşı kendimi çelikleştirdiğimi sanıyordum.

Logan'ı suçluyorum. Yerine koyduğum buz parçalıyor.

"Yardımcı olabilir miyim tatlım?" diye tatlı tatlı soruyor.

Kapüşonu geri itiyorum. "Beni içeri alabilirsin." Gözleri kısılıyor ve gülümsemesi kayboluyor.

Onu korkuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Diana, seninle konuşmam gerek ve bugün onlara ne söylediğini biliyorsun." "Özür dilerim canım. Bence gitmelisin," diyor ve kapıyı kapatıyor.

Elim dışarı fırlıyor ve omuzlarımla içeri giriyorum, nefesi kesilip titreyerek geri sendelediğinde daha kötü hissediyorum.

Kimsenin cesaret edemediği bir hikayeyi anlattığı için gergin. "Diana, istiyorum. Canının yanmasını istemiyorum. sadece seni güvende tutmak için buradayım."

"Beni güvende mi tutacaksın?" diye soruyor, bana bakarken kafası karışmış, belli ki kimseyle boy ölçüşmeyeceğime ikna olmuş.

Kapüşonum bıçağımı gizliyor ama ona bıçağı göstermemeye karar verdim. Gerçekten bayılabilir.

"Bir zamanlar küçük bir kızı seviyordun. Oğlunu kurtarmak için ona ihanet ettin. Bugün, nihayet onun için ayağa kalktın ve ona sesini duyurma

şansı verdin."

Bir adım daha geri çekilirken gözlerinde yaşlar dalgalanıyor.
"Kimsin sen?" diye fısıldıyor, duyguları sesini delik deşik ediyor.

Kapüşonlunun altındaki bıçağı pantolonumun arkasına gelecek şekilde ayarlayarak gömleğimin önünü yukarı çekiyorum ve uzun zamandır sakladığım yara izlerini ortaya çıkarıyorum.

Gözleri karnıma düşüyor ve bir adım daha geri atıyor. "Ben o küçük kızım."

Yere düştüğünde, kafasını tam zamanında yakaladım. Jake haklıydı. Yastıkları yere koymalıydım.

"Kahretsin," diyorum bayılan kadına.

Jake'in "Sana söylemiştim" dediğini duyar gibiyim.

Bölüm C

Her insan yapmadığı tüm iyiliklerden suçludur.

-Voltaire

LOGAN

İkimize de birer fincan kahve uzatan adama, "Bizimle görüştüğünüz için teşekkürler Bay Denver," diyorum.

"Elimden geldiğince yardım etmek için buradayım." Sanki kanunun yanlış tarafında olmamızı bekliyormuş gibi bizi inceliyor, sanki onu kandırmamızı bekliyor.

Johnson'dan daha da nefret etmeme neden oluyor.

"Robert Evans'a ne olduğunu aydınlatabileceğinizi umuyoruz."

Yüzünü buruşturuyor. "Hepsi kayıt altında olmalı. Eminim FBI'ın tüm bunlara erişimi vardır."

"Bütün cinayet duruşmaları genellikle kayda alınır, ama bu kaydedilmedi."

"Öyleydi," diye savunuyor. Ayağa kalkıp kitaplığına gidiyor ve bir kitap çıkarıyor. Kitabı açıp bir DVD aldığında Donny kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

Christopher Denver bize DVD'yi getirdi ve bana verdi. "Bu sende kalabilir. Bende başkaları da var."

"Dosyada filme alınmadığı yazıyordu." "Çekildi," diyor basitçe.

Uzun bir nefes veriyorum. "FBI'nın muhtemelen güvenilecek insanlar listenizde olmadığını farkındayım ama sizi temin ederim ki ikimiz de gerçek cevaplar arıyoruz."

"Kızıl Avcı yüzünden," diyor basitçe.

Başımı eğip onu inceliyorum. Başka kimlikleri var, yani bizim adamımız olamaz. "Bizi oraya götüren şeyin bir kısmı da bu, evet. Ama aynı zamanda

dava yanlış ele alınmış olabilir."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Özür dilerim. Gerçek bir samimiyetle yapılan bu tür küçümsemelere alışık değilim."

Donny arkasına yaslanıyor ve ben de kahvemi yudumlayarak evin etrafına bakıyorum. Duvarları, oğlunun ve kendisinin birkaç başarısı dışında çoğunlukla çıplak.

"Jacob'la da konuştuk. Bize herhangi bir bilgi vermedi," diyorum yüzünü izleyerek.

Yıllarca mahkeme salonlarında aldığı eğitim ona yüz hatlarını kontrol etmeyi öğretmiş.

"Oğlum o gece yıkıldı. Sevdiği çocuk öldürüldü ve öz kardeşi gibi sevdiği kız da öldü. Ve bu bir araba kazası olarak rapor edildi. O geceden sonra tamamen dünyadan elini eteğini çekti. Artık tatillerde buraya gelmesini sağlamak için bile mücadele ediyorum. Gerçi geçenlerde kişisel bir mesele nedeniyle ziyarete geldi."

Burnumu sokmak istiyorum ama Jacob'ın neden ziyarete geldiğini söyleyeceğinden şüpheliyim.

"Madem biliyordun, neden bize Victoria ve Marcus'tan bahsetmedin?" Onun yerine ben sordum.

"Çünkü tabii ki oğlumun peşine düşecektiniz. Barnes'ın oğlu dışında onlara en yakın olan oydu. Ama bir NFL futbol yıldızının şüpheli olma ihtimali daha düşük."

Bize sadece oğlunun felçli olduğunu söylemesi yeterli olurdu. Ama sanki bunu söylemek istemiyor gibi.

"Bize bu bilgiyi vermekten çekinmiyorsun, değil mi?" Donny ona sorar.

"Oğlumu, kendi elleriyle yarattıkları pisliği temizleyen yozlaşmış bürokratlardan korumak istediğimi mi? Hiç de bile. Oğlum anlatmaya çalıştığında bu hikayenin sizden biri tarafından bastırıldığını düşünürsek, adaleti engelleme söz konusu değil. Benim sessizliğim Kızıl Avcı hakkındaki soruşturmanıza hiçbir şekilde engel olmadı."

"Sadece öyle oldu," diyorum ona.

Tıpkı Jacob'a benziyor, sadece onun daha yaşlı bir versiyonu. Zamanın ancak tozunu almış koyu renk saçlar ve neredeyse kasıtlı gibi görünen ince kırışıklıklar.

"Bu nasıl, SSA Bennett?"

"Aradığımız zanlı o geceye karışan tecavüzcülerin bir listesi üzerinde çalışıyor."

Gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum. Bu itiraf karşısında gerçekten hazırlıksız yakalandı.

"Robert Evans hakkında bize ne söyleyebilirsiniz? Ve bu sefer hiçbir şey saklamayın."

Boğazını temizliyor, muhtemelen şaşırmaya alışık değil.

"Robert Evans zeki bir adamdı ve kapıcılıktan daha fazlasını yapmak gibi bir hırsı yoktu. Maaşı yeterince iyiydi ve çocuklarıyla daha fazla vakit geçirmesini sağladığı için çalışma saatleri hoşuna gidiyordu."

Uzun ve sert bir şekilde iç çekiyor.

"Çok fazla çalıştım. Jacob orada evde geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyordu. Çocuğun ölümünden yıllar sonrasına kadar Marcus'a aşık olduğumu bile bilmiyordum. Bir gece bana her şeyi anlattı, o kanepede yıkıldı, tüm kasabadan ne kadar nefret ettiğini söyledi. Sonra tekerlekli sandalyeye oturtulduğunda cezalandırılıyormuş gibi hissetti."

Bize Robert'ı değil Jacob'ı anlatıyor, onun eksikliklerinden bahsediyor. Bu, çocuğunu kaybeden babalardan çok sık duyduğum bir pişmanlık ifadesi. Oğlunun hala hayatta olduğu bir vakada asla.

"Robert basit bir adamdı, asla sorun yaratmazdı. Ama kızının ölümünün bedelini ödetmek isteyen şerif için kendisini kolay bir hedef haline getirmişti. Masum olması önemli değildi. Mazereti olup olmaması önemli değildi. Bir adamın intikamı dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Robert Evans tanıdığım en şanssız kişiydi."

"Neden böyle söylüyorsun?" Donny sorar, gerçi bunun açık olması gerekir.

"Hayatının aşkını iki zengin sarhoşa kaptırmıştı. Hem annesi hem de babası çoktan vefat etmiş, çocuklarına bakacak kimsesi kalmamıştı. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için hayatını kaybetti. Çocukları da işlemediği suçlar yüzünden öldürüldü. Bundan daha şanssız nasıl olunabilir anlamıyorum."

Donny boğazını temizliyor ve kravatını gevşetiyor. Evans ailesi hakkında daha fazla şey duyduğumuz her seferinde, biraz daha fazla yatırım yapıyoruz. Muhtemelen duyduğum en yürek parçalayıcı şey.

"Duruşmadan sonra ne oldu?"

"Delaney Grove gibi küçük bir kasabada olmaması gereken bir dava mı?" diye soruyor acı acı. "Taraflı bir yargıcın kararıyla gerçekleşmemesi gereken bir dava mı? Çok az bir çabayla temyize gidebileceğinin farkında mısınız?"

İkimiz de başımızı sallıyoruz ve o öfkesini dizginlerken sessizliğimizi korumaya karar veriyoruz.

"Ona ne yaptıklarını bilmiyorum. Tek bildiğim kendini asmadığından emin olduğum. Hannah Monroe çoktan onunla temasa geçmiş, davasını temyize götürmeyi ve ücretini sallamayı teklif etmişti. Delaney Grove'u mahvedecekti."

"Ona ne oldu?" Ben sordum.

"Hâlâ Manhattan'da önemli biri. Adam öldükten sonra, o şehirdeki köpekbalıklarının yapmaya meyilli olduğu gibi, yoluna devam etti."

Telefonumu elime aldım ve yaptığım kaydı oynat tuşuna bastım.

"*Sus, küçük bebek,*" yüksek sesle çalan ilk kelimeler. Hoparlörlerden gelen ve susması sonsuza dek süren aynı kayıt.

Nefesi kesiliyor ve neredeyse okunamaz bir bakışla telefona bakıyor. Sonunda, dudakları gergin bir şekilde tekrar yukarı bakar.

"Bu Jasmine." "Jasmine mi?" Donny soruyor.

"Jasmine Evans."

Ayağa kalkıyor ve başka bir DVD alıyor, bu DVD göz önünde duruyor. Evde yakılmış gibi görünen birkaç DVD'si var, hepsi de etiketli.

Döndüğünde bana verdi.

"Ölmeden bir yıl önceki oyundan. Kasabadaki herkes oradaydı. Evans'ın iki çocuğu da oradaydı. Robert da. Kasaba için büyük bir olaydı, çünkü Kurucular Günü oyunuydu. Kasabanın bunu kutladığı son yıldı."

"Neden?"

"Şerif ertesi yıl bazı yardımcılarının başına gelen bir olay nedeniyle iptal etti. Ondan sonraki yıl da tekrar başlatmadı. Bir sonraki yıl da aynı şekilde. Çok geçmeden unutulmuş bir gelenek haline geldi."

"Ne oldu?" Sormak zorunda olmamama rağmen soruyorum.

Öne doğru eğilip gözlerimin içine bakıyor. "Güce çok yakın bir grup adam olduğunda hep aynı şey olur. Şerifin yenilmez olduğunu düşünüyorlar ve vekaleten kendileri de öyle. Size bir mil uzunluğunda bir patavatsızlık listesi verebilirim, ancak o gün, çıkarılan bir yangındı. Şerif yardımcıları, içinde iki kişinin bulunduğu bir evi yaktı çünkü

Zamansız ölümlerinden sonra şerifin açtığı yeni kasaba restoranı için mülklerini satmadılar."

"Yardımcılara ne oldu?" Donny soruyor.

"Chad Briggs ve kardeşi hâlâ orada çalışıyor. Kurucular günü iptal edildi. Memurlar kınanmadı. Yangının kaza olduğuna karar verildi. Bu, daha da kötüye giden yolsuzluğun katalizörü oldu. İnsanlar kendilerine emredileni yapmak ya da sonuçlarına katlanmak zorunda olduklarını anladılar. Çok geçmeden insanlar Delaney Grove'un dünyanın geri kalanının sandığı gibi küçük, tatlı bir kasaba olduğunu iddia etmeyi öğrendi."

"Şüphelimiz bu yüzden o müziği kullanıyor," diyorum Donny'ye sessizce.

", neydi o?" Christopher Denver soruyor.

Biraz daha yüksek sesle tekrar söyle.

"Robert Evans'a ne yaptılar?" Ona cevap vermek yerine soruyorum. "Bu cevapları istiyorsanız, bilen biriyle konuşmanız gerekir. Bu Kasaba, kendisini savunmaya çalışan tek adamla kirli sırlarını paylaşmıyordu."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bizi inceliyor.

"En azından bize doğru yönü gösterebilir misin?" Donny soruyor. "Bize konuşacak birinin adını söyleyebilir misin?"

"eğildiğinizde kolayca kırılacak birini söyleyebilirim.

Ama bilmenin ne faydası olacak?"

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

Geriye doğru eğiliyor, gözleri kısıyor. "İstediğin kadar hikâye dinleyebilirsin. Görgü tanıklarının ifadeleri koca bir polis gücüne ve bir yargıca karşı hiçbir şey ifade etmez. Bu tanıklar ortadan kaybolduğunda ya da ifadelerini geri çekmeye karar verdiklerinde daha da az anlam ifade ederler."

"Kanıt bulacağız," diyorum, buna bir son vermeye kararlıyım.

Collins'i aradım. Bana tüm yolsuzlukları ilk elden görmemiş yaşlı bir kadının sözlerinin müdürü ya da Johnson'ı bu davadan vazgeçirmeye yetmeyeceğini söyledi. Ama ben bunu zaten biliyordum.

Gözlerim pencerenin yanındaki konsol masasına kayıyor. Orada bir ilaç tepsi vardı ve Denver'a döndüm. "Sen iyi misin?"

Dudakları geriliyor ve tepsiye doğru bir bakış fırlatıyor. "Birkaç aydır hastayım. Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Beni iyi bir günümde yakaladınız," diyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Her zaman en iyi arkadaşına biraz adalet sağlama şansım olmasını umdum. Doktorlar bile bende tam olarak neyin yanlış olduğundan emin değiller. Bazen bunun Robert'ın hikayesini daha iyi duyulabileceği bir yere taşımadığım için bana verilen bir ceza olduğunu düşünüyorum."

"O halde şimdi bize yardım edin Bay Denver," diyorum usulca, hasta bir adamın suçluluk duygusunu ona karşı kullanmaktan nefret ediyorum ama yine de bunu yapacak kadar çaresizim.

Bana güvenmekten ve en iyisini ummaktan başka çaresi olmadığına karar vererek gözlerindeki tavizi görmeden önce uzun bir süre beni inceliyor.

"Carl Burrows. Eskiden adli tabiplikte çalışıyordu."

Donny ve ben ayağa kalkarken, "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Denver," diyorum ve ona kartımı uzatıyorum, o da alıyor. "Aklınıza başka bir şey gelirse bizi arayın."

Tam kapıya ulaştığımızda, "Kızıl Avcının bir duvarı kırmızıya boyadığını söylerler" dedi.

Yavaşça yüzümüze bakarken dönüp ona bakıyorum.

"Bu kamuoyuyla paylaştığımız bir şey değil," diyorum ona, gözlerimi kısarak.

"Paylaşmak zorunda değilsin. Ben Delaney Grove'danım. Siz daha katilin varlığını açıklamadan önce bu ölüm söylentileri ateş gibi yayılıyordu."

Ona doğru bir adım attım. Daha önce ölüm listesine şaşırmış gibi görünüyordu, ama şimdi bilgi sahibi gibi mi konuşuyor?

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor. "Victoria ölmeden önce oğlumla konuştu. Ona sokakları kanlarıyla boyadıklarını söyledi. Marcus da dünyayı onlarınkiyle boyamak istemiş."

"Oğlunuz bunu başka kime söyledi?"

Omuz silkiyor. "Dinleyen herkes, SSA Bennett. Victoria yaşıyorsa, geri gelirdi. Aradığınız Kızıl Avcı o olurdu. O kızın ateşi her zaman herkesten daha sıcak ve daha şiddetli yanmıştır."

"Ama Victoria Evans öldü," diyorum ona dudaklarımı büzerek. "Ve bu katil kesinlikle bir erkek."

Başını sallıyor. "Farkındayım. Victoria bile bu adamları fiziksel olarak alt edemezdi."

O zaman neden bundan bahsediyorsun?

Dışarı çıkarken bizi durdurmuyor ve Donny yanıma sokuluyor. "Kyle dışında Victoria hiç çıkmadı ve kimse Jacob'ı tanımıyordu bile.

Marcus'la hiç çıkmadım," diyor Donny bana, Elise'den gelen bir mesajı okurken.

"Jacob Delaney Grove'da yaşarken biseksüel olduğunu açıklamıyordu, o yüzden bu son kısım şaşırtıcı değil," diyorum dalgınca. "Nerede olduğu konusunda neler oluyor?" diye soruyorum.

"Kameralar beklendiği gibi bizi hayal kırıklığına uğrattı. Tahmin edilebileceği gibi düşük top başlığı. Görünüşe göre özel bir tekneyle ayrılmış. Biz oraya polis göndermeden. Otele işi olduğunu söylemiş ama nerede olduğunu söylememiş. Burada olmadığı ve tekerlekli sandalyede olduğu sürece yetkili birinin onu şüpheli olarak ciddiye almasını sağlamak zor."

Kullanışlı.

"Carl Burrows'u görecek miyiz?" diye soruyor.

"Evet. Önce kulübelere uğrayıp Lana'yı kontrol etmek istiyorum."

Bölüm 4

Tarih sadece suçların ve talihsizliklerin kayıdır.

-Voltaire

LANA

Uyandığından beri geçen bir buçuk saat boyunca Diana boş boş bakıyor, hâlâ bir ruhum olup olmadığını görmek için gözlerimin içine bakıyor. Orada karanlık bir uçurumdan başka ne gördüğünü merak ediyorum.

"Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyor kısık sesle, gerçi bizi çevreleyen ürkütücü gerçekliği açıkladığından beri söylediği tek şey bu.

"Senin için gelecekler," diyorum ona, telefonumdan kameraları izliyor, bize en yakın olanlar arasında geziniyorum.

Hava kararır kararmaz gelmelerini bekliyordum. Uzmanlık alanları boğmak ya da boğulmak. Diana'nın yaşında biri öldüğünde de yalan söyleyip kalp krizi olduğunu söylüyorlar. Daha genç olduklarında da nöbet falan diyorlar.

"Ve sen onları öylece öldürecek misin?" diye soruyor inanamayarak, sesi kırılarak. "Ah, bebeğim. Onların kanıyla ruhunu yaralamamalısın. Neredeyse sahip olamadığın hayatı yaşamalısın."

Soğukkanlılıkla bakışlarımı kaldırıp onun ağlamaklı gözleriyle buluşuyorum. "Her şeyi aldılar, Diana. Kardeşimin ve babamın hâlâ huzura ihtiyacı var. Marcus'u hatırlıyor musun? Evrene daha fazla iyi his yaymak için her zaman bir yabancının gülümsemesini sağlamaya çalışan nazik, parlak ruhu hatırlıyor musun? Ona ne yaptıklarını hatırlıyor musunuz? Çünkü ben bunu asla unutamam."

Gözyaşlarını sildi. "Hatırlıyorum." Sesi artık neredeyse törpülenmiş durumda ama boğazımı tıkayan bir duygu hissetmiyorum. Buna karşı eğitildim. Onu gördüğümde yaşadığım o beklenmedik duygu anı geçti ve kontrol tekrar bende.

Üşüdüm.

Ben koptum.

Şu anda katil benim.

"Konfüçyüs, intikam almak istiyorsan iki mezar kazmakla ilgili bir şey söylemiş. Annenin hep o adamdan alıntı yaptığını biliyorum."

"Konfüçyüs hiçbir zaman vahşice tecavüze uğramadı, bıçaklanmadı ve kardeşinin daha da kötü acılar çekmesini izlemek zorunda kalmadı. Eminim bakış açısı değişmiş olabilir. Ayrıca, romantik biri değildi."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve arkama dönüp baktığımda hıçkırıklarını bastırıldığını görüyorum, sanki çizdiğim görüntü çok fazlaymış gibi. Ayrıntıları biliyor ama beni görmek... hikayeyi doğruladığımı *duymak*... Bu onu incitiyor.

Ancak, ahlakı hala sağlam. Şimdilik.

"Marcus'u beni becermeye zorlamaya çalıştılar," diyorum ölümcül bir keskinlikle. "Ve reddettiğinde, onun-"

Telefonumdan bir bip sesi geliyor ve kulübelerimizin yakınında birinin olduğuna dair sessiz uyarı çalarken kelimelerim kesiliyor. Yine ekip üyelerinden biri olabilir ama yine de kontrol ediyorum.

Gözlerim, listemdeki memurlardan biri olan Justin Hollis'i arka taraftaki basketbol sahasına doğru hızlı adımlarla yürürken yakalıyor. Kulübemize yakın.

Gölgelerin içine girdiğinde, başımı eğiyorum.

Jake'i arıyorum, hoparlörü açıyorum, böylece uygulamayı çalıştırmaya devam edebiliyorum ve ekranı geri sarmaya başlıyorum, görüş alanından çıktığında bir sonrakine geçiyorum, birkaç kamera aracılığıyla yolunu takip ediyorum.

"Ne ?" Jake soruyor. "Diana bayıldı mı?"

Onun sesini duyunca Diana'nın gözleri büyür. "Evet, ama o iyi.

Justin Hollis kulübemin yanında çömeliyor. Bu da ne demek oluyor?"

Bir dakikalığına sessizleşir. "Bilmiyorum. Daha önce her şeyi susturmak zorunda kaldım. Kulübeleri tekrar kontrol etmeye geldiler ama bu sefer içeri girmediler. Sadece saklandım ve pencereleri kapalı tuttum. Mutfağı gösteren ama başka hiçbir şeyi görmeyen tek pencereden baktılar."

"Adımlarını takip etmeye çalışıyorum ama telefonumdan çok uzun sürüyor."

"Hallediyorum," dediğini duyuyorum ve sabırsızlıkla bekliyorum, gözlerim tekrar Diana'nınkilere kayıyor.

Dünyası alt üst olmuş gibi görünüyor ve elindeki İncil'i sıkıca kavıyor. Zihninde, beni kurtarmak için, ruhumun geri kalanını ellerimdeki kanla lekelememi engellemek için zaman var.

"Buldum," diyor, sonra arka planda sesin yükseldiğini duyuyorum.

Telefon hâlâ hoparlörde, yani Diana da duyuyor.

"Şerif Diana dedi, onlar değil," diye homurdanıyor Justin.

Chad Briggs'in ses tonunda bir sırıtma var. "Diana'yı öldürmek bir karıncayı öldürmek gibidir. Evinize daha fazla karınca gelecek. Ama kraliçeyi öldürürseniz..."

Justin'in sesi pek heyecanlı gelmiyor. "Kraliçeyi öldürürsen karıncalar yok olur." Kraliçe de kim?

Gözlerim Diana'nın dehşete kapılmış geniş bakışlarını görmek için yukarı kayıyor. Onun ölmesini istediklerini benim ağzımdan duymak, bunu doğrudan şeytanların ağzından duymaktan daha az etkili görünüyor.

"Şerif bundan hiç memnun olmayacak," diye Justin.

"Burada tehlikede olan tek kişi Şerif değil. Hepimiz bu adamların gerçeği ortaya çıkarması konusunda endişelenmeliyiz. Hapishaneye hazır olduğunu düşünüyorsun."

"Şerif bunu halledebilir. Diğer her şeyi o halletti," diye savunuyor Justin.

Keşke videoyu görebilseydim, ifadelerini inceleyebilseydim ama Jake'in şu anda benimle yüz yüze gelmesini istemiyorum çünkü tüm bunları durdurmak zorunda kalacak.

"Kendisinden korkmayan biriyle hiç başa çıkmadı. Ama liderlerini indirirsek diğerleri de hizaya gelecektir. Hep öyle yaparlar. Bir yılanı bitirmek için kafasını kesersin. Sadece bir farenin besin kaynağını kesmezsin."

Yavaşça ayağa kalkarken midem bir roket gibi düşüyor.

"Bunu nasıl yapacağız?" Justin sorar, Chad onu bunun tüm sorunlarının çözümü olduğuna ikna ettiği için sesi artık daha kararlıdır.

"Basit. Kulübelere giden yolu kapatın. Mahkemede bekleyin. Bu size sürpriz yapma şansı verir ve diğerlerinin işiniz bitmeden geri dönmeleri halinde sizi asla duyamayacakları ya da göremeyecekleri kadar uzakta olur."

Kalp atışlarım boğazıma düğümleniyor ve kapüşonumu kaptığım gibi başımın üzerine geçirip uzun, hızlı adımlarla arka kapıya doğru ilerliyorum. "Logan'ın peşindeler," diyorum Jake'e, panik felç edici bir güçle omurgamda ilerliyor.

"On üç numaralı kameraya bak," diyor sessizce.

Uygulamayı açıyorum ve Logan'ın barikatlar tarafından yoldan çıkarıldığını gördüğümde ayaklarım yerine kilitleniyor.

Hemen koşmaya başlıyorum, telefonumu arka cebime atıyorum, içimdeki tüm hız patlamasını kullanıyorum, adrenalinim beni daha da hızlı koşturuyor.

Çok geç kalırsam bütün kasaba kanayacak.

Bütün lanet kasaba benim için çılgılık atacak.

Bölüm 5

Bu görünen bir şimşektir; şimşeği yıldırım takip edecektir.

-Voltaire

LOGAN

"Siz kontrol ederken ben de içeri girip Craig'de bir şey var mı diye bakayım."

Donny'nin sözleri bir homurtuyla sona eriyor ve neden konuşmayı kestiğini anlayamadan arkamı dönüyorum. Onu sert kortta baygın yatarken ağzından biraz kan akarken gördüğümde, silahıma çok geç sarıldım.

Başıma sert bir şey çarpıyor ve altımdaki acımasız kaldırımı çarparken yönümü şaşırmış ve başım dönmüş bir halde öne doğru düşüyorum. Karnım zonkluyor ve bilincimi kaybetmemek için büyük bir mücadele vererek bayılmaya çalışırken başım otuz kilo ağırlaşıyor.

Bir adam silüetinin bulanıklığı görüş alanıma giriyor, ay ışığı yüzünü gösterecek kadar bana destek olmuyor. En azından diz çöküp bana gülümseyene kadar.

Şerif Yardımcısı Justin Hollis.

"Siz çocuklar bir türlü rahat durmayı öğrenemiyorsunuz, değil mi?" diye alay ederek silahımı belimden aldı.

Zayıf bir şekilde mücadele etmeye çalışıyorum ama ellerim işbirliği yapmıyor ve dünya hala etrafımda dönüyor. Sanki yerçekimi vücuduma karşı bir savaş açmış ve beni yere mıhlamış gibi hissediyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde debelenirken, Hollis gülerek karnıma tekme atıyor ve karnım şişerken beni sırtüstü döndürüyor.

Kahkahası zihnimde bir ileri bir geri yankılanırken başımı sallıyorum, sanki aynı anda her yerden geliyormuş gibi.

"Büyük kötü Denetleyici Özel Ajan Bennett. Bana o kadar da tehditkâr görünmediniz. Şerif bile senin için endişelendi."

Silahımın kurulma sesi, onun kahkahası gibi her yerden yankılanarak duyuluyor. Ama silah sesi gelmeden önce, keskin bir nefes alışını ve acı dolu bir haykırışı duyuyorum.

Silah düşüyor, uzaklarda bir yerde takırdıyor ve bulanık gözlerim Hollis'in başını geriye attığını görmek için yukarı bakıyor, tamamen siyahlara bürünmüş bir figür hareketin bulanık öfkesine dönüşüyor.

Başım çok sersemlemiş, önümdeki sahne çarpıtılmış bir filmde başka bir şey değil. Siyah giysili figür dönüyor ve bir ayağını şerif yardımcısının göğsüne doğru fırlatıyor. Hollis çığlık atarak yere yığıldı. Ve figür onun tepesine iniyor, yüzüne yumruklar yağdırıyor.

Elleri bile simsiyah, o yüzden ne yaptığını zar zor görebiliyorum. Ta ki bir bıçak çıkarıp yanında tutana kadar.

Öne doğru eğiliyor ve başının Hollis'inkinin yanına inişini izliyorum. Bıçak böğrüne saplanırken Hollis çığlık atıyor. Ve figürün geriye doğru eğildiğini, Hollis'in göğsüne bıçağı saplarken ona baktığını görüyorum.

Hollis çığlık atarken bıçağı çeviriyor ve neredeyse narın, kadınsı bir kahkahanın havada süzüldüğünü duyuyorum.

Figür ayağa kalkarken bıçak Hollis'in göğsünde kalıyor ve Hollis kanlar içinde guruldayarak konuşmaya çalışıyor. Yan tarafımda sallanıyorum, o üzerime gelmeden önce ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Ama onu görüyorum. Ufak tefek. Çok küçük. Ve görüşüm zar zor açıldığında, küçük omuzlarını ve çok küçük çerçevesini fark ediyorum.

Küçük. Küçük. Küçük.

Figür eğilip parmağını Hollis'in göğsünden akan kana daldırırken bu kelime tekrarlanmaya devam ediyor. Figürün çömelmiş pozisyonda ne yaptığını göremiyorum ama ayağa kalktığında bıçağı Hollis'in göğsünden kapıyor ve sonra da kasıklarına doğru fırlatıyor.

Hollis'ten acı dolu son bir ses daha çıkıyor ve şüpheli bıçağı kaptığı gibi uzaklaşarak gözümün önünden kayboluyor.

Sonunda bulduğumda telefonumu kavramakta zorlanıyorum. İş birliği yapmayan parmaklarımdan yuvarlanarak yere düşüyor. Gözlerim kim bilir ne kadar süre kapanıp açılıyor, sonra birden karşımda tanıdık bir yüz beliriyor.

"Logan! O burada!" Yüzümü avuçlayarak seslendiğini duyuyorum.

"Kaç," diye fısıldıyorum. "Kaç."

Yüzü bulanıklıktan zar zor görünüyor ama kokusunu alabiliyorum, hissedebiliyorum ve bana dokunuşundan o olduğunu anlıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor Lana, kafamdaki bir şeyi kontrol ederken. "Buradayım!" diye tekrar bağılıyor, uzaktan yankılanan bir sesle.

"Logan!" Craig'in sesi etrafımı saran beyaz gürültü perdesinin arasından zar zor seçilebiliyor. "Buraya hemen bir ambulans çağırın."

"Donny!" diye bağılıyor biri ama Lana yanımdan hiç ayrılmıyor.

Başım kucağında ve bana emirler yağıyor, cevaplayamayacağım kadar hızlı sorular soruyor.

Son bir kez adım haykırdığında gözlerim kapanıyor.

Sahneyi tekrar tekrar aklımdan çok fazla düşünce geçiyor ve hepsini bir araya getirmeye çalışıyorum.

Hayatımı kurtaran bir adam değildi.

Canavar bile değildi.

Bir kadındı.

Bölüm 6

Şüphe hoş bir durum değildir, ancak kesinlik saçmadır.

-Voltaire

LOGAN

Ben irkilerek acil servis yatağından doğrulurken Donny, "Bir kadın olamaz," diyor.

Oturmuş, çenesine bir buz torbası tutuyor. Hollis'in bize saldırmak için kullandığı sopayla yüzünün yan tarafına vurulmuş.

"Ona katılıyorum," diyor Elise iç çekerek. "Bir kadın silaha . Bıçağı kullanmazdı. Ve bu arada, şerif bunu Hollis kendi isteğiyle hareket ediyormuş gibi gösteriyor ve Johnson da onu destekliyor, senin burada olmanla ilgili olası anlaşmazlığı zaten tartıştıklarını söylüyor. Müdür ise elbette bunun tek bir kişinin eylemi gibi görüldüğünü ve güvende olduğumuzu söylüyor. Hâlâ bunu örtbas etmeye çalışıyor, hayatlarımız pahasına da olsa."

Çok öfkeli, de olmalı.

Lisa başucumdan kolumu tutuyor, parmaklarını yanağımda gezdirirken bana yaklaşıyor. "Bunun gerçek olup olmadığını öğreneceğiz," diye söz veriyor.

Dokunuşundan irkilerek uzaklaşıyorum ve Lana'nın Craig'le birlikte durduğu kapı aralığına bakıyorum. Lana ona buz gibi hançer gibi bakarken Lisa'nın eli tamamen çekiliyor, sonra gözlerimle buluştuğunda bakışları yumuşuyor.

Odanın diğer tarafında kalıyor ve midem sıkışıyor. Tüm bunları görmek zorundaydı. Muhtemelen korkudan aklını kaçırmıştır.

Craig sessizliğimizi ölçüyor ve bozmaya karar veriyor. "Seni kurtaran bizim Kızıl Avcı," diye anons ediyor Craig, damarlarımdaki kanı dondurarak.

Kızımın bakışları Lisa'ya dönerken Hadley ayağa kalkıp Lana'nın yanına gidiyor. Hâlâ sersem olan kafam olan bitene ayak uydurmakta zorlanıyor.

Hadley, Lana'nın kulağına bir şeyler Craig'in sözleri duyulur. "Ne?"

Başını salladı. "Onaylandı. Mesaj bile bırakmış."

Bana telefonunu uzatıyor ve görüntüyü benim için yakınlaştırıyor.

Ona bir daha dokunursan, kasabayı içindeki herkesle birlikte yerle bir ederim.

"Bunu yazmak için Justin Hollis'in kanını kullandı," diyor Leonard köşeden, beni inceliyor, gözleri Lana'ya, sonra tekrar bana kayıyor.

"Ne oluyor lan?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Craig iç çekerek, "Bizi koruyor," diyor. "Önce Hadley, şimdi de sen ve Donny."

"Kısacası, yardımcılardan biri size saldırdı ve bıçaklanmaktan zevk alan acımasız bir seri katil tarafından kurtarıldınız," diye espri yapıyor Elise.

Lana'ya dönüp gelmesini işaret ediyorum. Önce tereddütlü görünüyor ama sonunda yavaş ve ölçülü adımlarla bana doğru ilerliyor. Yeterince yaklaşır yaklaşılmaz kollarım beline dolanıyor ve yüzünü boynuma gömerken vücudu titriyor.

"Eve gitmelisin," diyorum usulca, onu daha da sıkarak. "Şerif benim peşime düşecek kadar cesursa, senin de peşine düşecektir."

"Pek olası değil," diyor Leonard, meraklı bir ifadeyle bizi izlerken. "Aslında burada, Johnson'ın onu size karşı kullanabileceği evde olduğundan daha güvende. Çok zeki biri değil ama bağlılığınızın derin olduğunu şimdiye kadar anlamış olacak kadar zeki."

Ve yine, benim işim onu riske atıyor.

Lana kollarını bana dolamış, yüzünü boynuma dayamış, sıkıca sırtımı kavırıyor.

Hayatına hiç girmemiş olsaydım çok daha iyi olurdu. Sanki en başından beri lanetlenmişiz gibi.

Leonard, "Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," diyerek odadan çıkar.

"Geri kalanınız bize bir dakika izin verebilir mi?" Etrafımdaki herkese bakarak soruyorum.

Hadley omuz silkerek, "Hayır," diyor. "Bu çok tehlikeli. Müdür Yardımcısı Collins olayların nasıl tırmandığını görmeyebilir ama biz görüyoruz. Seni sırayla izliyoruz."

"Leonard az önce tek başına çıktı," diye belirttim. "Tek hedefin ben olduğumdan şüpheliyim."

Hadley hemen, "Birincil olan sensin," dedi. "Johnson'a karşı durabilecek güce sahip olan sensin. Hepimizden üstün ama seninle eşit durumda. Collins'in seni göndermek ve müdürün bu davayı buldozer gibi ezip geçmesine izin vermemek için çok iyi bir dava açması gerekiyordu."

Hadley kızgın. Lana titriyor. Buradaki herkes gergin ve tedirgin.

Bir seri katil beni bir şerif yardımcısından kurtarmak zorunda kaldı. Dünya resmen alt üst oldu.

Lana boynumun yan tarafını öpüyor, uzun bir nefes iffetli bir sevgi gösterisi yapıyor.

"Ve biz şerifin hastanesindeyiz," diyor Lana sessizce.

Hadley çarpık bir sırıtışla, "Hiçbir hemşire ya da doktorun gerçekten aptalca bir şey yapmaya çalışmadığından emin olmak için yaptıkları her şeyi yapmadan önce kontrol ettim," diyor.

Başım ağrıyor.

Hem de çok.

Lana geri çekiliyor ve ben gözyaşı olup olmadığını göremeden gözlerini hızla siliyor. Karabasan tarafından saldırıya uğradıktan sonraki gün bile ağlamamıştı.

Leonard tekrar içeri girdiğinde kadın boğazını temizliyor ve Leonard'ın gözleri kadının gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne odaklanıyor. Buradan çıkmalı ve onunla yalnız kalmalıyım.

Ayağa kalkıyorum, hâlâ biraz dengesiz hissediyorum. Lana ve Donny yanıma çöküyor ve Leonard dışarı çıkıp tekerlekli sandalyeyle geri dönerken beni dik tutmaya yardım ediyorlar.

Ona ters ters baktığımda Leonard gülümseyerek, "Sadece arabaya gidene kadar," diyor.

Yol boyunca tartışmaya ya da kız arkadaşıma yaslanmaya kendimi pek hazır hissetmediğimden, isteksizce sandalyeyi kabul ediyorum. Leonard beni asansöre kadar götürdü. Lobiye çıkar çıkmaz, direksiyonunda Hadley'nin olduğu bir cip yanaşıyor.

O kadar sersemlemiş durumdayım ki buraya gelmesinin ne kadar sürdüğünü ya da bizi nasıl atlattığını bilmiyorum.

Görece bir sessizlik içinde kulübelere geri dönüyoruz ve Leonard hastaneden çok erken ayrıldığımızı dair gelen telefonlarla ilgileniyor. Beni çıkarıp kaza süsü vermelerinin an meselesi olabileceğini düşünerek kimse ayrılmayı tartışmadı.

"Kabin başına iki kişi. Uyanık kalmak için nöbetleşin," diyor Donny, kabine varıp SUV'u boşaltmaya başladığımızda ben girip çıkarken sorumluluğu üstleniyor.

Leonard, "Ben Lana ve Logan'la kalacağım," diye araya girer. Hadley, "Ben onlarla kalacağım," diye karşı çıkar.

Leonard parmağıyla Hadley'i işaret eder. "Sen Elise'le kal. Ben onlarla kalacağım. Logan ayıkken kendini riske atmanı istemez ve senin de işaret ettiğin gibi

birincil hedef o."

Tartışmaya başladı ama sözünü kestim. "Elise'le git," diyorum ona.

Dudaklarını kapatır, sonra Lana'ya bakar. Aralarında sessiz bir şeyler geçer ve Hadley, Leonard'a ters ters bakarak uzaklaşır.

Leonard içeri girmeme yardım ediyor, Lana da ona yardım etmeye çalışıyor. Ağırılığımın çoğunu Leonard'a veriyorum.

Beni bir bebek gibi yatırırken Leonard Lana'ya "Hastalanırsa ya da tuhaf konuşmaya başlarsa hemen beni bul" diyor.

"Yapacağım," diyor usulca, elini yanağımda gezdirirken gözleri uzaklara dalıyor.

"Güneş doğana kadar uyanık kalacağım, sonra biraz uyuyacağım. Sen burada onunla kal ve yardıma ihtiyacın olursa bağır." Odadaki pencereleri işaret ediyor. "Dışarıdan iki giriş noktası var. Çok cüretkâr olmaları ihtimaline karşı onlara dikkat edin. Logan'ın silahını kullanmaktan korkmayın."

Silahımı komodinin üzerine koyuyor ve Lana onu inceliyor.

Dalgınca başını sallıyor, eli hala üzerimde, sanki kaybolmadığıma dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi.

Leonard'a dışarı çıkmadan önce "Yeni bir bilgi gelirse beni haberdar et," diyorum.

Lana bana doğru kıvrılıyor ve kolunu belime doluyor. Leonard'ın gözleri ona kayıyor, o da bacağını bana doluyor. Bu gece onu neden bu kadar büyüleyici bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yapacağım. azından yarın. Bu gece olmaz. Kafanın biraz dinlenmeye ihtiyacı var." Kapıyı kapatır kapatmaz Lana derin bir nefes verdi ve ben de üzerine atladım.

"Tüm bunlara tekrar karışmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Güvenli bir yere gitmeni istiyorum," diyorum ve daha da yakınımaya sokulurken başının üstünü öpüyorum.

"Hayır," diyor basitçe. "Seni terk etmeyeceğim."

"Yapmak zorundasın. Eğer sen-"

"Ya burada seninle kalırım ya da şehirde kalacak başka bir yer bulurum.

Seçim senin," diyor kararlı bir şekilde, ses tonunda bir miktar

öfke var. "Lana, ben sadece-"

"Güvenli diye bir şey yoktur Logan," diyor yumuşak bir nefesle. "Öyle bir şey yok."

Tartışmaya devam edemeyecek kadar değilim ve gözlerim iznim olmadan kapanıyor. Yarın tartışırım.

Bölüm 7

Hayatım bir mücadele.

-Voltaire

LANA

Leonard'ın gözleri dün gecedan beri olduğu gibi benim üzerimde. İki fincan kahve yapmamı ve fincanlara krema koymamı izliyor.

"Bir fincan ister misin?" Gözcüye sordum.

"Ben zaten biraz yaptım, ama teklifiniz için teşekkürler."

İlk başta şüpheli olduğunu düşündüm, sonra beni Logan ile odada yalnız bıraktı ve ayrıca beni bir silahla bıraktı. Sonra sapık olduğunu düşündüm ama bu sabah Logan'ı kontrol etmek için odaya girdiğinde beni külotumla görünce aniden arkasını döndü.

O yüzden neden izlediğini bilmiyorum.

Tabii o kadar ilginç değilsem.

"Demek Logan'la aranız bayağı ciddi, öyle mi?" diye soruyor içmekte olduğu kahve fincanını kaldırarak. Neden yatmadığından emin değilim. Güneş daha yeni doğdu ve o bütün gece ayaktaıdı.

"Sanırım öyle. En azından ben

ciddiyim." "Öyle olduğunu

düşünmüyor musun?"

Ne zaman susmam gerektiğini öğrenmeliyim.

"Sanırım öyle," diyorum sıkı bir gülümsemeyle Bay İzle Beni'ye

dönerken. Dalgın bir tavırla parmağını dudaklarında gezdiriyor. "Buradaki herhangi bir aile

DC bölgesi mi?"

Başımı sallıyorum ve iki kahveyi de karıştırarak işime dönüyorum. "Hiç ailen var mı?"

Başımı tekrar sallıyorum.

"seni rahatsız ediyor, değil mi?"

"Hayır. Son derece özel bir insan olarak, erkek arkadaşım zayıf ve kötü insanlarla dolu bir kasabada saldırıya uğradıktan sonra sabah ilk iş olarak bir yabancıyla geçmişim hakkında konuşmayı seviyorum," diyorum bakışlarını tutarak.

Gözleri biraz genişliyor. "Özür dilerim. Sadece sohbet ediyorduk. Hiçbirimizin harika konuşma becerileri yok. Mesleki tehlike."

silkiyorum. "Logan da ilk tanıştığımızda aynıydı."

"Geçmişiniz için baskı yapmayı bıraktı mı? Dediğim gibi, bu mesleki bir tehlike."

Meraklı insanlardan nefret ettiğimi söylemiş miydim?

"Ona önemli kısımları anlattım. Geçmiş hakkında konuşmak herkesin hoşuna gitmez," diyorum omuz silkerek. "Ona yıllardır herkesten daha fazla şey anlattım. Ama o benim verdiğimden fazlasını istemiyor. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu."

Rahatsız edici birkaç dakika boyunca birbirimize baktık. Ne görmeye çalıştığından emin değilim.

"Hey." Logan'ın sesiyle ikimiz de kafalarımızı yatak odasının kapısına çeviriyoruz; Logan gömleksiz ve bana doğru ilerliyor. Gözleri Leonard'a kayıyor. "Biz dışarıdayken bir şey oldu mu?"

Leonard başını sallar. "Her şey hayalet kasaba sessizliğindeydi. Şerif, Hollis'in tek başına hareket eden kötü bir tohum olduğu ve onu neyin tetiklediğine dair hiçbir fikri olmadığı sözünün arkasında duruyor. Johnson geri kalan adamları çoktan incelediğini ve hiçbirinin ekibimize düşmanca davranmadığından emin olduğunu söylüyor." Leonard gözlerini deviriyor.

"İnanılmaz. Dün geceden beri yirmiden fazla şerif yardımcısını araştırmayı başardı, fazladan beş polis memurundan bahsetmiyorum bile," diyor Logan duygusuzca, ama kesinlikle şüpheli bir tonla.

Leonard çenesi titreyerek, "Bu şimdiye kadar bulaştığım en boktan şey," diyor.

"Donny'yi bugün Lisa'ya bırak. Sen benimle gel. Bugün Carl Burrows'u bulmaya ve Robert Evans hakkında bazı cevaplar almaya gideceğim."

Elimdeki bardak neredeyse kayıyor ve kahve akıp parmaklarımı haşlarken küfrediyorum.

Logan kağıt havlu alıyor ve yaralı elimi yüzüne götürüp inceliyor. Leonard'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ama görmezden geliyorum. Onun kusurunun ne olduğunu bilmiyorum ya da umursamıyorum.

İhtiyatlı bir şekilde, tek elimle ve telefonuma bakmadan Jake'e hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Dün gece kasabada her zamankinden daha hızlı koşarken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Hollis'in Logan'ın kendi silahını ona doğrulttuğunu gördüğümde içimden bir şeyler koptu. Katil çıktı ve onun kanını dökmekten, benim Lawrence ve Tyler'ı öldürmekten aldığım zevkten daha fazla zevk aldı.

Logan yaralanmamış olsaydı, bu cinayeti günlerce sürüncemede bırakırdım. "Perili Ev bu gece kasabada," dedi Leonard rastgele, Logan kahve yanığının çoktan geçtiği parmaklarımı öpüyor. "Ve?"

Logan bana bakarak soruyor.

"Ve Kyle Davenport da orada olacak. 'Korkak bir katil yüzünden bu lanet şehirdeki tek iyi şeyi kaçırmayacağını' söylüyor. Onun sözleri."

Leonard omuz silkiyor, gözleri artık değişiklik olsun diye benim üzerimde değil.

Kyle'ın Perili Ev'i kaçırmayacağını biliyordum. Orada olmak istese de istemese de her zaman bir kızı oraya götürür ve onu azdıran çığlık sesleri eşliğinde bir köşede becerir.

O böyle hasta. Bu onu uzun zaman önce ele vermesi gereken şeylerden biriydi, ama çok geç olana ve kurban olana kadar bunu göremedim. İnsanlar o birine zarar verirken yanından geçip gidiyor ve bunun Perili Ev'deki 'yetişkin' gösterisinin bir parçası olduğunu düşünüyor. Ne de olsa burası 'Günah Evi'. Delaney Grove'un sınırlarının hemen dışındaki karanlık, çılgın dünyadaki tüm günahları göstermek için kurulmuştur.

Çocukları erkenden ayırmaktan korkmaları için şartlandırıyorlar. Yetişkinler evi on altı yaş ve üstü içindir, etkilenebilir zihinleri erkenden korkutmak yeterli değildir. Asi gençlerin dehşete on kat daha fazla boyun eğmesini sağlamaları ve Perili Ev'i abartılı hale getirmeleri gerekiyor. Tecavüz sahneleri bile oynanıyor. Bazen gerçektir.

Lindy Perili Ev'de tecavüze uğradı.

Lindy'den bahsetmişken, Antonio söz verdiğinden daha hızlı bir şekilde iflas etti. Şu anda tüm mal varlığını kaybettiğini bilmek onu mutlu edecektir. Daha dün arabası elinden alındı. Telefonumdan canlı izleyebildim.

Kyle'ın söylediklerinin yalan olduğunu bildiği halde karısına fahişe diyen adam nihayet adalet pastasından payını alıyor. O sadece bu kasabanın 'çok saygın' bir patronu olmaya devam etmek istedi ve karısını tek başına acı çekmesi için bir kenara attı.

Şimdi sadece hayatını kendini öldürecek kadar sefil hale getirmek için bir bekleme oyunu.

Logan dudaklarını alnımda gezdirerek, "Aptal herifin teki," diye mırıldanıyor. Kyle'dan bahsettiğini anlamam bir saniyemi alıyor.

"Katılıyorum. Ama şerif onunla birlikte dört yardımcısını gönderiyor. Haberin olsun," diyor Leonard ama gözleri ürkütücü derecede uzun bir an bana kayıyor.

Sabahtan beri yaptığım gibi gözlerini görmezden geliyorum.

Dört yardımcı mı? Sadece ikisi onunla gidecek. O ikisi benim ölüm listemde olduğu sürece, kolayca ortadan kaldırılabilirler. Şimdiye kadar, on yıl önce işlenen suçlardan masum olan sadece bir şerif yardımcısı var ve sonra iki sevkiyat memuru.

Diğer iki şerif yardımcısı dışarıda olacak ve şüpheli bir durum olup olmadığını izleyecek.

Adamım. Asla bilemeyecekler.

"Biraz uyu. Biraz dinlendikten sonra Carl'ı görmeye gideriz," diyor Logan Leonard'a ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Leonard ayağa kalkarken, "Sadece üç saate ihtiyacım olacak," diye homurdanıyor.

O yanımdan ayrılırken Logan'ın dört dikişi olan şakağını inceliyorum.

Logan dudakları dudaklarıma değmeden önce başka bir şey söylemiyor, yoğun, derin, kemiklerimi parçalayan bir öpücükle beni şaşırtıyor. Beni kaldırıp tezgâhın üzerine koyduğunda ona doğru eğildim. Bacaklarımın arasına girdiğinde, onları davet edercesine daha geniş açıyorum.

Biri kapıyı çalıyor ve öpüşmemiz kesiliyor, alnımı göğsüne koyarken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Evet?" Logan olduğu yerde kalarak sesleniyor.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," diyor Lisa kapıdan.

"Kapının kilidini açmak istersen kahvem var."

Gerçekten kesilmek istiyor.

"Kahvem var ve ben iyiyim. Teşekkürler," diyor Logan beni tekrar öpmeden ve kalçalarımın tutup kendine çekmeden önce.

Lisa tekrar kapıyı çalınca öpüşmeyi kesiyorum ama onun adını söylemesini duymazdan geliyorum. "Gerçekten iyi misin?" İçimdeki panik duygusunu görmezden gelerek ona soruyorum.

Geç kalmaya çok yaklaşmıştım.

"Evet," diyor usulca, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek. "Git buradan, Lisa," diye daha yüksek sesle ekliyor.

Duyulabilecek kadar yüksek sesle ofluyor ama Logan beni kaldırıp tekrar yatak odasına götürüyor. Odamız Leonard'ın uyumaya çalıştığı yerin hemen yanında, bu yüzden Logan beni yatağa yatırdığında sessiz olmayı hedefliyorum.

Şortumu çekiştirmeye başladığında tıslayarak çıkarıyorum.

"Leonard-"

"Şimdiden horlamaya başladı bile. Ölü gibi uyuyor ve hiçbir şey duymuyor."

Beni tekrar öptüğünde dudaklarına karşı sırtıyorum ve şortum bacaklarımdan düşüyor. Külotumu yırtıp atarken bile onu öpmeye devam ediyorum. Ve sonunda beni yavaşça, özlemle içine aldığı ve onu ne kadar sevdiğimi hatırlattığında dudaklarımız birbirine kaynaşmış halde kalıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum havaya, o kadar sessiz ki duyduğunu sanmıyorum.

o.

Umarım aşkımız her şeyi fethedecek kadar güçlüdür.

Terli ve nefessiz, tekrar tekrar sokuyor ve ben derisini pençeliyorum, Ona tutunuyorum, her saniye yakınlaşmaya ihtiyacım var. Dudaklarımız çarpışıyor, pürüzsüz bir öpüşme için bir ritim ve kalçalarını daha sert pompalıyor, içimdeki o noktaya vuruyor, beni sarmal gönderiyor ve adını haykırmamı sağlıyor.

Kalçaları hareketsiz kaldığında yüzümün yan tarafına sokuluyor, kendi boşalımını bulurken titriyor.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum," diyor usulca, dudaklarını çenemin üzerinde gezdirerek.

Sırıtarak temizlenmek için aceleyle banyoya gidiyorum ve yolda kıcımı tokatlıyor. O iyi görüldüğü için yavaş yavaş sakinleşiyorum.

Banyodan çıktığımda, tanıdık bir şarkının hafif müziği ve çok tanıdık bir kadının farklı sesi bana bir ton tuğla gibi çarpıyor.

Sus, küçük bebek, tek kelime etme. Annen sana alaycı bir kuş alacak.

Logan televizyonu incelerken köşeyi dönüp oturma odasına bakıyorum ve kalbim ayak parmaklarıma düşerken gözlerim yaşlarla doluyor. Annemin gülümseyen yüzü ekranda. Mutlu, önündeki zorlu gelecekte habersiz.

Bu geceyi çok net hatırlıyorum. Kasabanın ne kadar kötüleştiğini göremeden öldü.

Ve eğer o alaycı kuş , annen sana elmas bir yüzük alacak.

Elmas bir yüzüğe benzeyen gösterişli bir kostüm takısı çıkarıyor ve yanındaki genç kıza uzatıyor. Parlak yeşil gözlü genç kızın elleri titriyor, çünkü sahnede ve korkuyor. Ancak kızın annesi onu yatıştırıyor, çenesini kavırıyor ve çocuğun seyirciye değil sadece kendisine odaklanmasını sağlıyor.

Ve eğer o elmas yüzük parlamazsa-

Video ve Logan bakışlarını bana çevirdiğinde kalbim göğsümde tekliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşlarını çatarak beni inceliyor.

Boğazımı temizleyerek başımı sallıyorum. "Evet," diyorum kısık sesle, ses tonumdaki gerginliği duyarak. "Kim o?"

Annemin gülümseyen yüzünün olduğu donmuş ekranı .

"Jasmine Evans. Seyirciler arasında herkesten daha fazla büyülenmiş olabilecek birini görmeye çalışıyorum, çünkü zanlı bu geceyi kasabayı terörize etmek için kullanıyor."

Tekrar ekrana bakıyor, play tuşuna basıyor ve ben annemin eskiden olduğum genç, masum çocuğa şarkı izliyorum. Şimdi ekranda ona gülümsüyorum, artık seyircilerin bakışlarının farkında değilim. Bunu yapabilirdi - sadece gözleriyle beni sakinleştirebilirdi.

Eski filmde eğilip alnımdan öperken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Bu rolü en iyi o oynardı. Her yıl aynı oyun oynanıyordu ve annem bu üç yılı o sahnede geçirdi çünkü insanlar onun sesinden ve duygularından büyüleniyordu.

Bir aktris olmalı ve sadece gülümsemesiyle aynı sevgi ve neşeyi tüm dünyaya yaymalıydı.

Eskiden onun gibi olmak isterdim.

Onlara kadar.

Ta ki beni mahvedip bu hale getirene kadar.

Ayna hala aynı gözleri gösteriyor, ama diğer her şey farklı. Farklı bir insan görmek gibi. Hayatını gerçek adalete adanmış bir insan.

"Film sadece ona odaklanıyor. Seyirciyi göremiyorum," diyor Logan ve daha iyi anılarımın görüntülerini ileri sararken düşüncelerimi bölüyor.

"Kimse ondan gözünü ayıramazdı," diyorum kendi kendime, gözümden bir damla yaş silerek.

Beni duymuyor ve annemin ne kadar inanılmaz olduğunu görmesi için her şeyi izlemesi için içimden yalvarıyorum. Kim olabileceğime dair bir fikir edinmek için.

Ama DVD'yi çıkarıp yenisini taktığında dilimi ısıyorum. Ekranda annemin tatlı anılarının yerini babamın duruşma görüntülerinin aldığını gördüğümde midem bulanıyor.

O izlerken, ben yatak odasına dönüyorum. Hadley'e de söylediğim gibi, zihin bazı görsel uyarıcılar için fazla kırılgan ve ben sınırlarımı biliyorum.

Bölüm 8

Sıkıcı olmanın sırrı... her şeyi anlatmaktır.

-Voltaire

LOGAN

"Craig nerede?" Leonard arabadaki sessizliği bozarak soruyor. "Uygun bir şekilde, müdür onu şehir dışındaki bir medya olayına yardım etmesi için çağırdı.

Johnson şu anda bu davanın tüm medya işleriyle ilgileniyor."

"Ne yaptıklarının bu kadar açık olmasına rağmen kimsenin bunu durdurmamıza yardım etmemesi beni sinirlendiriyor." diye eklemekten önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Sadece kanıta ihtiyacımız var. Hikayenin tamamına da ihtiyacımız var."

"Katilimiz bize her şeyi açık açık anlatsa bu bulmacayı çözmek çok daha kolay olurdu. Gerçeği bilmemizi istediği çok açık," diye homurdanıyor Leonard.

Bu yolculuğun çoğunda düşünceleri içinde kayboldu.

"Gerçeği kendi başımıza öğrenmemizi istiyor. Bizi kurtardığını düşünürsek, onun tarafında olacağımızı düşünüyor."

Leonard yüzünü bana döndü. "Kafan karışık mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. On yıl önce olanların berbat ötesi olduğunu anlıyorum ve şu ana kadar bulduğumuz kurbanlara hiç sempati duymuyorum ama yargıç, jüri ve cellat rolü oynamak mazur görülemez. Bu davaların nasıl yürüdüğünü de biliyorum. İntikam olarak başlar, bireyler hedef alınır. Ancak zanlı hızla azıttığında bir katliama dönüşür ve tehdit olarak algılanan şey ikincil hasar olarak öldürülür."

Pencereden dışarı bakıyor. Bu vakaları o da görmüş.

"Ya bu farklı olsaydı?" "Ne?"

Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Tekrar bana bakıyor. "İntikamcı katillerin sadece kendilerine haksızlık edenleri öldürdüğü nadir vakalar vardı. Hedefte başka kimse yoktu."

"Çok azı," diye hatırlatıyorum ona. "Ve neredeyse hepsi kolluk kuvvetleri ile şüpheli arasında bir çatışmayla sona eriyor. Yine de yargıç, jüri ve cellat rolünü oynayamazsınız."

"İntikam peşinde koşanların çoğu kendileri için intikam peşindedir. Psikotik kırılmaya neden olan şey de budur - duygular sonunda kontrolü ele aldığında tetikleyicilere çok yakın olmak" diye devam ediyor. "Bu şüphelinin profilini başkasının intikamını alacak biri olarak çıkardık. Diğer intikam katillerinden farklı olarak ayrılık yaşayabilir ve hatta bağlılık kurabilir, çünkü bunun sanrısız bir paradigma yaşayan bir vekil katil olduğundan şüpheliyim."

Uzun ve yorgun bir nefes alıyorum. "Yaşadığınız çelişkiyi anlıyorum. Özellikle de bu olayda, daha önce öğrendiklerimiz ve şimdi gördüklerimiz göz önüne alındığında. Ama onu durdurmazsak masum insanlar ölecek. Kimsenin kanunu kendi ellerine almaya hakkı yok," diyorum sakince, her ne kadar zihnimdeki sessiz bir tartışma kendi sözlerime karşı çıksa da.

Cevap vermeden önce bakışlarını kaçırıyor, "Yardım almaya çalıştılar. Adalet aramaya çalıştılar. Reddedildiler."

"Onlar mı?" Merakla sordum.

"Şüpheli," diye kesin bir dille ifade ediyor. "Şüpheliden o diye bahsetmeye devam etmeli miyim bilmiyorum, çünkü onun bir kadın olduğunu hissettiğinizi söylediniz."

"Bana inanıyor musun?" Başka kimse inanmadı.

"Hollis'i gördün. Lana'yı gördün. Yüzünü hiç görmediğiniz halde şüphelinin kadın olduğuna sizi inandıran neydi? Erkekler de küçük olabilir ve ben şüphelinin olduğu tüm vakalarda karşı adli tıbbı kesinlikle inanıyorum.

organize. Doğru karşı önlemlerle gerçek boyutlarını ve ağırlıklarını kolayca maskeleyebilirdi."

Sessizleşiyorum, içimi bir ürpertinin kaplamasına izin veriyorum. Hiç kimse bana inanmayı düşünmedi bile.

"Erkekler küçük olabilir," diyorum onaylayarak. "Ne kadar küçükten bahsediyoruz?"

"Lana kadar kısa biri."

Boğazını temizliyor. "Bu özel bir şey," diyor nefesinin altında. "Yine de neden bir kadın olduğunu düşündüğünüzü açıklamıyor."

Zihnim, küçük karenin Hollis'i yere serip üzerine çıktığı bulanık görüntülere geri dönüyor.

"Yemin ederim kadınsı bir kahkaha duydum. Soğuk ve alaycıydı ve neredeyse öldürme kısmından zevk alıyordu."

Biraz solgunlaşarak doğru kayıyor.

"Gerçekten mi?"

"Bu şüpheli bir şekilde Victoria ya da Marcus Evans'a saplantılı bir şekilde yansıtıyor, onlar olduğu ya da onlarla ilişkisi olduğu yanılsamasını yaratıyor olabilir. Bu kasabada sahip oldukları birkaç arkadaşı elediğimizi düşünürsek, bu en mantıklısı olacaktır. Bu yüzden bir vekili göz ardı etmeyin."

"Dövüşebilen, öldürebilen ve karşı adli tıp ile cinayetleri titizlikle planlayabilen bir şüpheli, vekil olarak öldürmek için fazla organize. Vekaleten öldürmek psikotik bir kırılmaya işaret eder," diyor Leonard. "Ve belli ki bu kişi hala sabır ve kontrol gösterecek kadar rasyonel, bu da her türlü psikotik kırılmayı hemen ortadan kaldırır."

Bu şüphelinin bize bıraktığı tüm çelişkileri düşünerek sessizleşiyorum. Hepsi uyuyor ve hiçbirisi aynı anda uymuyor.

Sanki kendi profiline ihtiyacı varmış gibi. Bir kadın olduğunu düşünmek bile bir kadın seri katil profiliyle doğrudan çelişiyor çünkü

İşkencenin.

"Altı yıl önce San Antonio'da çalıştığımız davayı hatırlıyor musun?" Leonard sonunda soruyor, pencereden dışarı bakarken ses tonu düşünceli.

Zihnimi tazelemek için detay sormama bile gerek yok. "Kardeşlik partisinde kızına tecavüz eden beş adamı öldüren baba."

Başını sallıyor, hâlâ kendi zihninin içinde kaybolmuş.

"Kampüs polisine de gitti," diye hatırlatıyorum ona. "Biz onu yakalamadan önce öldürdü."

"Kampüs polisi hiç şikâyetle bulunmadı. Onlarla görüştüğümüzde, fakir kızların sarhoş olup kardeşlik partilerinde sürekli tecavüz ihbarında bulunduklarını ve zengin adamlardan bir anlaşma koparmaya çalıştıklarını söylediler," diyor Leonard, elleri yumruk haline geliyor. "Benim bir kız kardeşim var. Ne zaman böyle bir şey olsa aklıma o geliyor."

"Caroline kendi başının çaresine bakabilir," diye hatırlatıyorum ona. "Ona dokunmaya çalışan her erkeği yok eder."

"İşte bu yüzden, fiziksel olarak alt edilenlerin hepsinin formda erkekler olduğu gerçeğine dayanarak bir kadın katili dışlamak aptalcaydı. Kız kardeşim yirmi farklı yarışmaya katıldı ve birçoğunu kazandı. Bu adamlardan herhangi birini kolayca alt edebilirdi," diyor düşünceli bir şekilde. "Eğer bir kadın neyle karşı karşıya olduğunu bilseydi ve karşı adli tıp hazırlığı yapacak kadar ileri görüşlü olsaydı, profilimizin bir kadını için yeterince cinsiyetçi olacağını bilirdi."

Dudaklarım büzüldü. Küçük zanlımızı görmeseydim bunu tartışırdım. Kadınsı kahkahasını duydum.

"Lindy May Wheeler cinayetlerin işlendiği saatlerde anaokulu sınıfındaydı," diye devam ediyor. "Dün gece kontrol ettim."

Lindy May hesaplı bir katil olamayacak kadar çekingendi. Onu hiç düşünmedim bile.

"Eğer biri Caroline'i bu şekilde incitmiş olsaydı ve Caroline adaleti hiç görememiş olsaydı, yakalamaya çalıştığımız katilden daha iyi biri olur muydum bilmiyorum," diyor sessizce. "Albert Rawlings işini bitirdiğinde öldürülmesine izin verdi. Onu köşeye sıkıştıran polise doğrulttuğunda silahı boştu. İş bitmişti. Başka kimseyi öldürmeyi planlamamıştı. Ve polisi kendisini öldürmeye zorladı çünkü yapacak ya da uğruna yaşayacak hiçbir şeyi kalmamıştı."

Yorgun bir nefes üfleyerek o vakayı düşündüm. Katliamın yaşanmadığı nadir örneklerden biriydi.

"Caroline kendisinden daha iri bir rakibe karşı küçük bedenini ve ağırlığını nasıl avantaja çevireceğini ve vücudundaki tüm zayıflıklardan nasıl yararlanabileceğini öğrendi. Ayrıca çeşitli dövüş sanatlarını öğrenirken çok fazla kontrol sahibi olmayı da öğrendi," diye devam ediyor Leonard. "Bu sadece bedenin güçlendirilmesi değil; aynı zamanda zihnin de güçlendirilmesi. Bu şüpheli vücudunu dövüş için eğitiyor olabilir ama aynı zamanda zihnini de yaklaşan psikotik kırılmaya karşı eğitiyor olabilir. Belli ki tüm araştırmasını yapmış, bu yüzden mantıklı."

Eğer durum buysa, bu şüpheli tahmin ettiğimizden on kat daha organize.

"Şu anda kayıp olan iki kişi -Kevin ve Anthony- eğer şüpheli burada bizimle birlikteyse muhtemelen çoktan ölmüşlerdir," diye devam ediyor. "Zamanı geldiğinde burada bizimle birlikte olabilmek için ölümlere doğru koşmaya başladı."

"Hatta geri dönmek için canlı bir tane bile bıraktım," diye ekliyorum.

"Yani sadece bu kasabada bize katılmak, hatta muhtemelen bizi izlemek için ajandasına bir iğne koyacak kadar kontrolü var."

Bize göz kulak ol.

"Bu da profil ile başka bir çelişki," diyorum uzun bir iç çekişle.

"Aynen öyle. İntikam daha önemli ve intikam katilleri için birincil odak noktası, ancak kızımız bir FBI ajanını öldürmeye çalışacak kadar yozlaşmış olduğunu bildiği bir kasaba tarafından gafil avlanmadığımızdan emin olmak için geliyor."

"Demek gerçek intikamdan daha önemli," diyorum yüksek sesle, teorileri birbirimize aktarırken.

"Ya da zanlı gerçeklere sıkı sıkıya bağlı ve bu kasabada başka hiçbir masumun ölmesine izin vermek istemiyor."

Sözleri, eğer bu intikamsa, şüphelinin aciz kalacağı bir zihniyetten bahsediyor. Yine, nasıl bir profil çizersek çizelim çatışmalardan başka bir şey yok.

"Elimizdekilere odaklanalım. Şüpheli bizim kadar uzun süredir şehirde ama sadece bir kez öldürdü," diyor Leonard ben arabayı sürerken. "O da seni kurtarmak içindi."

"Ve Donny," diye hatırlatıyorum ona.

Boğazını temizliyor. "Şüpheli, bilmemiz gerekenleri öğrenmemize ve daha fazlasını öldürmemize izin verecek kadar kontrol sahibi," diye ekliyor.

"Çünkü sırada muhtemelen Kyle var ve onun 24 saat koruması var. Olaylar başladığından beri evinden bile çıkmadı."

Yavaşça başını sallıyor.

"Şüphelimiz kasabayla alay etmek için mesajlar bırakıyor ve yolsuzluğun nasıl başladığını hatırlatmak için Jasmine Evans'ın sesini kullanıyor."

Ben dönüyorum, o devam ediyor.

"Dün gece Lindy May ile konuştum," diyerek beni şaşırttı. "Ona geçmişle ilgili öğrendiklerimizi anlattığımda, bana Kyle Davenport'un kurbanlarından sadece üçünü bildiğimi söyledi. Onun bir seri tecavüzcü ve muhtemelen bir sosyopat olduğunu söyledi."

Kaldırıma ve ona dönerken motoru .

"O şerifin oğlu ve röportaj yapmamızı engellediler."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bizler onun içini görebilen profildileriz. Eğer kadınlara tecavüz etmekten zevk alan biriye..."

Sözcükleri yarım bırakıyor.

"O zaman asıl katil o olabilir," diye homurdandım ve direksiyonu yumruklamadan önce küfrettim.

"Belki de bu yüzden zanlımız onu öldürmeyi erteledi."

Gözlerim iki beyaz evin arasında duran zararsız mavi eve kayıyor. Bu kasaba şerifin yetki alanının dışında. İçimden bir ses Carl Burrows'un buraya taşınmasının bir sebebi olduğunu söylüyor.

Leonard'a, "Kyle'ı araştırmaya başlamadan önce bu işi halledelim," diyorum. "Şerif Cannon ve Johnson Kyle'la konuşmamızı engelleyecekler. Kyle. Johnson'ın gerçek bir katili neden örtbas ettiğini anlamıyorum. En kötü halinde bile, o hala lanet bir ajan."

"Çünkü her şeyi berbat etti. Onun egosu adaletten daha önemli," diyorum inerken.

Kyle o zaman on dokuz yaşındaymış. On dokuz yaşında olması o zamanki katil için fazla dağınık görünüyor ama diğer her yönden profile uyuyor.

Tabii Lindy May haklı değilse ve o bir sosyopat değilse. Bir psikopat arıyoruz. Sosyopatlar empatiyi ya da başka bir şeyi taklit edemezler. Psikopatlar yapabilir.

Kaldırımda yürürken, kapıya yaklaştığımızda birinin pencereden dışarı bakıp bizi izlediğini fark ediyorum. Perdeler rahatsız edici bir şekilde kapanıp sallanıyor ve biz daha sahanlığa varmadan kapı açılıyor.

Kısa boylu, gözlerinin ve elmacık kemiklerinin şekline bakılırsa soyunda doğulu bir dokunuş var. Saçları koyu renk ve uzun, at kuyruğu şeklinde arkadan bağlı. Saçlarının dağınıklığına bakılırsa o da çok fazla dışarı çıkmıyor gibi görünüyor.

Buruşuk giysiler ve keskin vücut kokusunu buradan alıyorum.

"Siz SSA Logan Bennett ve Ajan Stan Leonard mısınız?" diye soruyor küçük sahanlığına adım attığımızda.

Şaşkınlığımı gizlemek için dudaklarımı büzerek Leonard gibi ben de kimliğimi gösteriyorum. Burrows isimlerimizi okurken burnunda düzeltiyor, sonra başını kaldırıp acele içeri girmemizi işaret ediyor. İçeri girdiğimizde burnumu kapatma direniyorum. Eski yiyecekler gelişigüzel bir şekilde etrafta duruyor, sineklerle kaplanıyor ve akvaryumlarda mühürleniyor. Diğer akvaryumlarda başka şeyler var.

İçlerinde, midem ona odaklanmam için çok fazla sersemlemiş olsa da.

Leonard öksürür ve burnunu kapatır.

"Koku alma duyunuz en zayıf duyunuzdur. Birkaç dakika bekleyin, artık kokusunu almayacaksınız" diyor Burrows bizi evinin içinde gezdirirken.

"Bütün bunlar da ne?" Leonard öksürüğünü tutamayarak sorar.

"Çürüme sürecini ve bunu takip eden böcek faaliyetlerini inceliyorum. Bu, tarihlendirilmesi zor vakalarda ölüm zamanını belirlemeye yardımcı olmak için yürüttüğüm adli tıp programının bir parçası."

"Evinizde mi?" Leonard yine öğürerek sorar.

"Laboratuvarımda devam eden başka deneyler de var ve zaten evden her şeyi daha iyi izleyebiliyorum."

"Geleceğimizi nereden biliyordun?" Birkaç 'deneyin' daha devam ettiği mutfağına doğru ilerlerken ona soruyorum.

Sanki ölüm çürümüş bir pislikle tanışmış ve beş kusmuk bebek doğurmuş gibi kokuyor.

Burrows titriyor, bir parça nikotin sakızı patlatıyor ve çılgınca çiğniyor.

"Hayaletlere inanır mısınız?" diye ciddi ciddi soruyor bize, etrafına endişeyle bakarak.

Leonard başını eğiyor. "Hayır, neden?"

"Çünkü biliyorum. Ben bir bilim adamıyım, ancak bir ömür boyu açıklanamayan çok fazla değişken olduğuna inanıyorum, olayların bilimin ima ettiği kadar kesin ve kuru olduğuna inanmıyorum. Bir keresinde dahil olduğum bir vakayı bir medyum çözmüştü."

Kafam karıştı, duvara yaslandım ve saçmalamasına izin verdim.

"Katilin tek gözü olduğunu söyledi. Katili ölü kurbanın gözlerinden görmüş ve onu gözüne ve boynundaki yılan dövmesine kadar tarif etmiş. Polis adamı buldu ve bir sonraki kurbanını da arabanın bagajında buldu. Kadın hâlâ hayattaydı. Ve hayır, medyumun onunla hiçbir bağlantısı yoktu. Aslında birçok davanın çözülmesine yardım etti. Kendine medyum diyordu ama ben ona hâlâ medyum diyorum. Çünkü medyumlar normal insanların göremediği şeyleri görürler, değil mi?"

Leonard'a bakıyorum, o da bana bakıyor.

Hep birlikte bakışlarımız, çürüyen yiyeceklerle yalnız başına çok fazla zaman geçirdiği anlaşılan kaçık çizgi film doktoruna dönüyor. Böyle bir ortamda uzun süre kalmanın bir insanın ruhuna ne yapacağından emin değilim. Ama bahse girerim bu cevabın ürününe bakıyoruzdur.

"Neden medyumlardan bahsediyoruz?" Ona ihtiyatla soruyorum, düşünce sürecini takip etmeye çalışıyor ama başaramıyorum.

"Bugün onu aramaya çalıştım. Dokunmak için bir kurbanı ya da katille ilgili bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Onu çağırdım ve duvarıma dokundu. Bana katil hakkında hiçbir şey söylemedi. Onun yerine SSA Logan Bennett ve Ajan Stan Leonard'ın yolda olduğunu söyledi. On dakika içinde burada olacağını söyledi. Robert Evans hakkında bildiğim her şeyi sana anlatmamı söyledi."

Leonard hemen telefonunu çıkarır. "Adı ne?" diye sorar.

"Neil Mullins. O temiz. Sizin adamınız değil. O gerçek bir medyum ve başka türlü çözülemeyecek vakaların çözülmesine yardımcı oluyor. Ama bu davaya dahil olmayı söyledi, çünkü katil onun kurtaramayacağı kadar karanlık ruhların peşindeymiş. Katile yardım etmesi için kendisine yalvaran ruhlar olduğunu ve karanlık ruhların daha aydınlık olanlar tarafından tuzağa düşürüldüğünü söyledi. Bunu sadece çok nadir bir durumda yaşamış."

Leonard telefonu indirir, Burrows'a aklını kaçırmış gibi bakar.

"Onu kontrol edebilirsiniz. Gerçekten uzun zamandır FBI'a yardım ediyor" diye ekliyor Burrows.

Leonard uzaklaşır, muhtemelen bunu yapacak ve bu adamın Delaney Grove ya da kurbanlarımızla herhangi bir bağı olup olmadığını öğrenecektir.

Buraya geleceğimizi ekibimizden başka kimseye söylemedik. "Neden duvarınız?" Burrows'a sordum.

Başımın üstünü işaret ediyor ve ben de arkamda saklanan kırmızı kelimeleri görmek için geri dönüyorum.

"Bu sabah gözlerimin önünde teker teker harfler belirmeye başladı," diyor titrek bir fısıltıyla.

Sırların zamanı geçti. Hikayemi anlat. Ruhunu kurtar.

"Robert Evans'ın ölüm detaylarını asla bir sır olarak saklamak istemedim. Bunu şerif ve Doktor Barrontine yaptı. Ben istemedim. Ben değil," diyor hızla, korkusu, kafein ve nikotin kelimelerinin birbirine karışmasına neden oluyor.

"Hangi detaylar?" Yüzümü ona dönerek soruyorum.

"Elimde kanıt yok. Olayı hatırlıyorum. İhtisasımı orada yapıyordum. O dava adli tabip olma hevesimi kursağımda bıraktı ve beni bir adli tıp bilimcisine dönüştürdü. Bilim politika değildir. Organik olarak kirlidir, insanlar tarafından kirletilmez. Basit matematik ve gerçektir ve benim tek yapmam gereken gerçekleri sunmaktır. Asla yalan söylemek istemedim, SSA Bennett. Size yemin ederim ki gerçek bu."

Leonard içeri girerken kafası karışmış bir sesle, "Kontrol ediyor," diyor. "Lanet olsun, son iki aydır Meksika'da sınıra yakın bir dizi cinayeti çözmeye yardım ediyordu."

Bir medyum. Onlarla daha önce de çalıştım ve her zaman soruşturmayı rayından çıkararak veya saptıran asılsız gerçekleri dosyalayarak yarardan çok zarar veren dolandırıcılar veya ilgi arayanlardır.

Yine de bu adam bizi ismimizle tanıyor muydu? Elise, Leonard'ın ilk adını bile bilmiyor. Bunu saklıyor, çünkü isim babasından geliyor ve orada çok fazla şikayet var.

"Onu daha sonra inceleyeceğiz," diyorum ve yukarıdaki mesajı işaret ediyorum

Bi

Z. Leonard'ın nefesi kesilir.

Katilimiz buraya geleceğimizi biliyordu. Bize isim vermemiş olabilir ama bugün geleceğimizi biliyordu.

Bizi izliyor.

Donny ve benim saldırıya uğradığımızı bu şekilde biliyordu.

Bu yüzden görünmeden bu mesajları bırakıyor.

"Evans'ın hayaleti olduğunu biliyorum. Daha bu sabah görüldüğünü gördüm," diye devam ediyor Burrows. "Bunları bıraktı," diyor bir paket küçük çivi alarak.

Tıslayarak nefes alıyorum. "Bunları o mu bıraktı? Sen bir adli tıp bilimcisisin! Kanıtlara dokunmaman gerektiğini bilmelisin," diye homurdanarak bir eldiven ve bir kanıt torbası kapıyorum.

Onları dikkatsizce mikrodalganın üstüne atıyor, kollarını sinirli bir şekilde kaşıyor. "Hayaletler parmak izi bırakmaz," diyor sakızı durmadan çiğneyerek.

Ağızına bir parça daha nikotin sakızı atan kıpır kıpır bilim adamına, "Bize Robert Evans hakkında bildiklerini anlat," diyorum.

Çantayı etiketliyorum ve Leonard çantanın ve kapının üzerindeki yazıların fotoğrafını çekiyor.

"Bunlar onun üzerinde kullandıkları çivilerin aynısı."

Bulmacanın bir parçası yerine oturuyor. "Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Çantada bir sürü çivi olduğunu fark ettim, sadece küçük olanlar değil. Bir kurbanın midesinde bulduğumuz gibi daha uzun olanlar da burada.

"Onu çivilerle beslediler. Ona yutturdular" diyor Burrows, sanki çivilerin tadını alabiliyormuş gibi sertçe yutkunarak. "Şerif Cannon çivileri Robert'ın ağzına kendisi soktu. Robert ağlıyor, durmaları için yalvarıyor, hâlâ masum olduğunu iddia ediyordu. Denedim," diyor hızla, gözlerimin içine bakarak. "Onları durdurmaya çalıştım. Yardımcılarından biri beni tabancayla dövdü ve bir köşede kanlar içinde bıraktı."

Sakızı yutuyor ve iki parça daha atıyor, Leonard kendini yavaşça sandalyeye bırakırken aynı şiddetle çiğniyor.

"Çiviler yemek borusunu kesmiş. Kan tükürüyor ve acı içinde çığlık atıyordu. Sonra coplarını çıkardılar ve sırtına korkunç şeyler yaptılar. Coplarla defalarca tecavüz ettiler, her iki ucundan kan akarken yüzünü masaya dayadılar. Herkes ahlaksızlıkta sırasını savdıktan sonra şerif onu ölene kadar dövdü."

Sakızı boğazına kaçır ve eline tükürür, sakızı çöpe atana kadar salyalı, yapışkan bir pislik bırakır.

"O zamanki lider menajere söyledim. Adı Johnson'dı. Miller Johnson. Bunun küçük kasaba adaleti olduğunu ve izini sürmesi gereken gerçek katiller olduğunu söyledi."

Leonard'la birbirimize bakıyoruz ve yüzünde öfke ifadesi beliriyor. Miller'ın örtbas ettiği şey buydu.

"Biliyordum," diye devam ediyor Burrows, ağırlığını bir ayağından diğerine ve tekrar diğerine kaydırırken şimdi tırnaklarını yiyor. "Olay olmadan önce biliyordum. Ona söylediğimde yüzünde hiç şaşkınlık yoktu. O gecenin ilerleyen saatlerinde bana geldiler ve gördüklerimi tekrar anlatmak istersem, performansı benim üzerimde tekrarlayacaklarını söylediler. Şehirden ayrıldım, ihtisasımı başka bir yerde tamamladım ve adli tıp alanına geçtim. Böcekler insanlardan daha güvenlidir."

Leonard uzun bir nefes veriyor ve ben de Johnson'ı bulup ağzını burnunu kırma isteğimi bastırıyorum.

"O masumdu, biliyor musun?" Burrows tekrar bana bakarak şöyle dedi. "Evans'ı kastediyorum. O kadınları o öldürmedi. Öldüremezdi de. Seri katil solaktı, Evans ise sağ elini kullanıyordu. Sol eli, bir çocuk şaka olsun diye elini dolaba çarptıktan sonra kırılmış. Kyle Davenport, daha açık olmak gerekirse."

Kanım daha çok donuyor.

"Victoria Evans bu yüzden Kyle'dan ayrıldı. Okulun önünde ona bağırды. Üç ay sonra Robert Evans bu cinayetlerden suçlu bulundu. Cinayet davaları tarihindeki en hızlı yargılama süreci. Ve iki cinayet de sol eli kırıldıktan bir hafta sonra işlenmiş. Katil o . Ama bunun bir önemi yoktu. Bilimi dinlemediler. Sadece o kendini beğenmiş Ajan Johnson'ı dinlediler. Şerif Cannon sadece zulmedecek birini istiyordu."

Yeni bir sakız patlatır ve ellerini buruşuk, kokan gömleğine siler.

"Evans'a ne olduğunu başka kim bilebilir ki?" Ona sordum.

"Konuşacak kimse yoktu. Polis memurlarının çoğu bu işin içindeydi. Ve tabii ki Kyle Davenport. O da oradaydı. Çocuklara temelde aynı şeyi yaptığına dair söylentiler duydum, sadece o gece için çivi getirmemişti."

Kyle Davenport her sorunun kaynağı gibi görünüyor.

"Solak olma ihtimali var mı?"

"Kyle?" Burrows soruyor, yüzü soluyor. Başımı salladığımda zar zor "Evet" diye fısıldıyor.

On dokuz. On dokuz yaş, ilk katil kadar metodik olmak için çok genç yaş. Raporlara göre her cinayet öfke doluymuş. Lindy haklıysa ve onu tanımlamak için kullandığı kelimeyi kötüye kullanmıyorsa, bir öfke nöbeti bir sosyopatı cinayete meyilli bir öfkeye sürükleyebilir.

On ya da yirmi yaş daha büyük olsaydı, profile mükemmel bir şekilde uyardı.

"Kyle Davenport ile konuşmanın bir yolunu bulmalıyız," diyor Leonard acımasızca.

"Şu anda," diye ekliyorum.

"Delaney Grovea dönerken o medyumu arayacağım," diyor kapıya doğru ilerlerken. "Hadley'i de evden bir şey çıkarıp çıkaramayacağına bakması için buraya gönderirim," diyorum iç çekerek ve Burrows'un evinin kapısını arkamdan kapatıyorum.

"Şüpheli. Şüphelimiz asla iz bırakmaz."

"Hepsi bu kadar mı?" Burrow arkamızdan bağıyor ve başını kapıdan içeri soktuğunu görmek için dönüyorum.

"Şimdilik."

"Bir otel odası mıyım? Şu anda kendimi güvende hissetmiyorum."

Bir bilim insanının bir hayalet hikayesini saçma bulmasına neden olmak istemediğim için sadece başımı sallıyorum.

Leonard mesafeli, hatta düşünceli görünüyor. "Ne?" Arabaya binerken ona soruyorum.

Krank yapmıyorum, çünkü iPad'imi kaldırıyorum ve önceki suç mahallerinden resimler getiriyorum.

Yüzünü bana döndü. "Buraya geleceğimizi çok uzun zamandır bilmiyorduk. Şüphelimizin, kararımızla bugün eve varışımız arasında bir zamanda vurulmuş olması gerekirdi."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bir şeyi çözdüğümü sanmıştım ama görünüşe göre yanılmışım, çünkü artık imkânsız," diye iç geçiriyor.

"Ne?" Merakla soruyorum, parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor.

"Artık kulağa mantıklı gelen bir şey yok. Sanırım hepsi kafamın içindeydi. Ne arıyorsun?" iPad'ime doğru işaret ediyor.

"Şüpheli Donny ve benim saldırıya uğradığımızı biliyordu. Şüpheli bugün geleceğimizi biliyordu. Şüpheli kurbanlarının her hareketini biliyor. Bu şüpheli bir gözcü. Bir yerlerde bizi izleyen gözler var ve-"

Küçük delikleri fark ettiğimde kelimelerim kesildi. Onları zar zor hatırlıyordum çünkü çok önemsiz görünüyordular.

Leonard'a "Her evin neredeyse her odasında bunlardan var" dedim. "Şüphelinin hızla geçtiği bazı son cinayetler hariç." Çivi başı büyüklüğündeki küçük delikleri işaret ediyorum.

"Kamera olmak için çok küçük," diyor.

"Şüphelinin çok daha yüksek bir zekaya sahip olduğundan zaten şüpheleniyoruz. Ya bu tür bir teknolojiye sahipse? Bu, dün gece beni nasıl zamanında kurtarabildiğini açıklar."

"Şimdi de *kadın* diyorsun," diye belirtiyor.

"İçimdeki her şey onun bir kadın olduğunu söylüyor." "Sana inanıyorum," diyor dalgınca.

"Ses tonunuzda buraya gelirken sahip olduğunuz inançtan eser yok."

Arabayı vites taktım ve iPad'imi uzaklaştırdım. Şüphelinin bizi izlediğini bilmek aslında iyi bir şey. Hadley sinyali bulabilirse video akışına girebilir ve hatta muhtemelen onu bulmak için şüpheliyi geri hackleyebilir.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı Leonard nefesinin altında, "başka bir şey bildiğimi sanıyordum."

Bölüm 9

Tüm insanlar ya da tüm zamanlar için geçerli olmayan gerçekler vardır.
-Voltaire

LOGAN

Kyle Davenport'un evinin verandasına adımımızı attığımız anda iki polis memuru önümüzü kesiyor.

"Üzgünüm, Ajanlar, ama şerifin izni olmadan kimse içeri giremez," diyor önümdeki.

Chad Briggs. Onu
hatırlıyorum. Sadece
sırıttıyorum.

"Federal bir soruşturmayı engellediğiniz için daha fazla adamımı çağırmamı istemiyorsanız, yoldan çekilmenizi öneririm."

Briggs bana doğru bir adım atıyor, gözlerinde karanlık bir meydan okuma var. "SSA Johnson sizin tarafın lideri. Eğer gelip Kyle ile sohbet etmek isterse, geri çekilirim. Ama onun hayatına yönelik tehdidi ciddiye alıyoruz ve sen geri adım atmıyorsun-"

Bileğini tutup çevirerek onu yüzüstü evin yan tarafına fırlattığımda sözleri bir homurtuyla sona eriyor. Diğer şerif yardımcısı aptalca kendi silahına uzanmaya çalışınca Leonard silahını çekti.

Briggs'e, "Açık konuşayım," diyorum, kolunu arkasından daha sıkı tutup haykırmasını sağlayarak. "Dün gece adamlarının beni öldürmeye çalıştığını düşünürsek, kiminle konuşmak istersem onunla konuşurum. Ve eğer akıllıysan, ben gidene kadar çeneni kapalı tutarsın. Ya da FBI'da bana borçlu olunan her lanet iyiliği isteyeceğim ve bütün bir ajan ordusunu

Bu kasabada, yozlaşmış küçük pislik ilçe milletvekillerinin bir federal ajanı nasıl alaşağı etmeye çalıştıklarını anlatıyorum. Şimdi, geri adım atmak istiyormusun, yoksa tüm o telefon görüşmelerini yapmaya başlayayım mı?"

Mücadele etmeyi bırakıyor ve kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Evet. Adamlarınızdan biri bir yabancı tarafından hedef alınırsa ne yapacağınızı düşünün. Benim de böyle arkadaşlarım var, Şerif Yardımcısı."

Küfür ediyor ve diğer adam dönüp içeri giriyor, Leonard silahını kılıfına sokarken Kyle'ı çağırıyor.

Briggs yeni yaralanmış bileğini ovuşturuyor, ben de onu dürtüyorum ve içeri girmeye zorluyorum. Kyle'la yalnız konuşmayı tercih ederdim ama ben birkaç kelime etmeden şerifi bir saldırı köpeği gibi çağırımlarını istemiyorum.

"Kyle!" diye bağılıyor diğer şerif yardımcısı yine.

"Evet, evet. Geliyorum. Geliyorum," diyor koridorun sonundan gelen bir ses.

Kyle Davenport, üzerinde havludan başka bir şey olmadan ve kaşlarını kaldırarak ortaya çıkar. "Sen ne sikimsin?"

Diğer kurbanlardan daha zayıf ama yine de sağlam, sanki spor yapıyor ama cüsse istemiyor gibi. Saçları koyu renk ve neredeyse koyu renk gözlerinin üzerinden sarkıyor. Uzun boylu, bana çok benziyor.

"Size birkaç soru sormama ne dersiniz?" diyorum sırtarak.

"Bunlar FBI'ın adamları," diye homurdanıyor diğer şerif yardımcısı.

"Babam o sopaları benden uzak tutmanı söylemişti," diyor Kyle, varlığımızdan hiç etkilenmemiş bir halde.

Bir sandalyeye çöküyor, üzerinde hâlâ sadece bir havlu var. "Benden ne istiyorsun?" diye soruyor kayıtsızca.

"Aslında senin hakkında epey bir şey biliyoruz. Sadece on dokuz yaşındayken iki çocuğa tecavüz edip öldüren adam hakkında bilgi almak istedik. Birkaç gece önce vahşi bir saldırıya da katılmış bir adam," diye atıldım.

Kyle'in dudakları seğiriyor ama iki yardımcının da nefesi kesiliyor.

"Tabii ki hayır! Sadece konuşmak istediğini söylemiştin. Buraya gelip onu cinayetle suçlamak değil," diye bağırır Briggs, telefonunu kaldırarak.

Kyle sadece bana bakıyor, kafasını umursamazca eğiyor. Dokunulmaz olduğunu düşünüyor. Yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı bile yok. O bir sosyopat. Psikopat değil.

O bizim adamımız değil.

Ayağa kalkarken, "İhtiyacım olan her şeye sahibim, Şerif Yardımcısı," diyorum.

Hemen polisleri aramaya başlıyorlar ama ben kapıya vardığımda Kyle konuşuyor.

"Kasabadaki şu küçük tatlı esmer... Senin kız arkadaşın mı, *Ajan*?" Kyle arkamı döndüğümde bana sırtarak soruyor.

"Evet." Kelimeyi rahatça söylüyor, yüzeye yakın kaynayan öfkeyi görmesine izin vermiyor.

Dudaklarını yalıyor, hâlâ sırtıyor. "Onu yakınında tutsan iyi olur. Böyle bir kız bekârlarla dolu bir kasabada kapılabilir."

Öfkelenmemi bekliyor, muhtemelen bunu istiyor. Örtülü tehdit, onun zevki için beni sarsmak anlamına geliyor. Kazanmasına izin vermemek için var gücümle çabalıyorum.

"Komik. Ben de tam Lana'nın sana muhtemelen hiç doğmamış olmayı dileteceğini düşünüyordum," diyorum umursamazca.

Leonard yanımda rahatlıyor, duruşunu sakinleştirmek için zorlarken beni takip ediyor.

"Kadınlar beni seviyor," diye kışkırtıyor Kyle. "Onlara yaptığım her şeye bayılırlar. Eminim onun da hoşuna gidecektir."

Ben sakinliğimi kaybetmeden Leonard devreye giriyor.

"Sanırım haberleri izlemiyorsun, değil mi?" Leonard ona çıkışımız için kapıyı açık tutarak soruyor.

Kyle, "Haberler için fazla zamanımız yok," diyor.

"Tahmin etmiştim," diye devam etti Leonard. "Yoksa Boston'da Karabasan olarak bilinen seri katili öldürenin Lana olduğunu bilirdin."

Kyle'ın sırtışı kayboluyor ve bizi inceliyor, muhtemelen bir yalan arıyor.

"Kendi bıçağıyla," diye ekliyorum, içimdeki karanlığı yansıtan bir gülümsemeyle

hissetmeye alışık değilim.

"Ona saldırdıktan sonra," diye devam ediyor Leonard. "Adam onun iki katı büyüklüğündeydi ve birçok kadına tecavüz edip öldürmüştü. Adamın ağzını burnunu kırdı, onu bıçakladı ve kendisi için geldiğinde hayatına son verdi."

Bununla birlikte Leonard dışarı çıktı ve ben de aynısını yapmak için kendimi zorladım. Evet, hikâyeyi abartmıştı ama arkamı döndüğümde Kyle sırtıtmıyordu.

Leonard sessizce, "Artık ona dokunmayacak," diyor.

Araca binerken, arkama bakmadan, fısıltıyı biraz aşan bir ses tonuyla "Onu bu kasabadan götürmeliyim," diyorum.

O kadar araba sürdükten sonra geç oldu bile. Güneş batmak üzere ve tek yapmak istediğim Lana'yı kendime doğru çekmek ve onu güvende hissetmek.

"Kyle Davenport o zamanlar seri katilimiz olabilir de olmayabilir de, ama sizi temin ederim ki, eğer henüz değilse, yakında olacak," diyor Leonard kulübelere doğru geri dönerken.

"Ve az önce kız arkadaşımı tehdit etti."

"Dediğim gibi, hiçbir şey yapmayacak. Ona hükmedebileceği zayıf bir kız olmadığını söylemek pek hoşuna gitmedi."

"Peki ya bunu bir meydan okuma olarak algılasa?" İşaret ediyorum.

"Zorluklarla ilgilenmiyor. Kolay olanı istiyor," diyor iç çekerek. "Lana şu anda başka bir yerde yalnız kalmaktansa bizimle daha güvende."

Koltuğumda kayıyorum, kasabaya doğru daha hızlı sürüyorum. "İşim onu riske atmaya devam ediyor."

"Mesleki tehlike," diyor acımasızca. "Bununla başa çıkabilir Logan. Bunu yapabilecek birkaç kişiden biri olabilir."

"Ama ondan bu işi halletmesini istemekle ne kadar bencilce davranmış oluyorum?"

Cevap veremiyor çünkü kulübeye yanaşıyoruz, şerif ve Johnson dışarıda durmuş beni bekliyorlar. Lana kapıyı koruyor, biz dışarı çıktığımızda kalçasını kaldırmış onlara sırtıyor.

"Şerif, istediğin her şeyi söyleyebilirsin ama ellerini üzerime koymadan yanımdan geçemezsin. Eğer bunu yaparsan, saldırıdan dava açarım. Kulüben olması umurumda değil. Misafirlerin olduğu bir yerde, misafirler izin vermediği sürece burayı arayamayacağınıza dair kanun diye bir şey var. İsterseniz sizin için telefonumdan bakabilirim."

, onlara bakıyor ve Johnson'ın çenesi gergin. "Buna hakkınız yok-"

"Burada ne haltlar dönüyor?" Verandaya çıkarak soruyorum. geçmeye çalışan şerife Lana parmağını sallıyor.

Bir şekilde, cüssesine rağmen onun yolunu kesmeyi başarıyor.

"Bana dokunmak istemezsin şerif. Telefonum her şeyi kaydediyor ve bunu canlı yayınlayacağım."

Etrafına bakınır ve kadın gülümser. "Göz önünde bırakacak kadar aptal değilim."

"Ne haltlar dönüyor dedim!"

Şerifin önüne geçip Lana'yı koruyorum. "Bugün çizgiyi aştın," diye homurdandı şerif. "Ve yerel satıcı Lenny Tolls'tan uyuşturucu alırken görüldüğüne dair bir ihbar aldım. Bu yüzden odanı aramak için buradayım. Bir şey bulursam, seninle ilgilenmeleri için amirlerine geri göndereceğim."

"dalga geçiyorsun, değil mi?" Leonard tersler.

İnanılır gibi değil. Oğluyla konuştuğumdan beri umutsuzluğa kapılıyorlar.

Lana tatlı bir gülümsemeyle ama cüretkâr gözlerle, "Onlara Elise'le adamlarını aramalarına izin verirlerse içeri girip bakabileceklerini söyledim bile," diyor.

Şerif ona ters ters bakıyor ve elim kalçasına gidiyor, onu geri çekmeye çalışıyorum. Onu bir hedef olarak görmesini istemiyorum, lanet olsun.

"Neden beni aramanıza izin vereyim ki?" diye bağırır şerif.

"Çünkü eğer buraya yerleştirmeyi planladığınız bir şey varsa, o zaman üzerinizi aratmanız akıllıca olur. Eğer saklayacak bir şeyin yoksa, neden seni aramalarına izin vermiyorsun?" Lana susmayı reddederek devam ediyor ve omuzlarıyla tekrar yanıma geliyor.

"Ona tasma takmalısın, Bennett. Saklayacak bir şeyin yoksa şimdi kenara çekil," diye bağırıyor Johnson.

Lana ağzını açmaya başlıyor ve ben de elimi ağzının üzerine koyarak onu daha da yaklaşıtıyorum. Bana karşı koymuyor ama serseri bir çocuk gibi lanet elimi yalıyor.

"Bırakın sizi arasınlar, ben de ararım," diyorum omuz silkerek.

Lana yanımda rahatlıyor. Çok zeki ve ciddi bir gözlemci. Leonard sırtmasını engelliyor.

"Beni aramanıza izin vermiyorum," diye şerif. "O zaman buraya girmene izin vermiyorum."

"Burası benim lanet kulübem."

"Bu dava çözülene kadar büronun kiraladığı ve parasını ödediği. Benim adıma kayıtlı. Bu kasabada yolsuzlukla ilgili aktif bir dava üzerinde çalıştığımı göz önünde bulundurursak, erişim sağlamak için benim iznime ya da birkaç kanaldan geçmesi gereken bir arama emrine ihtiyacınız var. Bu tür suçlamalar bu kadar kolay ortaya çıktığında kaç kişinin ziyaretime geldiğini bilerseniz şaşırsınız."

Şerif bir adım geri çekildi, gözleri yarığa dönüştü. Parmağıyla beni işaret etti. "Oğlumdan uzak dur. Bu iş daha bitmedi. Seni kasabamdan çıkaracağım, evlat."

"Bu SSA Bennett, Şerif. Sana iyi şanslar. Sen beni dışarı çıkarmaya çalışırken ben de senin rüşvetçi, katil, yalancı bir orospu çocuğu olduğunu kanıtlamakla meşgul olacağım."

Biraz solgunlaşıyor ve Lana elime karşı sırtıyor; bunu hissedebiliyorum. göre gurur duyuyor.

Öyle olmalı.

Buraya yerleştirdiği ve kendisi tarafından 'bulunan' sahte saçmalıklarla bir sürü soruna yol açabilirdi.

Johnson bana hançer gibi bakıyor.

"Bu *benim* davam! Sen sadece nezaketen buradasın!" Johnson hırlıyor.

"Bu *benim* lanet takımım. Buradasın çünkü kıcını kurtarmaya çalışıyorsun. Müdür senin için ancak bu kadarını yapabilir, Johnson. İnsanların sana ve bu davaya gösterdiği ilginin farkına varması an meselesi. Şansını zorlama."

Küfür ediyor ve şerifle birlikte dönüp uzaklaşmalarını izliyorum.

Leonard gözle görülür bir şekilde rahatlar ve Lana'ya bakar.

"Ne yapacağını nereden biliyordun?" diye sorar.

Ağzını tamamen bırakıp ıslak elimi kot pantolonumun paçasına sildiğimde omuz silkiyor.

"Bir keresinde bir suç dizisinde görmüştüm. Kötü polis, iyi polise uyuşturucu iftirası atarak ondan kurtuluyordu. Böyle bir kasabada bunun iyi bir olasılık olduğunu düşündüm ve riske girmek istemedim."

Elise verandaya çıkar. "Hadley elinde bir kamerayla içeride. Her şeyi kaydetmiş. Lana da burada kaldığına göre

girişlerini engellemek. İyi iş çıkardı."

Elise bunu şaşırmış gibi söylüyor.

Lana'nın çenesini kavıyorum ve gözlerine bakmadan önce başını yukarı kaldırıyorum. "İkisiyle de uğraşma. İhtiyacım olan son şey sırtına çizilmiş bir hedef."

"Onlarla taşak geçmiyordum. Sadece bir Birleşik Devletler vatandaşı olarak haklarımı belirtiyordum," diyor masumca. Kirpiklerini bile kırıştırıyor ve Leonard homurdanıyor, vücudu sessiz kahkahalarla sarsılırken arkasını dönüyor.

"Ciddiyim," diyorum ona sertçe.

Kirpiklerini sahte masum gözlerinin üzerinde oynatmaya devam ediyor. "Asla öylece eğilip almayacağım, SSA Bennett. Tabii sizin için eğilmediğim sürece."

Leonard kendini kaybediyor, gülerek uzaklaşıyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüşürken inliyorum. Lisa bir şeyler mırıldanıyor ve kulübenin yanından uzaklaşırken varlığıyla beni şaşırtıyor.

Lana başarısız bir gülümsemeyle mücadele ediyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Hadley, bu gece burada kalıyorsun. Geri kalanımızın başka bir yerde olması gerekiyor. Gözlerini açık tut," diyorum Lana'yı kendime doğru çekerken.

Hadley ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, "Gözlerim hep açık, Bennett," diye takılıyor.

Dışarı çıkarken Lana'yı duvara doğru itiyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırarak daha fazla konuşmadan onu susturuyorum. Ağzımın içinde inliyor, gömleğimi kavrayarak beni kendine çekiyor.

Ve planlarımın bekleyebileceğine karar verdim.

Bölüm 10

Şans, anlamdan yoksun bir kelimedir; hiçbir şey bir neden olmadan var olamaz.

-Voltaire

LANA

"Tesadüflere inanır mısınız?" Ayaklarımı arabasının ön paneline dayarken Jake'e soruyorum.

Arabada pusuya yatmış, gölgelerin arasına park etmiş ve sadece bir gecelik Sin House için oluşan uzun kuyruğu izliyoruz. İnsanların bu küçük tek gecelik gösterinin tüm yıl boyunca şehirdeki her şeyden daha fazla ilgi gördüğünü fark edeceğini sanırsınız. Bu da buradaki hasta insanların yıllarca süren baskıdan dolayı karanlık ve bunamış olduklarını kanıtlıyor olmalı.

"Tesadüf mü? Evet." "Bizimki kadar büyük tesadüfler mi?"

Sertçe iç geçiriyor. "Bu ne demek oluyor, Lana? Beni ciddi endişelendirmeye başlıyorsun."

Beklerken saçlarımın uçlarıyla oynuyorum, aşağıya bakıyorum. "Marcus her zaman hiçbir şeyin tesadüfen olmadığına inanmıştır. Bu Her şey kaderin planında iç içe geçmişti ve her şeyin bir amacı vardı."

"On yıl önce tüm aileme ve sevdiğim tek adama olanların ne anlamı var?" Soruyu sakın bir şekilde soruyor ama öfkesini gizlemekte çok başarılı.

"Bunun iyi bir amaç olduğunu söylemedim," diyorum ona usulca, parmaklarımızı birleştirmek için uzanırken.

Elimi sıkıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Eğer bizim ailemiz olmasaydı, başka bir aile olurdu," diye devam ediyorum.

Başını arkaya yaslamış, burnunun ucundan aşağıya, Günah Evi'ne doğru gittikçe büyüyen çizgiye bakıyor.

"Marcus bunun nedeninin ne olduğunu söylerdi?" diye soruyor, sesi törpülenmiş olsa da.

"Onu en az benim kadar iyi tanıyordun. Daha iyi değilse bile. Sen söyle," diye devam ediyorum, bu kez elini sıkarak.

Dudakları bir an geriliyor, sonra nihayet konuşuyor. "Eğer o hayatta kalsaydı, sen ve ben karanlığın içine dalıp intikam almak için ne gerekiyorsa yapacak öfkeye sahip olmayacaktık. Eğer baban hedef alınmasaydı, başka bir adam ve ailesi hedef alınacaktı."

"Ve herkes erkeklerin aletlerini birkaç kez kesecek ve insanlık duygusunu kaybetmeden onlara günlerce işkence edecek kadar karanlık olma yeteneğine sahip değil," diye ekliyorum omuz silkerek.

Başını sallayarak bıyık altından gülüyor.

"Evet. Kesinlikle buna dikkat çekerdi ve neredeyse aynen böyle söylerdi. Ayrıca kimsenin senin ve benim gibi bunu başaracak kararlılığa sahip olamayacağını söylerdi. Kod yazmayı tam da bu nedenle öğrendiğimi söylerdi. Teknolojiyi tam da bu nedenle öğrendim."

Logan yanımdan geçerken gözlerim ona takılıyor, sanki birini ya da bir şeyi arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. Burada diğer arabaların arasında mükemmel bir şekilde gizlenmiş durumdayız ve biri çok yaklaşırsa bizi uyaracak bir sensör var.

En iyi arkadaşım böyle paranoyaktır.

"Bize Kyle Davenport'un dünyanın en kötü insanı olabileceğini ve hayatta kalıp borcunu tahsil etmek için geri dönen ben olmasaydım bundan paçayı sıyrabileceğini söylerdi," diyorum daha ciddi bir şekilde.

"Ve şerifin de aynı şekilde paçayı kurtaracağını ve kimsenin ona karşı çıkamayacağını söylerdi," diye ekliyor, aynı ciddi tonda.

"Logan hakkında ne derdi?" Logan muhtemelen bir takım arkadaşı bulmak için telefonunu kaldırırken soruyorum.

Kyle'ı bekliyorlar, muhtemelen onu izlemeyi ve kimsenin ona ilgi gösterip göstermediğini görmeyi planlıyorlar. Ben onu çoktan gördüm. Sıranın tam ortasında, sırasını bekliyordu.

Yüzünü her gördüğümde midem bulanıyor, bu yüzden bakmaya devam etmeyi reddediyorum. Bu, kontrolü bulmak için en zor olanı olacak. Bedenindeki eti tekrar tekrar kesmek isteyeceğim... Öfke kendini belli edecek.

Derisini yüzmediğim sürece.

Perili ev aslında bir ev değil. Ön ve arkalarında delikler açılmış dört büyük römorktan oluşuyor ve altlarındaki bloklarla desteklenerek cadde üzerinde birbirine sıkıştırılmış durumda. Yarın geri götürölüp gelecek yıla kadar saklanacaklar.

Gelecek yıl olacağından şüpheliyim.

Kyle bir elini siyah saçlarında gezdiriyor ve onunla birlikte olmaktan mutlu görünmeyen kızın poposunu sıkıyor. Yıllar önce onunla aptalca çıktığımda çok sertti. Kızın gözündeki morluğa bakılırsa şimdi daha da kötü olduğunu tahmin edebiliyorum.

Gözlerimi kaçırarak Jake'e dönüyorum ve cevap vermesini bekliyorum. Düşüncelere dalmış görünüyor ve beni hiç duymadığını düşünmeye başlıyorum.

"Bir şey ifade etmeyecek kadar tesadüfi olduğunu söylerdi," diye cevap veriyor sonunda, kelimeler neredeyse saygılı geliyor kulağa.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, davanızdaki baş FBI ajanıyla karşılaşma ihtimaliniz nedir? Ve ona aşık olma? Ve onun da sana aşık olması? Yollarınızın kesişmesi gerekiyordu ama o seni durduramazdı, yoksa durdururdu.

Ben bile, saf bir bilim adamı olarak, sahip olduğunuz şeyi sadece tesadüfle etiketleyerek küçümseyemem. Belki de insanlığınızı en çok ihtiyaç duyduğunuz anda ortaya çıkarması gerekiyordu."

Bana bakarken gözleri yumuşuyor.

"Özür dilerim. Her ölümün seni daha da körelttiğini biliyorum. Bu işin en kötü tarafı sende. Sahip olduğum azıcık yardım bile ruhumun geri getiremeyeceğim parçalarını dağladı."

Logan'ı izlemeye devam ederken dudaklarım büzülüyor. "Bana kendimi iyi hissettiriyor," diyorum, gerçi bu daha önce de defalarca söylediğim bir şey. "O yanımda olduğu sürece öldürdüklerimle ruhum gerçekten yenilenmiş hissediyor."

"Sonunun profil gibi olmaması için seni ayakları yere basan ve gerçekliğe sıkı sıkıya bağlı biri olarak tutuyor." Yanağımı öpmeden önce uzanıp dizimi sıkıyor.

Alnını alnıma bastırırken ona kırılgan bir gülümseme veriyorum.

"O sana bir gelecek istemen için bir neden veriyor," diye ekliyor sessizce. "Ve onun sayesinde, kaybettiğini düşündüğün bir parçanı buldun. Bu bana da bir gün gelecek için umut verdi, Lana. Belki de Marcus haklıydı. Kader taş kalpli bir sürtüktür ama her şeyin bir amacı vardır."

Ben homurdanıp bir damla gözyaşımı silerken o sırtıyor ve öne doğru bakarak benden uzaklaşıyor. Bakışlarındaki kayıp ve acı dolu ifade, bunu hiç düşünmediğini söylese de Marcus'la birlikte olabileceklerini düşündüğünü anlamamı sağlıyor.

Bir daha asla gözyaşı dökmeyeceğime yemin ettikten sonra çok fazla gözyaşı döküldü. Sanırım Jake, Logan'ın insanlığımı geri getirdiği konusunda haklı.

Yine de beni canavar olmaktan alıkoyamaz.

Eğer beni durdurmak isteseydi, Jake'in dediği gibi çoktan durdururdu.

Kyle sıranın önüne yaklaşır ve Chad Briggs de onunla birlikte hareket eder. Kendisine eşlik eden ikinci yardımcısı Trevor Byron. İki kişi daha

Günah Evi'nin bittiği yerde, ön tarafa yakın konuşlanmış.

O ikisi hayatta kalacak. En azından bu gece için.

Öldürme listemdelere, ama bir gecede beşini birden öldürmeye çalışmak biraz fazla hırslı olur diye düşünüyorum. Sonuçta ben sadece küçük bir kızım. Sırtarak, yaklaşımlarını izliyorum.

"Gösteri zamanı," diyor Jake bana peruğu/maskeyi uzatırken.

Tulumumu giydim bile. Dolgu benim yapımı ve kilomu gizleyecektir. Cebimi yoklayıp şırıngayı kontrol ediyorum. Hâlâ orada.

Jake ve ben, Logan'ın beni dirseğime kadar kanına batırmamasını sağlamak için Kyle'ın peşine takılacağız.

"Kimse görmeden arabayı oraya götürebilir misin?" Ona sordum.

"Sanırım kimse tek kelime etmeyecek," diye alay ederek kaşlarını kaldırıyor.

"Bırakın koyunlar çobanlarını değiştirsin," diyorum arabadan inip maskemi takarken.

Herkes o kadar çok kostüm giymiş ki, yanlarından geçerken sadece birkaçı beni fark ediyor. Boyumu saklayamıyorum ama dün gece Logan'ı kurtardıktan sonra artık bunun bir önemi kalmadı.

Beni gördü.

Çoğumu gördü. Daha fazlasını gördüğünden endişelendim ama kadar sarsılmıştı ki iyi bakamadı. Onu kurtardığımdan emin olmak için her şeyi riske attım.

Hem dövüşüp hem de yüzünüzü saklamak zor ama belli ki başardım.

Beni görseydi ve kâbuslarının katilinin onu sevdiği için kurtaran kişi olduğunu bilseydi ne derdi ya da ne yapardı hâlâ merak ediyorum.

Yan kapıdan giriyorum ve kimse kostümümü düşünerek beni sorgulamıyor bile. Bu kasabada kimse soru sormaz. Onlar sadece

şartlanmalarının onlara yapmalarını söylediği gibi.

İnsan kalabalığı benim için bölünüyor, ben aralarından geçerken çığlıklar atıyor. Herkes iyi bir çığlığı sever ve ben gölgelerin arasından sıyrıldığında daha fazla çığlık kulaklarıma ulaşıyor.

Jake'in kurduğu köşeyi bulmam biraz zaman aldı ve bir kızı iterek planın bir parçası olarak benim devraldığımı düşünmesini sağladım. Dağınıklığı sevmek lazım. Her ne kadar popüler olsa da, yine de lise tarafından düzenleniyor ve orijinal düzenin ötesine geçen bir organizasyonu yok.

Sahte da yanında taşıyarak ayrıldı ve ben de elektrikli testeremi taktım.

Trevor ilk gördüğüm kişi ve testereyi ters çeviriyorum, her ne kadar sahte olduğunu düşünseler de önündekilerin dehşet içinde çığlık atmalarını dinliyorum.

Pis oda, arka plandaki sis makineleri ve kırmızı ışıklar arasında yanıp sönen bir flaş ışığıyla aydınlanır. Trevor kenara çekilmiş, Kyle ve diğerlerinin yetişmesini bekliyor. Onu yakalamadan önce maskenin arkasından sırtıyorum.

"Bırak beni, sik kafalı!" diye tersledi. "Ellerini insanların üzerine koymaman gerekiyor."

Gülümsediğimi görmesini ne kadar isterdim.

Göğsüne bir bıçak saplayıp onu köşeye fırlattığımda etraftan çığlıklar yükseliyor. O kan kusarken insanlar kahkahalara boğuldu.

"Bu çok sahte!" diye bağıyor bir genç. "İyi deneme, Şerif Yardımcısı Byron. Günlük işinize devam edin."

Şerif yardımcısı kan kaybından ölmeye devam ederken, Kyle'ın arkada, şaşırtıcı bir şekilde yan taraftaki 'genelev' standının yanında durduğunu görüyorum. Şu anki kutum 'yalancı' kutusu olarak etiketlenmiş.

Bunu seçtik.

Kan göğsüne yayılmaya devam ederken Trevor'ın bir çarşaf atıyorum. Başını örttüğümde şok içinde yukarı bakıyor ve onu bir süre

uzun bir uyku.

Herkesin önünde kan kaybından
ölecek. Ama bu benim ana olayım
değil.

Chad Briggs tam elektrikli testeremi çalıştırdığım sırada ortaya çıkıyor ve insan kuyruğuna çok yaklaşıyormuşum gibi davranırken etrafımda daha fazla çığlık kopuyor. Başımı bir o yana bir bu yana eğip aşırı ürpertiye kapılıyorum.

Briggs yaklaşıp Kyle'ı genelev kutusunda biraz daha oyalanması için bıraktığında -iki kızın beyaz gömleklerinin arasından meme uçlarından sahte kan damlarken öpüşmelerini izlerken- testereyi tekrar çeviriyorum.

Briggs bana bakıyor, bu özel kostümün neden oyunda olduğuna dair kafası karışmış. Ona doğru yürüyorum ve daha fazla insan deli bir seri katılmışım gibi çığlıklar atarak yanımdan geçerken o kendini beğenmiş bir şekilde yerini koruyor.

Şey...

Hızlı ve beklenmedik bir çekişle Chad'i yere fırlatıyorum ve etrafımızdaki herkes çılgınca çığlıklar atmaya başlıyor. Chad'in gözleri açılıyor ve saniyeler sonra farkına vardığında dudaklarından bir küfür dökülüyor.

"Beni göremezsin," diyorum testereyi tam güçle ona saplarken.

Testere göğsüne güç verirken dudaklarından kan donduran bir çığlık yükselir, eti keser ve sıradaki insanlara sıçrayan kanı püskürtür.

"Vay anasını! Bu çok gerçekçi görünüyor!" diye bağırıyor bir adam.

Sırıttıyorum, testereyi daha derine sokuyorum, karnını kesiyorum, bağırsaklarını herkesin görebileceği şekilde döküyorum.

Herkes yanımda koşuşturmaya başlıyor, işaret edip fotoğraf çekerken çığlık atıyorlar. Dünyanın görsel efektlerin bu kadar iyi olduğunu düşünmesi üzücü. Bir cinayete tanıklık ettiklerinin farkında değiller.

Chad kanında boğulurken, Kyle yaklaşıyor ve en sevdiğim kısmı fısıldamak için eğiliyorum.

"Ben Victoria Evans. Öldürdüğün adamın kızıyım. Ölmesine izin verdiğin çocuğun kız kardeşi. Bir canavara dönüştürdüğün kurbanın. Ve hepinizi öldüreceğim."

Kelimeleri oluşturmaya çalışıyor ama ben durmuş, bağırsaklarını vücudunun içinde tutmak için acınası bir girişimde bulunmasını hastalıklı bir hayranlıkla izliyorum. Kyle solgunlaşıyor, kolundaki kız tökezleyerek geri çekiliyor ve ben ona doğru yürüyorum.

O gerçek şeyleri gördü. Bunun sahte olmadığını biliyor.

Dönüp kaçmaya çalıştı ama ben testereyi ve onu tam kafasının arkasından yakaladım.

Ne yazık ki açık değil.

Onu yere düşürecek kadar sert vurur ve kız arkadaşı çığlık atarak katliamın içinden koşarak geçer.

Kyle'ı ayağından tutup kapıya doğru sürüklerken bir şişe kül suyu aldım.

"En iyisi. Yalancı Kutusu. Hiç! Vay anasını! Gelecek yıl bunu asla geçemeyeceğiz!" Chad yardım için sessizce konuşmaya devam ederken bir genç tam bir huşu içinde bağırıyor.

Getirdiğim kül suyunu kapının yanındaki çarşafın üzerine atıyorum ve Trevor'ı ıslatıyorum.

O.

Çarşafın altından daha fazla çığlık yükselirken çürüyen et kokusu ve kül suyu çarpışır ve havaya nüfuz eder.

Gözlerim yanmaya başlıyor ama maskenin altına taktığım maske -evet, maskenin altında bir maske- dumanların çoğunun solunmasını engelliyor.

Ancak diğerleri, yanmayı hissettiklerinde gerçek bir korkuyla çığlık atarak dışarı fırlamaya başlar.

Tüm bu kargaşa içinde kimse baygın Kyle'ı yerde bir delik bulunan kutuya sürüklediğimi fark etmiyor. Trevor'dan çığlıklar gelmeye devam ederken kimse onu deliğe ittiğimi görmüyor.

Maskeli kişinin gezici korku evinin altına sürüklediği kişinin kim olduğunu kimse fark etmiyor.

Deliğe iniyorum, kimsenin ayaklarının hızla uzaklaşmadığını görüyorum. Henüz. Arkadan tekerlekler geliyor ve telefonumu kontrol ediyorum, Logan Leonard'la konuşurken kameraları izliyorum.

Kız arkadaşı tek başına dışarı koşarken, sondaki iki polis memuru aniden eve giriyor. Ya şimdi ya da asla.

Hızla römorkun altından çıktım ve Kyle'ı da yanımda sürükledim. Bir arabanın arka kapısının açıldığını gördüğümde baygındı. Birkaç göz bize doğru döndü ve parmağımı evrensel sus işareti olan dudaklarımın üzerinde tuttum.

Bir kadın soluklaşır ve arkasını döner, tüm vücudu donar. Ne bir hareket yapıyor ne de bir kelime söylüyor.

Jake'in maskesi takılı ve koltuğunda dönerek Kyle'ın kolunu tutuyor ve onu araca itmeme yardım ediyor. şıringayı kalçasına sokup dışarıda kaldığından emin oluyorum.

Konuşmuyoruz ve sanki şerifin oğlunun kaçırlmasına yardım etmemiş gibi dönüp uzaklaşırken gitmesine izin veriyorum. Onunla beş dakika yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum.

Sirenler çalarken ve çılgınlık daha da ılgınlaşırken, Logan'ın birine bağırdığını duyuyorum ve anladıklarını biliyorum.

şimdi eğlence başlıyor.

Filmlerdeki katillerin yaptığı gibi, sakince ormanın içinde kayboluyorum ve kimse beni takip etmiyor.

İçimden bir ses Delaney Grove'un Perili Ev'i bir daha asla aynı şekilde göremeyeceğini söylüyor.

Bölüm 11

Sağduyu o kadar da yaygın değil.

-Voltaire

LOGAN

"Nasıl oluyor da bir katil yanımızdan geçip içeri giriyor, şerifin oğlunu kaçırmadan önce iki memuru öldürüyor ve kimse hiçbir şey görmüyor?" Donny burnunu kapatarak tıslıyor.

Şüphelimiz olay yerini mahvetmek istediye, bir küvet sodalı su dökerek çok iyi bir iş çıkardı.

Kyle Davenport aptalca içeri girmeden önce burada ne olduğundan ve katilin yanında ne getirdiğinden emin değilim.

"Orospu çocukları bugün oğlumu görmeye gittiniz ve şimdi kayıp!" diye bağıyor şerif, ben korkunç saldırıyı bir araya getirmeye çalışırken.

Chad Briggs. Onunla daha önce konuşmuştum. Trevor Byron da tanıdık geliyor.

Chad, gösterinin bir parçası olduğunu düşünerek pür dikkat izleyen kalabalığın önünde testereyle kesilerek öldürüldü. Trevor bıçaklandıktan sonra sodalı suya batırıldı.

"Şu anda yoluna çıkan herkesi hedef alıyor," diyor Lisa eldivenini çıkarırken ve Chad Briggs'in cesedinden alabildiğimiz parçalara iğrenerek bakarken. Tehlikeli madde giysileri gelene kadar Trevor'ın cesedine dokunulamaz.

Chad Briggs'in içi boşaldı, onu muayene etmek için dışarı taşımak zorunda kaldığımızda tüm iç organları döküldü. Elimizde bir

M.E. burada, ama onların kendi adli tabipleri var, ki ona güvenmiyorum.

Şerif çoktan bir köpek birimi çağırdı ve yardımcılarının çoğu ormanda, şüphelinin arkasında bıraktığı kan izlerini takip etmeye çalışıyor.

Leonard, "Bence bu planlanmıştı," diye araya girer. "Chad Briggs on yıl önce bir subaydı. Trevor Byron da öyle. Robert Evans'ın başına gelenlerin bir parçasıydılar."

"Sadece bir tesadüf," diyor Lisa umursamaz bir tavırla.

"Kyle'ın yanındaki kıza zarar verebilirdi, o da diğer ikisini neler olduğu konusunda uyarabilirdi. Ama yapmadı. Yani cinayetlerin kontrolü onda," diyor Leonard.

"Kız mı? Şimdi de kız olduğunu mu düşünüyorsun?" Lisa inliyor.

"Profilimize bunu yapamayız, yoksa profil çıkarmanın ne anlamı kalır ki?"

"Profili ayarlamamak da aynı şekilde anlamsız hale geliyor ve Johnson gibi düşünmeye başlıyorsunuz," diye belirtiyorum.

Bana ters ters bakıyor ve ben de dikkatimi Elise'e veriyorum. "Bir şey var mı?"

Başını iki yana sallar. "İşe yarar bir şey yok. İnsanlar 'yalancı' bölümünde Michael Myers maskeli bir adam gördü ve Trevor Byron'ın gösterinin bir parçası olduğunu düşündü. Aynı şey Chad Briggs için de geçerli. Hatta bazıları Trevor'ın berbat bir aktör olduğunu düşündü, öldüğünün farkında bile değildi. Diğerleri ise Briggs ile yapılan 'özel efektlerin' harika olduğunu düşündü."

"Michael Myers?" Leonard yaklaşarak söylüyor.

O da başını sallıyor.

"Şüpheli maskeli ise erkek olduğunu nasıl anladılar? Peki ya boy ve kilo?" Ona sordum.

"Adam tam bir Michael Myers kıyafeti giymişti. Maske, saç, kıyafet... her şey. Sanırım erkek olduğunu düşündüler. Ve kimse boy tahmini yapacak kadar dikkat etmiyordu. Bir buçuk metreden bir buçuk metreye kadar her şey var. Bazıları iri bir adam olduğunu söyledi. Bazıları zayıf olduğunu söyledi."

Leonard sessizce, "Bu kadar küstah bir plan yapmak için taş kalpli olmak gerekir," diyor.

"Yeterince uzun sürdü!" Şerifin bağırdığını duydum.

Köpekli ekipler geldiğinde onlara bakıyorum ve o da onları yönlendirmeye başlıyor. Eğer Kyle'ı bulurlarsa, bu küçük bir mucize olacak. Şimdiye kadar, şüpheli muhtemelen çoktan oyuna dahil olmuştur.

Dikkat şeridinin arkasında duran herkesin yüzüne bakıyorum. Kız arkadaşı biraz morarmış görünüyor ama bu morluklar zanlı içeri girmeden önce de vardı.

Yardım bulması gerekenden daha uzun sürdü. Şüphelinin Kyle'ı buradan çıkarmak için zamanı vardı. Büyük ihtimalle zemine açılmış deliği kullandı.

Bunların hepsi düşünülmüştü ve zanlı bir şekilde kız arkadaşını gözden mi kaçırdı? Şüpheliyim.

Tırnaklarını kemiren kıza doğru ilerlerken Leonard da beni takip ediyor, bir o yana bir bu yana sallanırken omuzlarına bir battaniye örtmüş.

"Bayan Blanks?" İsmi duyunca başını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı. "Bizimle konuşmak ister misiniz?"

Başını usulca sallıyor ve bandın altından geçerek bize yaklaşıyor. Gördüklerine rağmen şokta değil.

"Bayan Blanks, şerifin sizinle zaten konuştuğunu biliyorum ama bize gördüğünüz herhangi bir şeyi anlatırsanız çok memnun oluruz," diyorum yumuşak bir sesle, bu insan avını yönetmemesi gereken deli adamın aksine sakin ve cana yakın görünmeye çalışarak.

"Karanlıktı. Sadece kan ve bağırsak gördüm ve o deli adam testeresini Kyle'a fırlattı. Kafasından vurdu. Sıranın bana geleceğini düşündüm."

"Ama öyle bir şey olmadı," diyor Leonard yatıştırıcı bir şekilde. "Sonra ne oldu?"

Dudağını ısıyor. "Dışarı koştum ama arkamı döndüğümde Kyle'ı sürüklediğini gördüm. İnsanlar onun üzerine basıyor, gülüyor ya da çılglık atıyorlardı. Kimse bunun gerçek olduğunu bilmiyordu ama ben . Bazı insanlar Chad'i görünce panikledi çünkü iğrençti. Sorgulamaya başladılar ama yine de yüksek sesle bir şey söylemediler. Sonunda Kyle'ı çekmeye devam ettiğini gördüğümde dışarı çıktım ve diğer iki yardımcısına içeride nerede olduklarını söyledim."

"Kaçış deliğini görmedin mi? Üstü kapalı falan değildi," diye belirttim.

"Odaklanamayacak kadar korkmuştum," diyor gözlerime bakmadan.

Leonard'la bakiştık. Onlara delikten bahsetmemesi, kurulum boyunca geri geri gelmelerine ve onları yavaşlatacak insan ordularına karşı savaşmalarına yol açacaktı. Deliğı gördü. Bundan bahsetmemeyi tercih etti ama yine de şerifin gözünde kendini herhangi bir yanlıştan aklamak için neler olup bittiğini anlattı.

Leonard benimle birlikte uzaklaşırken, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Blanks," diyorum.

"Neredeyse kız arkadaşının Kyle'ın gitmesini istediğini düşünüyorum," diyor Leonard nefesinin altında.

Etrafıma bakıyorum, en ufak bir üzüntü belirtisi göstermeyen yüzleri inceliyorum. "Burada biri bir şey görmüş," diyorum ona, kendi aralarında fısıldaşan ama bize ya da diğerlerine bir şey söylemeyen insanlara bakarak. Şerifin adamları.

"Sadakatler değişiyor," diyor Leonard sessizce.

"Ne?" Ben de aynı sessiz tonda soruyorum.

Eliyle etrafı işaret ediyor. "Bu insanlar yıllarca konuşmamaya şartlandırıldılar, ödöl yerine ceza buldular. Gurur yerine terör bulmuşlar. Şimdi bu maskeli haçlı geliyor ve onlara yalanlarını söylüyor, onları ezen yozlaşmışları öldürüyor.

bu kadar uzun süre. zalimleri yerine katilimize kayıyor. Çok geçmeden bir kahramana tapma kompleksi geliştirecekler ve katili adaletsizliğe karşı çıkan bir kanunsuz olarak görecekler."

"Katilimiz adaletsizliğe karşı konuşmaktan çok daha fazlasını yapıyor," diyorum iç çekerek.

Başını sallıyor. "Öldürmek kızımız için tek seçenektir. Çünkü konuşmak sadece bu insanların ölmesine ya da daha kötüye gitmesine neden oluyor," diyor uzaklaşmadan önce.

Onun sadakatini sorgulamaya başlıyorum. Herkesin içinde Leonard, katilimize karşı çok fazla empati duyacağını düşündüğüm son kişiydi.

Ve ona her şeyimiz demeyi bırakmalıyız.

Sahiplenme ya da sahiplenme empati bağlarını güçlendiriyor ve adam bütün gün ondan *bizim* kız ya da *bizim* katil diye bahsediyor. Tecavüzcülere karşı savaşı bir kadın olduğunu bilmek de daha fazla sempati ve empati gerektiriyor. Kafamızı karıştırıyor, benden çok onun kafasını karıştırıyor.

Ama ben bile çok geç olmadan Kyle'ı bulmak için çabalıyorum. Daha Hadley'i adli tıp için çağırmadım bile.

Konuyu zorlamaya karar vererek ona mesaj atıp bize katılmasını istedim ve hemen yolda olduğuna dair bir mesaj aldım. Lana'ya da mesaj attım.

İyi misin? Hadley buraya gelmeli, böylece başka birini gönderebilirim.

Her şey yolunda. Gerek yok. Eve gitmeliyim, bu gece bir şeyle uğraşacağım ve sonra döneceğim. Evime hırsız girmiş ve Duke arayıp bir şey alınıp alınmadığına bakmamı istedi.

Ne oluyor lan?

BEN: Bir cinayet dedektifi sizi olası bir hırsızlık için mi arıyor?

LANA: Polisler bana telefonumdan ulaşamadılar çünkü ev numaram güvenlik şirketinin numarasıydı. Duke'te cep telefonum vardı ve şehir dışında olduğumu biliyordu. Kısa bir yolculuk olacak. Söz veriyorum. Seni seviyorum. <C

Ona gitmesini söylemek istiyorum ama şerif gerçekten de eve zorla girmek gibi aptalca bir şey yapabilir ve onun peşine düşebilir. Bildiğim kadarıyla bu, oğlunun dört saat önce kaybolmasına misilleme olarak yaptığı bir şey.

Dengesiz aklı benim de bir şekilde işin içinde olduğuma inanıyor. Ya bunların hepsi bir tuzaksa?

Kal. Gitme. İçimde kötü bir his var.

Yola çıktık bile. Kötü hislerini bir kenara bırak. Duke orada olacak ve sigorta işleriyle ben ilgileneceğim. Bana odaklanma. Morry davanla ilgili.

"Her şey yolunda mı?" Leonard bana soruyor.

"Hayır. Lana çok inatçı," diye inleyerek telefonumu kaldırıyorum.

Duke'u sonra ararım.

"Sadece merak ettim, Lana hakkında ne kadar şey biliyorsun?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden soruyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sebebi yok." Topraktaki bir şeye bakarken yüzü değişiyor ve diz çöküyor.

"Bu gece buraya park etmiş araba var mıydı?" diye soruyor.

"Bu tarafı , arabaların geçmesine izin vermiyoruz."

Gözleri ağaçların arasındaki patıkaya dikiliyor. Küçük bir araba için yeterince büyük ama...

"Kan izleri ormana doğru gidiyordu," diyor Elise, düşüncemi bölerek. "Hepsi öldürdüğü iki kurbanın kanıydı, ama bir adamı parçalara ayırıp diğerini bıçakladığınızda böyle olur."

"Kyle Perkins ormana gitmedi. Sürüklenme izleri olurdu," diyorum, sonunda kafamı toparlayarak.

"Katil ormana girdi ama Kyle girmedi," diyor Elise, kafası karışmış bir halde. "Nasıl?"

Leonard ve ben birbirimize bakarken Leonard'ın yüzü asıldı. "Çünkü zanlımızın bir ortağı var."

Bölüm 12

Zeki tiranlar asla cezalandırılmaz.

-Voltaire

LANA

"Bunu izleyebileceğinden emin misin?" Eşofmanımı çıkararak içeri girerken Jake'e sordum.

"Çok uzun süre bekledim ve bu gece kanla başa çıkabilecek kadar sinirliyim, Lana. Ona bakmak bile onu öldürmek istememe neden oluyor. Bana bir şey olmaz."

"En kötüsü olacak," diye hatırlatıyorum ona.

Omuzlarını geriye atıyor. "Ara vermek istersem sana haber veririm. Ama bunun için vereceğimi sanmıyorum." Çenesi titriyor, ben de başımı sallıyorum ve kırmızıya dönüşmeyi bekleyen parlak bıçaklara bakıyorum.

"Hangi aracı ?" Jake bana rastgele sordu. "Lindy'nin eski evine park ettiğin Lexus."

"Kimse seni görmedi mi?"

Sorusuna cevap vermek için başımı sallıyorum. "Logan?" diye soruyor.

"Ona taksi çağırana kadar otobüse bindiğimi söyleyeceğim." Gözlerim onunkilere kaydı. "Neden üçüncü derece?"

Dudaklarını büzüyor. "Artık bir ortağın olduğunu biliyorlar. Her şeyi çözmeleri an meselesi, Lana."

Kameralar onları ormanın derinliklerine giderken yakalarken telefonunu kaldırıyor. Köpekler çılgına dönüyor ama bir şey bulamıyorlar.

Kıyafetleri ve maskeyi çamaşır suyuna batırdıktan sonra her şeyi suya attım.

"Arkamızda yeni sürüklenme izleri bırakmak için zaman ayıramayacağımızı biliyorduk. Bir ortaklıktan haberdar olmaları kaçınılmazdı," diyorum rahatça, izleme penceresine doğru ilerlerken.

Kyle kendi bakış açısından ayna görevi gören tek yönlü cama vuruyor. Aslında, içinde çığlık attığı kutunun tamamı, aslında bir ayna olan tavan dışında, bu camla dolu. Duvarlar kurşun geçirmezdir, çılgınca yumruklamasına ve tekmelemesine rağmen kırılması neredeyse imkansızdır.

Elini yumruklamaya çalışmaktan eli kan içinde kalmış ve ben sırtıyorum. Belki de küçük alanlardan nefret ettiğini biliyorum ve bu güzel ölüm noktasını iki yıl önce planladım. Belki de bu aynalarla dolu yeraltı mezarını sadece onun için inşa ettim.

Sadece ölümü için.

Jake onu tamamen çıplak ve savunmasız bırakarak giysilerini çoktan çıkarmıştı. Kyle'ın çıplak vücudunu görmek midemi bulandırıyor.

"Duke şüpheli miydi?" Jake, bir sonraki kurbanımın dudaklarından dökülen bitmek bilmeyen tehditleri duymamızı sağlayan dahili telefon düğmesini açtığımda soruyor.

Bu tehditlerin ne kadar boş olduğunu bilmiyor.

"Hayır. Polis bana hemen ulaşamayınca onu aramış, çünkü daha büyük ve daha iyi bir dava için gardını düşürdükten sonra Karabasan'ın saldırmasını kişisel olarak algılamış. Suçluluk duygusuyla olaya dahil olması aslında bize yardımcı oluyor, çünkü onu görmek zorundaydım ve nerede olduğuma dair tanık olarak sıradan bir polisten çok daha güvenilir. Evimi izliyor ve şu anda içeride olduğuma ikna olmuş durumda."

"Peki ya kapınızı alıp sizi kontrol etmeye karar verirse?"

Jake'e d6nerek, "İkimizde de varsa tartışacağımıza s6z verdiğimiz paranoyanın belirtilerini g6steriyorsun," diyorum. "Paranoya pervasızlığı çağrıştırır."

"Bu mantıklı bir soru," diyor Jake, y6z6n6 t6m duygulardan arındırarak ve içinde olduğunu bildiğim paniği gizleyerek.

Kyle omurgasını koparmakla tehdit ederken dahili telefonu kapatıyorum.

"Kapıyı alarsa ve ben cevap vermezsem, arar." Telefonumu ona doğru salladım. "Ve cevap vereceğim. Nerede olduğumu sorarsa, kafamı dağıtmak için koşuya çıktığımı s6ylerim. Ki ormanın arka tarafındaki patikalarda koştum. Evimden iki mil uzaktayız. Kolayca geri koşabilirim. O evi bunun için aldım, kısa bir s6re 6nce taşınmış olmama rağmen. T6m bunları zaten biliyorsun, neden bu kadar korkuyorsun?"

Kyle çaresizce camı kırmak için kendini cama doğru atmaya başladığında sert bir nefes 6fler. Esnek y6zeyde en ufak bir çatlak bile oluşturmadan sekip gider.

"6z6r dilerim," diyor Jake sonunda. "Sadece, işler ters gitmeye başladı. 6nce Logan seni g6r6yor ama bir mucize eseri y6z6n6 g6rm6yor. Sonra sen onu kasıtlı olarak bulman gerekirken buldun ve ambulans çağırdın. Bir kadından ř6pheleniyor, Lana. Bunu bana sen s6yledin. Ve şimdi bir ortağın olduğunu biliyorlar. Biz hazır olmadan her şey sona erecekmiş gibi geliyor."

Elimi omzuna koydum ve ona sempatik bir yarım g6l6mseme verdim. "Anlıyorum. Ama onu kurtarmasaydım 6lebilirdi ve s6r6klenme izi olmayan bir ortak olma riskiyle karşı karşıya kaldık. Yine de Kyle'ı yakalamanın tek yolu buydu. D6rt şerif yardımcısı içerideyken evine girmek iki kat daha zor olurdu."

Sertçe i çekiyor.

"Eğer senin hayatın tehlikede olsaydı ve benden intikam alan Marcus olsaydı, seni kurtarmak için her şeyini feda ederdi. Tıpkı senin onun için yapacağın gibi."

Bakışları yumuşuyor ve öne doğru eğilip başımın üstünü öpüyor. Kardeşçe bir sevgi gösterisi. "Eğer bunu yapan Marcus olsaydı, yine de onun yanında olurum," diye fısıldıyor usulca. "Ona yardım ediyor olurum. Aynı şeyi Logan için de söyleyebilir misin?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve yüzeye çıkmaya çalışan duygularımla savaşıyor. Arkamı dönüp Kyle'ın cama yaptığı başarısız saldırının ardından sendeleyerek geri çekilmesini izliyorum.

"Kendini öldürmeden önce içeri girip başlamalıyım. Bu işin tüm eğlencesini kaçırmak," diyorum sakince.

Kapıya doğru yöneldiğimde, Jake arkamdan sesleniyor. "Zamanı geldiğinde Logan'ın senin onu seçtiğin gibi seni seçmeyeceğinden endişeleniyorum, Lana."

Kapı aralığında dururken sırtımı ona dönük ve kelimelerin içime işlemesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Asla anlamayacağından ve iyiyi değil sadece hatayı göreceğinden endişeleniyorum. Benim Marcus'a verebileceğimi sana verecek kadar seni gerçekten sevmediğinden endişeleniyorum. Ve hayatta kalmak için savaşmadan önce onun seni öldürmesine izin vereceğinden endişeleniyorum. Her gün daha çok endişeleniyorum. Çünkü seni Marcus'un sevdiği gibi seviyorum. Sen benim tek ailemsin, Lana. Sahip olduğum tek şey sensin. Ve eğer bunun olduğunu görürsem ve bu konuda hiçbir şey yapmazsam Marcus beni öldürmek için mezarından kalkabilir."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken küçük bir gülümseme oluşmaya çalışıyor. "Marcus benim yerime seni seçerdi," diye fısıldıyorum kısık sesle.

"Bundan şüpheliyim, Lana. Seni zaten bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Seni hayal edebileceğimden daha kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğrattım."

"Beni yüzüstü bırakmadın Jake," diyorum arkamı dönmeden. "Diğer herkes tarafından başarısızlığa uğratıldık."

Gözlerimiz buluşacak şekilde başımı çeviriyorum ve ekliyorum, "Ama sen? Sen tüm masallarda kadın kahramanın ortaya çıkmasını beklemeyen kahramansın."

Bir kahkaha patlatıyor ve ben de uzaklaşmadan önce bir gülümseme atıyorum. Görünürde olmadığım anda gülümsemem kayboluyor ve bir elimi göğsüme koyarak görmesini istemediğim acıyla savaşıyorum.

Çok şey öğrendik. Bildiğimiz çok şey var. Aynı anda o kadar çok şey yaşıyoruz ki.

Ve tek düşünebildiğim Logan'ın gerçeği öğrenirse ne yapacağı. Bir kez daha soğukkanlılığımı koruyarak kapıyı itiyorum, ve içimdeki katil ortaya çıkıyor, kalbimi buza ve sinirlerimi çeliğe çeviriyor.

Kyle kapı kapanıp kilitlenene kadar beni fark etmiyor bile, ses etrafımızda yankılanıyor.

Öldürücü bakışları bana yöneliyor, ama sonra duraksıyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Lanet olası federaller mi? Bundan federaller mi sorumlu?!" diye bağıyor. "Babam bunu öğrendiğinde hepinizi lanet bir tepside sunacağım."

Karanlık bir sırtış, bir yılanın uğursuz gülümsemesi gibi dudaklarımdan süzülüyor.

"Federallerin bununla bir ilgisi yok, Kyle. Beni hatırlamıyor musun?" Sağa doğru bir adım atıp aynalı odada boş boş ilerlerken ses tonum hafif ama alaycı bir şekilde soruyorum.

Başını yana eğiyor.

"Sen o federalin kız arkadaşısın. Beni kızdıracak ve bu kadar kırılgan biriyle baş başa bırakacak kadar aptal değildir herhalde."

Gözleri vücudumda geziniyor, bakışları üzerimde gezinirken gözlerindeki ifade çok tanıdık, alaycı, düşünceli, hesaplı. "Bunu gerçekten yapmak istemezsin, SSA Bennett! Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok!" diye sesleniyor. "Benimle oyun oynamanın sonu kötü olur," diye devam ediyor.

Jake rolünü oynamaya karar verdiğiinde telsizden bir ses gelir.

"Aslında, federaller birkaç saat uzaklıkta, Davenport. Umarım bu gece babanın seni kurtarmasını beklemiyorsundur."

Kyle geriliyor, etrafına bakınıyor. Jake'in sesini tanıyor ama benimkini tanımıyor. Bu çok aşağılayıcı.

"Jacob Denver?" Kyle etrafına bakınırken kafası karışmış bir şekilde sorar. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye soruyor ve yumruğunu cama vuruyor.

"Gecikmiş bir borcu ödememe yardım ediyorsun," diye cevap veriyorum ve karanlık bakışları bana döndüğünde sırtıtıyorum.

Başını eğdi ve bana doğru gelmeye başladı. "Oynamak mı istiyorsun? Sana bunun ne büyük bir hata olduğunu göstereyim," diye homurdanıyor.

"Lütfen dene," diye alay ediyorum.

Aniden hamle yapıyor, ben de yana savruluyorum ve ayağımı tam zamanında kaldırıp karnına saplıyorum. Tekrar benimle boğuşmaya başlamadan önce toparlanmak için kendine ancak zaman tanıyor, ama bu bir çocuğun genç bir kabadayı ile dövüşmesini izlemek gibi - genç kabadayı benim.

Hızla birbiri ardına darbeler indiriyorum, yumruğum burnuna çarpıyor; dizim kaburgalarına temas ediyor. Acı çığlıkları benim çılgın kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyor.

Ben dönerken, ayağım dönüyor ve ağzından kan fışkırmasına neden olacak kadar sert bir şekilde yüzünün yan tarafına çarpıyor. Vücudu spiral çizerek dönüyor ve cama çarparak yere düşmeden önce kanlı bir leke bırakıyor.

Kanını kusarken bana ters ters baktı. "Sen de kimsin lan?"

Telsizden müzik çalmaya başlıyor; annemin sesi üzerimizde dolaşıyor, gözlerinin açılmasına ve yüz hatlarının solmasına neden olan geçmiş anılarla bu ana serenat yapıyor.

Bu şarkı Kızıl Avcı'nın kasabaya eziyet şarkı. Yavaş yavaş bir şeyleri anlamaya başlıyor.

Geri çekilir, yengeç yürüyüşüyle koşacak yerinin kalmadığı duvara çarpar.

"Ben kırdığını sandığın kızım," diyorum sessizce, vücudu lezzetli bir korkuyla kasılırken ona doğru bir adım atıyorum. "Ben senin çok şey aldığın kızım." Bir adım daha atıyorum ve ayağa kalkmaya çalışırken acı dolu bir ses çıkartıyor ama aceleyle geri düşüyor. "Ben öldürdüğünü sandığın kızım."

Sonunda ayağa kalkıyor ve zayıf bir şekilde kendini korumaya çalışırken yumruğum yüzüne defalarca çarpıyor.

Sonunda saçlarından tutup yüzünü cama çarpıyorum, Jake'in diğer tarafta olduğunu ve benim gibi bundan zevk aldığını biliyorum.

"Ben senin terör saltanatına son veren kızım."

"Hayır," diye inliyor, yüzünü tekrar duvara arptığımda yüzünü buruşturuyor. Sonra saçlarından tutup başını geriye doğru çekerek yüzünün kanlı yansımasının ona baktığını görmesini sağlıyorum.

"Her saniyesini izlemene izin vereceğim, tıpkı Marcus'a yaptığın gibi."

Tam doğru açıyı kullanarak kolunu yuvasından çıkaracak kadar sert bir şekilde geriye çektiğimde acı içinde haykırıyor.

Dönüyor ve sağlam eliyle bana vurmaya çalışıyor, ama çok kolaylıkla savuşturduğum zavallı bir vuruş.

"Çok zayıf," diye alay ediyorum. "Bütün o kadınlar böyle zayıf bir adam tarafından incitildi."

Gözleri kararıyor ve bir bıçak ayağıma doğru kayarken dudaklarıma hastalıklı bir gülümseme yayılıyor, kapının kapanma ve tekrar mühürlenme sesi de buna eşlik ediyor.

Jake yaklaşırken, "Sanırım bu sefer ben de sana katılacağım," diyor.

Kyle bıçağa hamle yapıyor ama ben bıçağı alıp onu tekmeleyerek uzaklaştırıyorum, gözlerimden akmaya çalışan yaşlara aldırmiyorum. Bu anı uzun zamandır hayal ediyordum ama hatırladığımdan çok daha zayıftı.

Bizi nasıl bir güçle tuttuğunu hatırlıyorum. Jake çığlık atan Kyle'ı yere yatırıp kollarını tıpkı bizi tuttuğu gibi zapt ederken söyledikleri aklıma geliyor.

"Buna bayılacaksın bebeğim. Tıpkı eskiden gibi."

Bıçağı alıp tek parmağımın üzerine indiriyorum ve ardından gelen olgun çığlıkları dinliyorum. İçimi bir ürperti kaplıyor, intikam duygusu damarlarımda elle tutulur bir varlıkla dolaşıyor.

Biraz çaba gerekiyor ama bıçak sonunda kırılğan kemiği kırıyor ve kan donduran bir çığlık daha kutuya yayılıyor.

Ben ilk parmağımı kaldırırken Jake sırtıyor.

"Tutun onu! Marcus'u da tutun. Bu eğlenceli olacak."

"Bu eğlenceli olacak," diyorum, parmağımı ağzına sokarken ve burnunu tutarken elimi aşağıda tutarken geçmişteki sözlerini yankılıyorum. Onu daha sabit tutmak için vücuduna sarılıyorum ve boğumunun ortasından kestiğim kendi parmağıyla tıkanmasını ve boğulmasını dinliyorum.

Zorlukla karşı koyuyor ama sonunda yutkunma içgüdüğü her şeyin önüne geçiyor ve parmağı aşağı indirmek için boğazı acı içinde çalıştıktan sonra onu serbest bırakıyorum.

Onu bırakır bırakmaz kusuyor, gözyaşları yüzünden akarken başını yana çeviriyor.

"Hasta olma Victoria," diye alay ediyor Kyle ben öğürürken, bağırsaklarımı kaldırırma döküyorum, sonra da Lawrence'ın sırası gelsin diye beni tutarken içinde debelenmek zorunda kalıyorum. "Daha yeni başlıyoruz."

"Hastalanma, Kyle. Daha yeni başlıyoruz," diyorum, bir parmağımı daha keserek, bir zamanlar beni yerimde tutan bir rakamı daha alıyorum.

O , daha fazla anı bana saldırıyor ve saf nefret gözyaşları beklenmedik bir şekilde yanaklarımdan aşağı kayıyor.

"Bir fahişenin ve lanet bir korkağın kızı. Babanın o kadınları öldürecek cesareti olmadığını biliyorum. Sadece umurunda değil. Şimdi al onu Victoria. Al ve çeneni kapa."

"Al şunu!" Bir parmağımı daha keserek bağırıyorum. "Al ve çeneni kapat!"

Ben on parmağını da kullanırken Jake onu daha sıkı tutuyor, sonra da fazla kanamasını önlemek için hasarı .

Kyle hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ama yalan söylemiyordum. Daha yeni başlıyoruz.

"Senin sıran, Tyler. Eyerle. Bu gece eyersiz ve eğlenceli," diye kışkırtıyor Kyle, çıplak kasıklarımı tutup tokatlıyor. "Biraz yıpranmaya başladı."

"Bu benim için," diye tıslıyorum, bıçağı gövdesinden aşağı doğru kesiyorum, acı içinde çılgılık atarken geri çekiliyorum. Kesik ateş gibi yakacak kadar sığ ama çok fazla kanamaya neden olacak kadar derin değil.

Kalbimin boğulduğu ve ölesiye sıkıldığı bir başka anı daha su yüzüne çıkıyor.

"Üzgünüm Bayan Carlyle. Ancak iç organlarınızda meydana gelen hasar ve hastanede aldıkları hayat kurtarıcı önlemler çocuk sahibi olmanızı engellemiş gibi görünüyor. Acil bir histerektomi yapmak zorunda kaldılar."

Onu yanlamasına keserken yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor, dönüştüğüm canavar gibi vücudundan yavaşça bir parça et koparıyorum.

"Bu babam için," diyorum ona, bir bölüm daha oyarken.

"Baban zayıftı. Babamın adamları sırayla giderken o ağladı. Sana yaptıkları her şeyi ve babanın nasıl küçük bir sürtük gibi ağladığını anlatayım."

Bir kare eti sıyrıp vücudundan ayırıyorum. Mükemmel bir uygulandığı için neredeyse hiç kan akıyor, ama yine de çığlık atıyor ve ağlıyor, çünkü cehennem gibi yanıyor.

İşim bitmeden derisini canlı canlı yüzmüş olacağım.

"Kıçı kızın amından daha dar, eğer bunu merak eden varsa. O lanet bir ibne, bu yüzden bundan zevk alıyor," diyor Kyle gülerken.

"Aletine bok mu bulaştı?" Morgan alay ediyor.

"Hayır. Sadece yıpranmış bir fahişenin sağlayamayacağı bir şeyi hissetmeye ihtiyacım vardı.

İlk kez sikimi içine soktuğumda sıkı olmayı bıraktı."

Etimden bir parça daha koparılıyor ve gözyaşlarım daha hararetli ve ateşli bir şekilde kendi etimi yakarken Jake, Kyle'ı zapt etmeye devam ediyor.

"Bekâretini uzun zaman önce aldım. Bunu da almam doğru olur," diyor Kyle, ben haykırırken beni yüzüstü çeviriyor, beni dizlerimin üzerine itip popomun yanaklarını ayırırken gözyaşlarımı geri akıtmaya zorluyor.

"Lütfen !" Çığlık atıyorum.

"Yalvar, fahişe. Sana bir olmaz. Kimsenin umurunda değil."

"Lütfen dur!" Gözlerinin bir kare et daha sallarken Kyle haykırıyor.

"Yalvar, fahişe. Sana bir olmaz," diye fısıldıyorum karanlık bir şekilde.

"Kimsenin umurunda değil."

Gözleri kapanmaya çalışıyor ama çenesini tutarak onları açmaya zorluyorum ve başımızın üstündeki aynaya bakıyorum.

"Önümüzde uzun bir yol var," diyorum ona sakince. "Ve göz kapaklarını dikmek zorunda kalsam bile hepsi uyanık olacaksın. Yani bunun gerekli olup olmadığına sen karar vereceksin."

Onun gözlerinden benimkilerden farklı bir nedenle yaşlar dökülüyor. Benimkiler bastırdığım on yıllık ıstıraptan dökülüyor. On yıl boyunca hapsettiğim nefretten. On yıldır görmezden geldiğim acıdan.

Saldırımı yöneten canavar bu ve benim ellerimde ölecek.

Gözyaşlarım özgürlük için dökülüyor.

Düşüyorlar çünkü artık kabuslarıma giremeyecek. Onun özgürce paylaştığı çığlıkların anılarıyla kendimi uyutacağım.

"Merak etme Victoria. Henüz ölmeyeceksin," diyor Kyle, küçük bıçağı vücudumun üzerinde kaydırırken, arkasında belli belirsiz bir kan izi bırakarak. "Hâlâ bütün gecemiz var."

Vücudundan inerken bıçağım aşağı kayıyor ve bacaklarının arasındaki gevşek eti kesiyor. Morgan'ın aksine, o bir cinsel sapık değil. O sadece sosyopatik eğilimleri olan hasta bir orospu çocuğu.

Donup kalıyor, gözleri dehşet içinde büyüyor, başına gelecekleri biliyor.

"Merak etme, Kyle. Büyük finale henüz hazır değilim. Biz hala bütün gece var."

"Artık herkes senin bir fahişe olduğunu bilecek. Bütün kasaba senin gerçekte ne olduğunu görecek."

"Bundan asla kurtulamayacaksın!" diye bağırtıyor kardeşim ama Kyle onu duymazdan geliyor ve sanki bu sözleri söyleyen benmişim gibi benimle konuşuyor.

"Bu hiç olmamış gibi olacak, Victoria. Çünkü senin bir önemin yok. Ve sen ibne kardeşin ve korkak babanla birlikte mezarında çürürken, babam hâlâ herkesin korktuğu kişi olacak."

Hala durmak bilmeyen gözyaşlarıyla dolu geniş, dehşete düşmüş gözlerine bakarken sesimi alçaltıyorum.

"Ama yarın? Tüm kasaba senin gerçekte ne olduğunu görecek. Bir zamanlar korktukları zayıf, anlamsız bir adam. Şimdi korktukları şey ben olacağım. Ve sıra babana gelecek. O zaman ikiniz de mezarlarınızda çürüyeceksiniz, ben ise savaşı daha iyi bir canavarın kazandığını bilerek tüm bunlardan uzaklaşacağım."

Bir çığlık daha havayı delip geçerken, gözyaşlarım yavaşlıyor, anılar azalıyor ve sadece Logan'ın çözebileceği soğukluk boğucu bir tutuşla üzerime çöküyor.

Kyle Davenport bütün gece dayanamaz.

Ama mümkün olduğunca uzun süre dayanmaya çalışacağımdan eminim.

Bölüm 1C

Adaletsizlik sonunda bağımsızlık üretir.

-Voltaire

LOGAN

Bir bedenim üzerimden kaydığını ve dudakların yanağımı okşadığını hissettiğimde yarı uykudayım. İlk başta, sadece diğer kişinin sıcaklığını hissederek orada uzanıyorum, ama sonra gözlerim uçarak açılıyor ve elim dışarı fırlıyor, çarpmaya hazır-

Lana bileğimi düşündüğümünden daha güçlü bir şekilde kavrayıp başını geriye doğru çekerken gözlerim açılıyor, savurduğum yumruktan zar zor kaçarken gözleri şok içinde açılıyor.

"Siktir!" Bağıryorum, üzerime çıkarken dik duruyorum. "Çok özür dilerim! Ne be? Ben-"

Gülmeye başladı, kafam allak bullak oldu.

"Sanırım bensiz uyumadığın halde seni uyandırmak için aptalca bir yoldu," diyor ve bileğimi bırakıp kollarını boynuma atarken gülümsüyor.

Neredeyse ona vurmaya bu kadar yaklaştığım için titriyorum. Neyse ki refleksleri iyi.

"Kahretsin, Lana, çok üzgünüm."

"Olma," diyor dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken sırıtarak. "En azından ben yokken başka bir kadının seni baştan çıkarması konusunda endişelenmeme gerek yok."

Vücudum titremeye devam ederken inleyerek öpücüğüne karşılık veriyorum. "Zaten bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Sana kolay sevmediğimi söylemiştim," diye mırıldanıyorum.

dudaklarına karşı.

Beni daha sert öpüyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Tam bana sürtünmeye başladığı sırada kapım açılıyor ve kadınsı bir küfür savruluyor.

"Özür dilerim!" Lisa'nın sesi ikimizin de libidosunun üzerine ıslak bir battaniye gibi çöktü.

"Eminim," diye homurdanıyor Lana, ben iç çekip onu kendime doğru çekerken omzunun üzerinden bakıyor. Üzerimden kalkmak için bir hamle bile yapmıyor ki bu benim için sorun değil.

"Ne?" Utanmış görünme nezaketini gösteren Lisa'ya soruyorum.

"Gerçekten, özür dilerim. Lana'nın burada olduğunu bilmiyordum."

"Yani ben burada değilken kapıyı çalmadan erkek arkadaşımın odasına girmende bir sakınca yok mu?" Lana ona ürkütücü derecede soğuk bir ses tonuyla sorar.

Lana'nın yüzüne bakarak kaşlarımı çatıyorum. Tüm duygulardan yoksun ve sanki hissettiği öfkeyi çok kolay saklıyor gibi. Bu da ne böyle?

Lisa omuzlarını geriye atıp dudaklarının kenarına bir sırtma yerleştirdiğinde dikkatimi çekiyor.

Ah, lanet olsun.

"Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor, eskiden sürekli onun odasına girdiğimi düşünürsek. Bazen artık birlikte olmadığımızı unutuyoruz."

Olgunlaşmamış saçmalık.

"Asla unutmam," diye belirtmeye karar verdim, sadece Lana'nın aksini düşünmesini engellemek için, çünkü Lisa ile asla bir şey yapmayacağımı gerçekten bilmeliydi.

Lana hareket etmiyor, duruşu hiç değişmiyor ve nedense ağzının bir köşesinde çarpık bir sırtma belirliyor.

"Artık biliyor musun?" Lana sessizce soruyor. "Sanırım bir ara sana hatırlatabilirim."

Hadley boğazını temizliyor ve Lisa'nın yanından geçip odaya girerken Lana'ya ters ters bakıyor. Ben yatakta boxer'dan başka bir şey giymezken herkesin Lana'yı kucağımda görmesinden gerçekten memnunum.

Büyük profesyonellik.

Hadley, "Lisa, Logan'a karşı gerçek bir ilgi bile duymuyorken onu kızdırmaya çalışmamalısın," diye iç geçiriyor.

Bir nedenle Lana'ya uyarıcı bir bakış fırlatıyor, sonra dikkatini bana yöneltiyor.

"Şerif parkta bir kasaba toplantısı düzenledi. Herkesi orada görmek istediğini söyledi. Kasabadaki her bir vatandaşı Kyle'ı aramaya göndermek üzereler, artık gün ışığı var."

Kyle dün gün batımından hemen sonra ve bir araç içinde kaçırıldı. Onu ormanda bulma şansımız yok ama şerif bir arabanın olaya karıştığına inanmayı reddediyor çünkü *kimse bir araç gördüğünü* söylemiyor.

Bence bu kasabanın korkusunu hafife alıyor.

Ayrıca oğlunun bu şehir için değerini abarttığını düşünüyorum.

"Bu durumda, siz ikiniz buradan çıkabilir misiniz, böylece ben de üzerime bir şeyler giyebilirim?"

Lisa homurdanıyor. "Sanki seni daha az görmedim."

Lana'nın gülümsemesi daha da artıyor, ama bu aslında biraz ürkütücü, sanki Lisa için haince bir şey planlıyormuş gibi.

Hadley Lana'ya, "Onu buradan çıkaracağım," der ve parmağıyla işaret eder. "Hiçbir şey olmayacak."

Hadley Lisa'yı azarlarken Lana omuz silkip bana dönüyor. Sesleri azalırken Lana kucağımda daha rahat ediyor ve o bir şey söyleyemeden onu öpüyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum öpüşmeyi keserken dudaklarına karşı. "Lisa tam bir sürtük."

"Kadınların ve erkeklerin hiçbir sonuç olmaksızın istediği her şeyi söylemesine izin vermesine alışmış. Daha önce de kötü kız tipleriyle uğraşmışım. Hepsi havlar. Isırmaz. Ama bir sürü gözyaşı."

Başımı eğip onu inceliyorum. Kapalı görünüyor. Sanki bir şekilde kendinden uzaklaşmış gibi.

"Hey, iyi misin?" Ciddi bir şekilde gözlerine bakarak soruyorum. Sanki daha soğuklar. Neredeyse ürkütücü.

"Uzun bir gece," diyor iç çekerek ve parmağını yanağımda gezdiriyor. "Ama her geçen saniye daha iyi hissediyorum. Sanki büyülü bir şeysin, bana insan olduğumu hatırlatıyorsun."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda acı çektiği ve kendini kapatmaya çalıştığı çok açık.

"Ne oldu?" Yüzünü avuçlayarak soruyorum.

Gözleri ısınırken anında parlıyor ve gözyaşlarını tutuyormuş gibi hızla kırıştırıyor.

"Yok bir şey," diyor kırılgan bir gülümsemeyle. "Sadece fazla uyuyamadım. Mümkün olduğunca çabuk sana dönmek istedim."

Onu tekrar öpüyorum, kollarımda yavaşça gevşediğini hissediyorum, sanki bir an için aramızdaki garip duvarı yıkıyormuş gibi. Öpücüğü arıyor, sanki sadece benim sağlayabileceğim bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Ama daha derinleştirmeden telefonum çalıyor ve bana bugün çok işim olduğunu ve sadece iki saat uyuyabildiğimi hatırlatıyor.

İnleyerek öpüşmeyi kesiyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Bu gün biter bitöpüşmeye devam edeceğiz. Hadley'nin bugün uzak kulübede halletmesi gereken bir sürü adli tıp işi var. Onunla kal."

"Bu kadar korumacı olmana bayılıyorum," diyor usulca.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben yine kafasının içinde neler olup bittiğini çözmeye çalışıyorum. Sanki kendisiyle bir savaşa girmiş gibi ama nedenini söylemiyor. I

Neredeyse bugünü atlatıp sadece onunla yatakta geçirmek istiyor, bana sık sık verdiği kaçıışı ona da sunabilmeyi diliyordum.

"Git," diyor iç çekerek, ayağa kalkıp kırmızı gömleğini düzeltirken. Buraya geldiğimizden beri neredeyse her gün kırmızı giyiyor. Ya da belki de her gün.

"Neden bu kadar kırmızı?" Ayağa kalkarken gömleğinin eteklerini parmaklayarak ona soruyorum.

"Az önce çantama bir sürü kıyafet attım. Anlaşılan kırmızı bölümümden bir şeyler seçmişim."

Gözlerini devirerek gülümsüyor. "Kırmızı bölümünüz var mı?"

"Kocaman bir dolabım var. Bir şekilde organize edilmeli."

O odadan dışarı fırlıyor ve ben ayağa kalkıp elimi saçlarımda gezdiriyorum. Telefonum susmadığı için beni uyandıracak bir duş almaya bile vaktim yok.

Kulübeden çıkarken aşağıya bakıyorum ve geçici karargâhımızın içinde kaybolan Lana'yı bir an için görebiliyorum.

Dışarı çıktığımda Leonard beni bekliyor olacak.

"Sorun mu var?" diye soruyor, gözleri Lana ve Hadley'nin içinde bulunduğu uzak kulübede.

"Lisa."

O homurdanarak biniyor, ben de çekmeye başlıyorum. "Lisa ayrılırken halinden memnun görünüyordu."

"Tam bir belası." ona yaşadığım harika sabahın ayrıntılarını da anlatıyorum.

"Lana ne yaptı?"

"Ona ve küçümseyici bir yorum yaptı, ama ses tonunda hiçbir ısırik yoktu. Aslında biraz garipti. Saldırganlık yoktu. Neredeyse hiç

Eski sevgilim içeri girip Lisa'nın yaptığı gibi ortalığı karıştırsaydı diğer kadınlar çılgına dönerdi. Yine de Lana tepkileriyle beni her zaman şaşırtıyor."

Leonard, "O anın sıcaklığıyla tepki vermemek için çok kontrollü olmak gerekir," diyor ama bunu benden çok kendine söylüyormuş gibi geliyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Omuz silkiyorum.

"Katilimiz hakkında gerçekten ne hissediyorsun? Bugün kimliğini öğrenseydiniz ve onu dinleseydiniz, onsuz asla adalet olmayacağını bilerek onu gerçekten hapse atabilir miydiniz?"

Kaşlarım çatıldı. "Adalet bir grup insana işkence etmek ve onları öldürmek değildir Leonard."

"Bir dakikalığına FBI değilmişsin gibi davran. İnsanlığın en kötüsüne tanıklık etmiş ve canavarların içindeki iyiliği görmüş biri olduğunuzu varsayın."

"Takip etmiyorum," diyorum ona, trafiğe kapalı caddeye yanaştığımızda. Her yerde arabalar var, bu yüzden arka tarafa park etmek zorunda kaldık.

"Kız kardeşimin en iyi arkadaşı Katie bir keresinde bir uyuşturucu satıcısıyla çıkmıştı," diyor rastgele ve ben de kaşlarımı ona doğru kaldırarak koltuğumda iki büklüm oluyorum.

Devam ederken gözlerimin içine bakıyor. "Çocuklara asla uyuşturucu satmazdı, evdeyken uyuşturucuyla arasına hep mesafe koyardı ve adamlarından biri bir çocuğa uyuşturucu satarsa cesetleri nehirde yüzerken bulunurdu, kafaları, elleri ve ayakları yoktu."

"Harika bir erkek seçimi," diyorum, kafam karışmış bir şekilde.

Gözlerini deviriyor. "İlk bakışta herkes bunu söyleyebilir. Ama onun şehrinde tek bir çocuk bile uyuşturucuya ulaşamazdı. Dışarıdan gelenler, kendilerine yapacaklarından korktukları için şehirden bir çocuğa bile satmazlar. Ama Katie? Ona hiç dokunmadı. Aslında ona tapıyordu, ona bir kraliçe gibi davranıyordu ve her gün eve gelip onu şeytanlarından kurtardığına yemin ediyordu."

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" Hâlâ kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Şehrin çoğu bilse de Katie onun ne iş yaptığından habersizdi. O her zaman güvendeydi. Polisler kafalarını çevirdi, çünkü bir satıcıyı hapse atarsanız, bir başkası ortaya çıkar ve bu adam çocuklara satmazdı. Bildiğiniz şeytan daha iyidir."

Ağır bir nefes üflüyor.

"Sonunda hafif bir suçtan tutuklandı, çünkü tüm polisler 'bildiğin şeytan' mantığına inanmıyordu. Hapse girdikten iki hafta sonra Katie gerçeği öğrendi. Kendini ihanete uğramış hissetti. Çok öfkeliydi. İlişkisini ve kasabaya yeni bir satıcı taşındı. Üç hafta içinde, yaşları on iki ile on beş arasında değişen on çocuk aşırı dozdan öldü."

"Yani çocuklara satmadığı sürece bir satıcının yasadışı işler yapmaya devam etmesine izin vermenin daha iyi olduğunu mu söylüyorsunuz?" Hala bunların nereden çıktığını merak ederek soruyorum.

"Diyorum ki, dünyada kötü şeyler var. Ama bazı canavarlar ahlaklı, diğerleri ise saf kötü. Katie birkaç ay sonra hayatına devam etti, normal bir işi ve hayatı olan bir adam buldu. Adam muhasebe şirketinde çalışmaya başladı ama eve geldiğinde Katie'nin ağzını burnunu kırıyordu. Kadın onu iki kez terk etti ve adam iki kez peşine düşüp bunu ona ödetti. Kadın suç duyurusunda bulunmuş, polisler de adamın sabıkası olmadığı ve Katie'nin de bilinen bir uyuşturucu satıcısıyla ilişkisi olduğu için olayın peşini bırakmışlar."

Dudakları gerildi, ben de kıldım.

"Kız kardeşim aradığında devreye girmek zorunda kaldım. O pisliği tehdit ettim, hatta statümü koz olarak kullandım. Ama onu durduramadım. Kız kardeşimi yarım düzine kırık kemikle hastaneye yatırdıktan sonra bile polisler onu tutuklamadı."

"Ne oldu?" Öne doğru eğilerek soruyorum.

"Eski uyuşturucu satıcısı bir yıl sonra hapisten çıktı. O Katie'yi buldu, polisler de tacizci muhasebeciyi. Cesedini, Katie'yle birlikte yüzerken buldular.

Ne kafası, ne elleri, ne de ayakları vardı. Bundan birkaç hafta sonra şehirde yeni bir satıcı da buldular - aynı şekilde, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Katie onunla evli ve üç çocuğu var ve Katie'ye hala altın gibi davranıyor, bir yandan da çok öfkeli bir iş yürütüyor. Katie ne iş yaptığının bir canavar olup olmadığını belirlemediğini öğrendi. Ve bir katil bazen daha önce hiç öldürmemiş bir adamdan daha nazik olabilir. Sanırım katilimizi suçlamayacağımı söylüyorum, çünkü o daha kötü olabilirdi ve bu insanlar, Logan... Bu insanlar berbat durumda. Peki bütün bir emniyet teşkilatını nasıl tutuklarsın?"

Koltuğuma yerleşip pencereden dışarı bakıyorum ve sözlerinin yavaşça aklımda yer etmesine izin veriyorum.

"Bütün bunları bana neden anlattın?"

Kapısını iterek açtı. "Katie adamı severek ve her şeyini kabul ederek gerçek canavarı bastırdı. Diyorum ki, umarım kızımızın da onun için aynı şeyi yapan biri vardır, aksi takdirde tüm bunlar yüzünden kendini kaybedebilir. Ve bu onun hak ettiği bir son olmayacak."

Bunu itiraf ettiği için onu bu davadan atmalıyım. Yaptıklarının yanına kâr kalmasını istiyor.

Nedense arabadan inmek yerine çenemi kapalı tutuyorum.

Donny yaklaşıyor ve Leonard kaskatı kesiliyor, muhtemelen onun açığa çıktığını ve bu davada olmaması gerektiğini söyleyeceğimden endişeleniyor.

"Elinde ne var?" Ona sordum.

Donny cevap verirken Leonard rahatlar. Donny nefesinin altında, "Kyle Davenport sapkın bir orospu çocuğu," diyor.

"Farkındayım. Yani, şerif neden bahsediyor?" Kuru kuru sordum.

"Oğlunu bulmak istiyor ve kasabaya buradaki her şeyin sahibi olduğunu hatırlatıyor, bu yüzden eğer birisi katilin saklanması yardım ederse, pişman olacaklar. Tüm kasabayı açıkça tehdit ediyor, otoritesini kötüye kullanıyor ve Johnson buna izin veriyor. Bunu sindiremiyorum bile."

"Kyle Davenport gerçekten hasta," diyor Lisa bize katılırken, gözleri benimkileri buluyor ve bakışlarımı tutuyor.

"Sen de öylesin," diye homurdanıyorum. "Bir daha Lana'ya böyle bir şey yapmaya kalkarsan, seni evrak işleri ve tecritle uğraşan saçma sapan bir birime atarım."

Gözleri açılıyor ve etrafımızdaki herkes garip bir şekilde yer değiştiriyor.

"Peki ya Kyle?" Donny'ye gözlerimi Lisa'dan ayırarak soruyorum.

Siktir et. Ne olursa olsun onu başka bir birime göndereceğim.

"Yani sırra kadem dışında mı? Bakalım, bu sabah beşten fazla kadın bize onun yıllar boyunca Perili Ev'de kendilerine neler yaptığını anlattı. Kız arkadaşı bizimle özel olarak görüştü, genellikle çok sarhoş olduğu gecelerde ikinci bir kızı yanlarına aldığını söyledi. Ondan üç kez ayrılmış ve üç kez de acil servise gitmiş."

Leonard'ın bakışları benimkilere kayıyor ve dudaklarım geriliyor. İçimden bir ses bunu zaten bildiğini söylüyor.

"Yani o, kadınlara tecavüz etme fetişi olan tacizci bir piç. Hepimiz onun temiz hava solumaya devam etmeyi hak etmediği konusunda hemfikiriz. Şimdi onun hakkında bir haber var mı diye soruyorum."

Hepsi başını sallıyor ve ben de etrafta dolaşp, ekipten herhangi birinin bu kızı bulmayı başarırırsak parmaklıklar ardına koymaya istekli olup olmadığını merak ediyorum.

Bunu kendim bile sorguluyorum.

Ama bu bir vekil katili. Öyle olmak zorunda. Hiç kimse bu insanlarla kişisel düzeyde intikam alacak kadar ilgilenmiyordu. Bu da onu

İki kat daha tehlikeli, çünkü takıntı haline getirecek başka bir hedef bulacak ve sonunda küçük ihlaller için masum insanları öldürecek.

Berbat bir şey.

Gerçekten berbat.

Ama bunu öylece bırakıp gidemez.

Sonu muhtemelen hapishane yerine akıl hastanesi olacaktır, ancak bu konuda hepimizin yaşadığı kişisel ikilemler ne olursa olsun, sokaklarda bırakılamayacak kadar tehlikeli olduğu kesin.

Bu noktada tüm ekip tehlikeye giriyor çünkü kurbanlar merhametli olmayı zorlaştırıyor. Beni en çok endişelendiren gelecek.

"Şimdi oraya git ve lanet oğlumu bul, yoksa yemin ederim bu kasaba bir daha asla uyumayacak!" diye bağıırır şerif, yüzü patlamak üzere olan şişmiş bir domates gibi kızarmıştır.

İnsanlar şerifin birkaç dakika daha atıp tutmasını dinlerken, "Profilimizi çevredeki akıl hastanelerine teslim etmemiz gerekiyor," diyorum.

Leonard, "Şüphelimizin akli dengesi yerinde olmasaydı, bunu başaracak kontrole sahip olamazdı," diyor.

"Bir ortak her şeyi değiştirir. Ortaklıkta her zaman baskın bir figür vardır. Ancak bu kez, baskın figür gerçek katil değil."

"O zaman kim?" Elise sorar.

"Jacob Denver'ın evine birini gönderin. Onu ziyaret ettiğimizde bir şeyler ters gitmişti" dedim.

"O olamaz," diye iç geçirir Leonard. "Bu ortağın bu mesajları ve diğer tüm çılgınca şeyleri boyamaya yardım edebilmesi gerekirdi. Jacob fiziksel olarak bunların hiçbirini yapabilecek durumda değil. Tıbbi kayıtları gördün."

"Bizim, yani katilin bunun için Jacob'ın yardımına ihtiyacı olmazdı. Tüm bunları o planlamış olabilir," diye belirtiyorum.

Leonard hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallamadan önce bana sert bir bakış atıyor. Sonra da uzaklaşıyor.

"Onun ne?" Donny kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Zor bir gün geçiriyor," diye yalan söylüyorum, neden yalan söylediğimden bile emin değilim.

Kalabalık Kyle'ı aramak için ormanda sonuçsuz bir yürüyüşe çıkmak üzere dağılmak üzereyken kilise çanları şarkılarını çalmaya başlar.

Kaşlarım çatılıyor ve başımı eğip çanların neden sabahın altı buçuğunda merak ediyorum. Genelde sadece saat başı çalarlar.

Kilisenin çan kulesinden sarkan büyük, tuhaf görünümlü muşambaya benzer bir çanta var.

Kuledeki saat ibrelerinden birine bağlanmış şüpheli görünen bir ip var ve saatin on altıya doğru tıklayışını izliyorum ve aniden torbadan bir şey fırlıyor.

Parkta çığlıklar kopmadan saniyeler önce toplu bir nefes sesi duyulur. İnsanlar irkilir, manzaradan uzaklaşır ve birkaçı peşlerinde ateş varmış gibi koşmaya başlar.

Şerif sendeliyor, gözleri kocaman, teni solgun ve bacakları güçsüz. Kendisine yardım eden bir şerif yardımcısına çarpıyor. Yerlerine çakılmayan şerif yardımcıları Lisa ve Donny ile birlikte kiliseye doğru koşmaya başlarlar.

Kuleye dehşet içinde bakarken benim bile midem bulanıyor.

Asılı gördüğüm kişinin Kyle Davenport olup olmadığından emin değilim, çünkü onu tanımlayabilecek bir et parçası yok, ama buradaki herkes aynı sonuca varıyor.

Onu teşhis edemesek bile, hepimiz o olduğunu biliyoruz.

İp boynunu tutuyor ve çanlar çalarken çıplak, etsiz vücudu kuleden sarkıyor. Eğer tam anlamıyla panik yaratacak bir açıklama yapmak istiyorsa, bu savaşı kazanmış demektir.

Yine de, üst akıl muhtemelen bunu planlamıştır.

Toplantı doğaçlama olsa da bu parkın o saatte insanlarla dolup taşacağını biliyorlardı. Şerifi tanıyorlar. Daha o yapmadan ne yapacağını biliyorlardı.

Hadım edilmiş ceset sallanıyor, ara sıra tuğlaya çarpıyor. Ve ben başka tarafa bakamıyorum.

Kim psikotik olmadan bu kadar ahlaksız ve karanlık bir şey yapabilir?

"Hâlâ mutlu bir hayatı olması gerektiğini düşünüyor musun?" Leonard sesli bir şekilde yutkunurken sessizce soruyorum.

"Onun en kötü durumda bulunmasını bekliyordum," diyor nefes nefese. "Her şeyi o planladı."

Başımı sallıyorum. "Bu o kadar derin bir psikoza sahip biri ki, kişisel olarak hiç haksızlığa uğramamış olsa bile bunu yapmaya hakkı olduğunu düşünüyor."

"Peki kız kardeşiniz Kyle Davenport'a maruz kalsaydı, bunun çok fazla olduğunu düşünür müydünüz?" Leonard, sesinde sert bir tonla soruyor.

"Benim bir kız kardeşim yok," diyorum kaosa doğru yürümeden önce.

Elise topallayarak yanıma geliyor ve ben de ona yetişmek için mücadele etmek zorunda kalmasın diye yavaşlıyorum. "Bunun oyunun sonu olduğunu mu düşünüyorsun?" Elise soruyor, bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce dehşet verici manzaraya bakıyor.

Şüphelinin alışlagelmiş sapma belirtileri göstermediği düşünüldüğünde, bunun bir son olması pek olası görünmüyor.

"Gerçekten bilmiyorum."

Lisa koşarak yanımıza geldi, rengi tuhaf bir şekilde mordu. Hasta olmanın eşiğinde gibi görünüyor.

"Derisi yüzülmüş ve hadım edilmiş mi?" Ona sordum.

Zorlukla yutkunarak başını sallıyor. "On parmağın tamamı da kayıp."

Bu belli olmalıydı.

"Derinin tamamen yüzölmesinin yanı sıra yeni bir şey daha vardı," diyor yüzünü buruşturarak.

"Ne?"

"Gözleri dikilerek açılmıştı."

Bölüm 14

Hükümet haklı olmak tehlikelidir.

-Voltaire

LANA

"Lisa'ya zarar veremezsin," diyor Hadley bana, sözünü ettiği rahatsız edici kaltağın resmine bir bıçak daha fırlatırken.

Tam gözlerinin arasına isabet etti ve ben de çekip çıkarmaya gittim.

"Öfkemi dışa vuruyorum. Onu öldürmeyi planlamıyorum,"
diyorum usulca. "Onun yüzüne bıçak fırlatıyorsun."

"Onun resmi," diye düzeltiyorum.

Bakışlarını hissediyorum ama görmezden gelmeyi seçiyorum.

"Bıçaklarla aran nasıl bu kadar iyi olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Bir sonraki atışımı hizaladım ve bıçağı Lisa'nın boğazına sapladım. Oh, ne kadar isterdim. Bunun gerçekleşmeyecek olması çok kötü. Ne de olsa, beni kızdırdığı için birini öldüremem.

Ne yazık ki.

"Hadi ama. Logan seni yalnız bırakmak istemiyor ve görünüşe göre gidip incelemem gereken bir suç mahalli var," diyor Hadley uzun bir iç çekişle.

"Bu Kyle Davenport ve ölmeden önce canlı canlı derisi yüzülmüş. Şurada. İşiniz daha da kolaylaştı," diyorum kuru bir ifadeyle.

Bir sesle boğuluyor ve yüzümü ona dönüyorum.

"Yüzünüzdeki dehşeti silmek için yaptığı tüm o korkunç şeylerin bazı ayrıntılarını anlatmamı ister misiniz?" diye sordum.

Başını şiddetle sallıyor. "O psikopatın yaptığı başka şeyleri duymayı midem kaldırmıyor. Ben sadece... Onun canlı canlı derisini mi yüzdün?"

Başımı salladım. "Evet. Derisini parça parça ve sadece üst katmanlarını çıkarmaya dikkat ettim, böylece eğlencem sırasında çok fazla kanamadı."

Bıçağımı Lisa'nın resminden çekip kurtarıyorum, sonra Hadley'nin bilgisayarından çıktısını aldığım Lisa'nın resmini alıp yok edilmiş fotoğrafı çöpe atıyorum ve üzerini başka bir çöple örtüyorum.

"Bu hiç de ürkütücü değil," diye mırıldandı Hadley.

"Erkeklerle işkence edip öldürüyorum. Ürkütücü olmak doğal bir şey olmalı." Beni inceliyor ve kaşları çatılıyor.

" zamankinden daha da soğuksun."

"Genellikle en kötü yanımla yüzleştikten sonra yapılması gerekenleri yapmak için Logan'la daha fazla zamanım olur. *Lisa* bu sabah bunu bölmeye hevesliydi ve iyi ki katilime tasma takmışım. Tüm yanlış zamanlarda zorladı. O kadar karanlığa gömüldükten sonra sakinleşmeye ihtiyacım var. Akıl sağlığımı böyle koruyorum. Her cinayette kendimden bir parça kaybederek zaman çizelgelerini yükseltmek zorunda kaldım."

Onu dışarı kadar takip ediyorum ve sokakların sıkışıklığını göz önünde bulundurarak kaldırımda hızlı adımlarla yürümeyi tercih ediyoruz.

"Senin için endişeleniyorum, Lana. Bana kendini kaybettiğini ve Lisa'yı öldürmemek için mücadele ettiğini söylüyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Onu öldürecek olsaydım, herkes Kyle'ın yüzülmüş cesediyle meşgulken çoktan yapardım."

O öğürüyor, ben de sırtıyorum.

"Ciddiyim. Normalde bu kadar soğuk ve kopuk değilsin," diyor serbest bıraktığım kaosun tam anlamıyla iş başında olduğu kasabaya doğru yürürken.

Kyle'ı fark ettiklerinde yüzlerindeki ifadeyi görmek istiyordum ama bulunmanın akıllıca olmayacağını biliyordum. Jake ve ben arabayı deli gibi sürüp

Cesedi asma zamanı geldi ve ben hala uyumadım.

"Neredeyse bitirdim," diyorum elimdeki titremeyi görmezden gelirken.

Kyle'ı yaptığım gibi öldürmek... Bu kadar kısıtlı bir süre içinde ona hak ettiği gerçek işkenceyi verecek kadar derine inmek... Benden çok şey götürdü. Acele ettiğimi hissettim ve bunu ona ödettim.

Acısını dindirmek için daha fazla zamanım olmadığından başka hiçbir şeyden pişman değilim.

"O bir sürtük, biliyorum. Ama senin bıçaklama dürtülerinin hiçbirini hak etmiyor."

Ellerimi masumca havaya kaldırıyor, hayatları boyunca yara açmış olabileceğim ya da olamayacağım insanların hıçkırıklarını dalgınca dinliyorum. Bu sabah itibariyle, artık oğlunu *her zaman* korumuş olan şeriften korkmuyorlar. Artık dokunulmazlığı kırabilecek tek kişiden korkuyorlar.

Onlar artık bana ait.

Sürünün korkacak yeni bir çobanı var. *Baa, sürtükler.*

"Onu bıçaklamayacağım. Söz veriyorum."

Duygularım normalde olduğu gibi kontrol altında değil. Her yerdeler ve her öldürüşümde kontrol ettiğim anılar tersine dönerek uzun zaman önce buzladığım tüm duyguları harekete geçiriyor. Şimdi oyunun sonuna gitmemek beni öldürüyor. Oğlunun şoku geçmeden şerifi vurmamak.

Kederinin içinde birkaç dakikadan daha uzun süre kalmasını istiyorum. Ben bir sonraki aşamaya geçmeden önce kırılmasını istiyorum.

"Karşı adli tıp konusunda dikkatsiz davrandınız. Onu sürüklemeliydin."

"Yakalanırdım."

"Bir ortağın olduğunu biliyorlar."

"Farkındayım."

O gözlerini devirirken ona sırtıyorum ve normalde çok kolay gelen soğukkanlılığımı zorluyorum. Şu anda kırılmış durumda ve ben

cephaneliği ortaya çıkarma zamanı gelmeden önce yeniden toparlanmak için var.

Yakında grev yapmalıyım, *ama çok* erken değil.

Ağızıma bir parça sakız atıyorum ve Hadley, Lisa'nın Logan ve Leonard'la konuştuğunu görünce inliyor.

"Lütfen terbiyeli olun. Burası bir suç mahalli ve bana başka bir tane daha veremezsiniz." Ses tonu şakacı ama aynı zamanda ciddi.

"İyi olacağım," diyorum karanlık bir gülümsemeyle, ılıklarının nasıl olacağını hayal ederken gözlerim Lisa'da.

Onu biraz kesmeden önce gerçekten kontrolümü geri almalıyım. Bu kötü olur.

Hadley şarkı söyler gibi bir sesle, "Her tanıklar var," diyor.

Logan'a dokunmaya çalışan Lisa'ya bakmaya devam ediyorum. Akıllıca geri ve Lisa'nın koluna dokunmasına izin vermiyor. Sırtı bana dönük ama Lisa beni fark ediyor ve dudaklarında sinsî bir gülümseme belirliyor.

Ona bir ders verebilirim.

Hadley yine endişelenmeye başladı ve görüşümü engellemek için önüme geçti.

"Yapma, Lana. Mücadelende ben de varım ama ufak tefek çekişmelerden hoşlanmıyorum."

Kaşlarım havaya kalkıyor ama ben daha konuşmadan Lisa'nın sesi araya giriyor.

Lisa, "Sürekli bir bebek bakıcısına ihtiyaç duyarak takıma zarar vermek zorunda kalması üzücü," diyor, çünkü saatlerce kıcını tekmeleyebilecek ve hiç yorulmayacak birini kışkırtacak kadar aptal.

Hadley, Lisa'ya ters ters bakarak, "Git buradan," diye çıkışır.

Lisa yanımdan geçerken kıs kıs gülüyor ve ben de sakızımı tükürüyorum. Harika bir nişancı olduğum için, sakız tam saçının arkasına düşüyor ve oraya iyice saplanacak kadar sert vuruyor.

Lisa soluk soluğa saçlarının arkasını tutuyor ve açık ağzıyla birlikte gülünç görünen kocaman gözleriyle etrafında dönüyor.

Sırıtıyorum ve tekrar Logan'a doğru yürümeden önce ona parmaklarımı sallıyorum.

Hadley bana yetişmek için koşarken inliyor.

Gururla sırtarak, "İşte *bu* önemsizdi," diye takılıyorum.

Garip bir şekilde, artık kendimi bıçaklanmış gibi hissetmiyorum. Yaklaşan tüm kurbanlarıma sakız tükürebileceğimden ve kendimi özgür hissedebileceğimden şüpheliyim, ama Lisa'yla birlikte, hile yapıyor gibi görünüyor.

Daha çok sakız almalıyım.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye tıslıyor Hadley ama benim olgunlaşmamış gülümsememe uygun bir gülümsemeyi ısırarak geri çektiğini söyleyebilirim.

"Ona bir seri katilin güllerini göndermekten iyidir." Omuz silkiyorum ve Hadley'nin gülümsemesi kayboluyor.

"Çok mu erken?" Nazlanarak soruyorum.

Beni tersleyip uzaklaşıyor, tam o sırada Logan geliyor ve aramızdaki etkileşime bakıyor.

"Seni en az iki kez tersleyene kadar Hadley'nin arkadaşı değilsin," diyor çenemi tutup başımı geriye yatırarak.

"O zaman kanka olmalıyız çünkü bu hareketi bana karşı sık sık yapıyor."

Gülümsüyor ama gözlerindeki ağırlığı ve ne kadar ağır hissettiğini görüyorum. Kyle'ın vücudu onun için çok ağırdı ve bunu kasabaya teslim etmeden önce de biliyordum.

O anlamıyor.

Jake'in sözleri kafamın içine girmeye çalışıyor ama onları görmezden gelerek kendimi şimdi ve buraya odaklanmaya zorluyorum.

"Bu dava biter bitmez uzun, gecikmiş bir tatile çıkıyorum ve telefonumu en az bir hafta kapatıyorum. Onların gidemeyeceği bir yere gideceğiz.

Bizi bul," diyor dudaklarını dudaklarımda gezdirerek.

Peşinden koştuğu kız olarak değil, sevdiği Lana Myers olarak kalarak bu yanılısamayı eğlenendiriyorum ve kendimi gerçeklikten uzaklaştırıyorum.

"Bunu kabul edeceğim, SSA Bennett."

Dudaklarıma sırtıyor ama yüksek sesli bir bağırış bizi ayırıyor.

"Oğlum öldü ve sen cesedini kestikten sonra kız arkadaşınla öpüşüyorsun!" diye bağırın şerif, Logan'a son sürat saldırırken öfkeliydi.

İki şerif yardımcısı da üzerimize saldırıyor, ama Logan'ın yumruğu fırlıyor ve şerifin karnına bir darbe indirmeden önce bir surata isabet ediyor, sık kafalı adam iki büklüm olurken saldırıyı durduruyor.

Kendimi tutamadan içgüdülerim devreye giriyor ve elim havaya kalkarak üçüncü adamın boğazına, yumruğu bana inmeden çarpıyor. Adam öksürüyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor; Leonard onu yere yatırırken Donny de diğerini geri çekiyor.

Leonard'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve kısa bir an için panikliyorum. Hareketlerim kusursuzdu ve Lana Myers'in sahip olması gerekenden çok daha fazla deneyim gösteriyordu.

"Güzel refleksler," diyor ve yerdeki adamı kelepçelerken bana sıkı bir gülümseme veriyor.

Logan şerifi döndürür, bir ağaca doğru iter ve ellerini arkadan kelepçeler.

"Çekin ellerinizi !" Johnson bize doğru hücum ederek bağırıyor. "Şerifi tutuklayamazsınız!"

"Bir federal ajana saldırdı," diyor Leonard. "Tıpkı onların yaptığı gibi." "Ben yapmadım," diye inliyor altındaki.

Leonard kelepçeleri daha da sıkarken acı içinde bağırmasına neden olur.

"Hayır, *savunmasız* bir kadına saldırmaya çalıştın."

Bana böyle denmesinden gerçekten hoşlanmıyorum. Oldukça aşağılayıcı.

Johnson beni daha fazla kızdırmadan arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Logan benim için lanet olası bir tetikleyici, çünkü o ve Logan tartışıp seslerini yükseltirken bile Johnson'ın kafasını uçurmak istiyorum.

Savaş başladı ve Logan'ın gönderilmesi çok uzun sürmedi. Her hamlelerini tahmin ettik. Şah matı çoktan yaptık ama onlar hâlâ oyunun ortasında olduğumuzu sanıyor.

Johnson'ı rozetler ve tanıklarla dolu parkın ortasında gözlerinin ortasından bıçaklayarak her şeyi mahvedemem.

Ben de uzaklaştım. Ona kadar sayıyorum. Sonra iki bine. Koşuyorum. Koşuyorum. Meditasyon yapıyorum.

Ama o orospu çocuklarını öldürme dürtüsü hâlâ içimde ham ve öfkeli. Oyunun sonuna kadar dürtülerimi dizginlemek için savaşıyorum. Şu anda bu neredeyse imkansız geliyor.

İlk defa akıl sağlığım için endişeleniyorum.

Ben de beni sakinleştirecek kadar önemseyen tek kişiyi aradım.

"Konuş benimle," diyorum Jake'e, kalbim küt küt atarken. "Şimdi konuş benimle."

"Ördeklerin tirbuşon penisleri vardır," diyor adımlarım durakladığında. "Buraya gel. Sana birkaç resim göstereyim. Küçük pislikler."

Gözlerimi deviriyorum ve kendimi sebepsiz yere gülümserken buluyorum. "Bunu neden bildiğini bilmek istiyor muyum?"

"Bunun gibi amaçlar için çok miktarda işe yaramaz, bazen rahatsız edici bilgiye sahibim. Ne kadar rastgele olursa, seni oyundan o kadar iyi düşürürüm, canım."

"Tirbuşon penisler görmek istemiyorum."

"O zaman senin için mavi bir waffle hazırlayayım. Buraya gel. Hemen. Aptalca bir şey yapmadan önce."

"Mavi waffle nedir?"

Alaycı sırıtışını neredeyse duyabiliyorum. ". Bir süre öldürmeyi düşünmeyeceğini garanti ederim. Zihninin ağartılması gerekecek."

"Aklımı başımda tutmak için yaptığım şeyler," diye homurdanıyorum ve mavi waffle şeyini araştırmaya rotamı değiştiriyorum.

Bölüm 15

Öldürmek yasaktır; bu nedenle, çok sayıda ve boru sesleri eşliğinde öldürmedikleri sürece, tüm katiller cezalandırılır.

-Voltaire

LOGAN

Lana telefonu açtığında rahatlayarak "Merhaba," diyorum.

Şerifin sebepsiz saldırısını takip eden çılgınlıktan kaçtığı için onu suçlamıyorum ama son birkaç saattir telefonuna cevap vermediği için endişelendim.

Şerif ve yardımcıları karakollarında sakinleşiyorlar. Johnson tutuklamalarda savaşı kazandı ama gücü tükeniyor. Collins'in hazırlamakta olduğu dosyada bu ona karşı bir darbe daha.

"Hey," diyor usulca, sesi yatıştırıcı bir merhem gibi.

"Neredesin?"

Kulübenin etrafına baktım, geri döndüğüne dair hiçbir iz bulamadım.

"Koşuya çıktım. Sinirlenmeye başlamıştım. Sinirlenmekten hoşlanmıyorum," diyor üzgün bir şekilde. "Umarım iyisindir. Onların yanında olmadığından emin olana kadar aramak istemedim."

"Ben iyiyim Lana," diyorum sırtarak. "Güven bana, birkaç taşralı polisle ve üstünlük kompleksi olan modası geçmiş bir ajanla başa çıkabilirim."

"Onları hafife almayın."

Sesi arkamdan geliyor ve onu kapı aralığında dikilirken gördüğümde telefonumu yatağa fırlatıyorum, göğsü hızla inip kalkıyor ve alnında küçük bir ter damlası oluşuyor.

"Kuleden bir ceset düşüyor ve sen koşmaya gidiyorsun," diyorum iç çekerek, o ana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

"Sana saldırıyorlardı. Bir şey söylersem durumu daha da kötüleştireceğimi biliyordum," diyor ceketini çıkarıp odaya doğru ilerlerken. "Ve dilimi ısırma konusunda berbatım."

Daha da yaklaşıp onu belinden kendime doğru çekerken sırtışıma artıyor.

"Ben kendi savaşlarımla başa çıkabilirim, bu yüzden dilini daha iyi kullanabilirsin."

"Kulağına doğru mırıldanıyorum, göremesem de gülümsediğini hissediyorum."

Boynundan aşağı doğru öpmeye başlıyorum ve o da vücudunu bana bastırıyor. "Buna ihtiyacım vardı," diyor, kolları beni sıkıca sarıyor.

Kucakla.

Sarılmaktan daha fazlasını yapmak istesem de, şu anda ihtiyacım olan şeyin de bu olduğunu fark ediyorum. Çünkü az önce bir adamın canlı canlı derisinin yüzüldüğü bir kasabada dolaşacak kadar saçma bir şekilde cesur. Neden normal olup kendini bu kulübeye kilitlemiyor?

Onun yüzünden ülser oluyorum.

"Bu dava biter bitmez buradan gideceğiz. Sadece sen, ben ve çok çok uzaklarda bir sahil."

"Bir hafta dediğini biliyorum ama... belki bir haftadan daha uzun?" diye soruyor başını arkaya yaslayarak. "Benim ikramım mı?"

"Mevcut iş yükümüz göz önüne alındığında, bir bir haftadan fazla alamam. Ama belki yakında. Ve bunun bedelini ödeyeceğim."

Başı göğsümü bulmadan önce gözlerini deviriyor ve bana tutunmaya devam ediyor.

"Seni seviyorum," diyorum usulca.

Pencerenin dışındaki konuşmalar huzursuzlaşırken kolları beni daha da sıkıyor, herkes beni bekliyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor uzun bir iç çekişle. "Sanırım gitmen gereken bir yer var?"

"Yetişkin bir adamın derisini canlı canlı yüzen adamı bulmak zorundayız."

Başını sallıyor ve gözüne kaçan bir şeyi silerek geri çekiliyor. "Doğru. Üzgünüm."

"İyi misin?" Çenesini hafifçe kavrayıp yüzünü bana dönmesini sağlayarak soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri tereddütlü. Asla bir şey istemez ama her zaman çok şey verir. Yine de gözlerinde bir soru görüyorum ve ne isterse yapmaya hazırım. Buradan defolup gitmek ve bu davayı bırakmak olsa bile.

Yine de, sadece mevcut katile odaklanıyormuş gibi davranırken, son derece adaletsiz bir kasabada bulmam gereken çok fazla adalet var. Gerçi Johnson ve şerifin şimdiden ölümümü planladığını düşünürsek, sanırım rol yapmaktan vazgeçebilirim. Şimdiye kadar katilimizi işaret edebilecek bazı geçmişleri toplamaktan daha fazlasını yaptığımı biliyorlar. Hatta bunu ilan ettim bile.

Onlara karşı koca bir dava açıyorum.

Fiziksel kanıt olmadan bunu yapmak gerçekten zor.

"Neye ihtiyacın var?" Sessizleştğinde ona soruyorum.

"Bu öğleden sonra, eğer fırsatın olursa, birlikte birkaç saat geçirebilir miyiz?"

Bunu ilk kez soruyor. Genelde benden hayatını benim çılgın programıma göre şekillendirmemi isterdi, olası ölüm tehditlerine katlanmaktan bahsetmiyorum bile.

"Bütün öğleden sonrayı çıkarabilirim," diyorum, parmak uçlarımla yanağını okşayarak.

Johnson şu anda yönetmenle entrikalar çevirirken bunu gerçekten karşılayamam. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Sadece birkaç saat," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Çok işin olduğunu biliyorum."

Dışarıdaki konuşmalar giderek artıyor ve ben eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Saat yedide döneceğim ve gecenin geri kalanında tamamen seninim."

Ona dokunduğumda gözlerini kapatıyor, sanki elimin yanağındaki hissini özüksüyor.

"Tamam," diyor usulca, gözlerini açıp hafızama sonsuza dek kazınmış o unutulmaz yeşil gözlerini gösteriyor.

Onu çabucak öpüyorum ve yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissederek kapıya yöneliyorum. Şimdiye kadar hiç bu kadar savunmasız görünmemişti.

Dışarıya ulaştığımda, etrafta sıraya dizilmiş insanlar vardı ve herkes aynı anda konuşuyordu. Ne oluyor be? Ne zamandır içerideydim? Ben içeri girdiğimde böyle bir şey yoktu.

" oluyor?" Elise'e soruyorum.

Soğukkanlı bir ifadeyle bana dönüyor.

"Görünüşe göre hafıza kaybı ortadan kalktı ve aniden herkes on yıl önce olanları ve o zamandan beri olan biten her şeyi anlatmak istiyor. Gecenin geri kalanında ifade alacağız."

İnsanlar cadde boyunca sıraya girmişlerdi ve ben bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Verandada duran Lana'yı görmek için dönüyorum, gözleri uzun zamandır sakladıkları sırları dökmeye hazır olan uzun insan sırasına yerleşiyor.

Gözlerindeki o soğukluk geri geldi.

Sanki şu anda onlara kızgın gibi.

Korku, insanların dürüst olmasını sağlamak için her zaman iyi bir motivasyon kaynağıdır. Leonard'a dönüyorum ve o da beni kendisine doğru çekiyor.

"Davenport'la ilgili raporu almak için Donny'yle birlikte M.E.'ye gitmem gerekiyor," dedim.

"Onun yerini ben alıyorum. Bu karmaşaya yardım edecek ve sürekli ortaya çıkıp hattı ezmeye çalışan milletvekilleriyle uğraşacak. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kimse geri adım atmıyor. Sanırım bir canavarın derisini yüzebilecek güce sahip bir katilden, onları kim bilir ne kadar zamandır sinmiş halde tutan adamlardan korktuklarından daha fazla korkuyorlar."

Başımı sallıyorum, dağınıklığı geride bırakıyorum.

Arabaya biner binmez gaza basıp sürmeye başladım. "Jacob Denver'a ulaşabildin mi?" diye sordum.

"Telesekreterine göre iş için Kaliforniya'da." "Söylemiyorsun," diye mırıldandım. "Ne kadar uygun. Araştır ve gör eğer kanıt varsa."

"Alan uçak biletinin kullanıldığını ve birinin Kaliforniya'da onun adına bir otele giriş yaptığını doğruladı. Güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyor ama ikimiz de biliyoruz ki tekerlekli sandalyedeki bir adam için kasket çoğu görüntüyü gizleyecektir. İşin içindeyse bunu dikkatlice planladığını tahmin ediyorum. Gerçekte o olmasa bile mazereti kontrol edilecektir."

Gerginmiş gibi parmaklarını gösterge paneline vuruyor ve ben de ona yan gözle bakıyorum.

"Sorun nedir?" Merakla sordum.

"Sana anlatacağım bir sonraki bölümden hoşlanmayacağına dair bir his var içimde." "Hangi kısım?"

Yüzünü bana dönüyor ve ben de ışıklarda duruyorum.

"Alan yönetmen tarafından yakından izleniyordu, ben de eski bir arkadaşıma fazladan araştırma yaptırdım. Jacob Denver'ın sessiz ortağı olduğu başka bir işi daha olduğunu öğrendim."

"Tamam..."

"Sana bir teorim olduğunu söylediğimi ama düşündüğümü hatırlıyor musun? Ama sonra şüphelimizin bir ortağı olduğunu öğrendik?"

"Elbette. Bu seni neden bu kadar geriyor?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Kennedy Carlyle ismi sana tanıdık geliyor mu?"

Bunu düşündüm, üzerinde kafa yormaya çalıştım. "Carlyle ismi... Kahretsin. Bu, Jasmine Evans'ı öldüren arabanın direksiyonundaki sarhoş sürücünün adıydı."

Yavaşça başını sallıyor. "Genç bir kızı yetim bırakmışlar. Victoria ile aynı yaştaydı aslında. Doğum günleri bile birbirine yakındı. Adı Kennedy'ydi."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Parmaklarını daha sert vuruyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar gergin davranıyor.

"İlk başta bunun sadece tesadüf olduğunu düşündüm. Victoria Evans'ı sormak için hastaneye gittim, ancak o tarihte bir araba kazasına karışan on altı yaşında bir kız olduğunu söylediğimde, onun hakkında zaten bir FBI ajanıyla konuştuklarını söylediler. Kafam karıştı, ta ki bana Victoria Evans yerine Kennedy Carlyle ile ilgili bir dosya verene kadar. Bana fazla bir şey gösteremediler ama önemli noktalara değindiler."

"Beni kaybettin Leonard," diye inliyorum.

"Hadley Grace onları Kennedy için aradı. Tam ona göre."

"Neden?"

Aniden orta koltuğa tırmanıyor, arka koltuğa geçerken kalçası omzuma çarpıyor.

"Bu da ne ?" Omzuma tekrar çarptığında direksiyonu kırarak söyleniyorum.

"Özür dilerim!" diye sesleniyor arka koltuğa yerleşirken. "Sadece vuruş menzilinden çıktığımdan emin olmak istedim"

Kaşlarım saç çizgime çarptı.

"Bakın, kulağa çok saçma geliyor ama ben tesadüflere inanmakta zorlanıyorum," diye devam etti.

"Leonard, yemin ederim, sabrımı kaybetmeme şu kadar kaldı." Ona ne kadar az sabrım kaldığını göstermek için parmaklarımı birbirine .

"Hadley her zaman birlikte olduğun kızları araştırır," diyor sonunda.

"Herkesin çok gezdiğimi düşündüğünün farkındayım ama Kennedy Carlyle'ı hiç duymadım," diyorum ona kuru bir sesle. "Ve dedikodularda söylendiği kadar çok ortalıkta dolaşmıyorum."

"Victoria Evans'la aynı gece hastanedeydi, o ve Marcus Evans'ın öldüğü gece."

"Ve?"

"Jasmine Evans'ın ölüm sebebinin ailesi olduğunu düşününce bunu gerçekten tesadüfi buldum. Bu yüzden biraz araştırdım. Kennedy Carlyle uzun zaman önce adını değiştirmiş. Tam olarak on yıl önce. Ayrıca hayat kurtaran ameliyatının ertesi günü doktorların emirlerine karşı gelerek hastaneden ayrılmış."

"Kahretsin, Leonard!" Bağırıyorum.

"Tamam! Tamam." Uzun bir nefes alır. "Sana bunu söylemeden önce, başka bir erkekle romantik bir ilişkim olmadığını bilmelisin. Bunu çok ama *çok* iyi araştırdım. Aslında, yıllar boyunca çok az romantik ilişkisi oldu."

"Neden umurumda olsun ki?" İnledim.

Ben dikiz aynasından ona bakarken gözleri arabanın içinde geziniyor.

"Jacob Denver ile birlikte ayrıldı. İkisinin internette bir alım-satım ve takas mağazası var. Ve Kennedy Carlyle artık Lana Myers olarak tanınıyor."

Tüm oksijen ciğerlerimi acı içinde terk ederken kanım damarlarımda sıkışıyor. Araba aniden durdu ve Leonard önündeki koltuğun arkasına tutunarak kendini yakaladı.

"Emniyet kemeri," diye mırıldanıyor, yüzünü buruşturarak. "Neden emniyet kemeri aklıma gelmedi?" Ama kulaklarım, aşırı yükümden dolayı çılgınca gümbürdüyor.

uyarılmış bir kalp. Önüme bakarken ellerim direksiyonu sıkıca kavıyor ama hiçbir şey göremiyorum.

"O seni seviyor, Logan. Bence herhangi bir tepki vermeden önce bunu bilmelisin."

Bir şey yüksek sesle tutuşuyor ve bir ateş tıslaması beni kısa bir süreliğine aklımdan çıkarıyor, çünkü bir ateş yanıyor ve belediye binasındaki bir duvarın üzerinden kayıyor. Bu kez ateşle yazılmış kelimeler belirdiğinde insanlar tökezliyor ve bakakalıyor - aslında aval aval bakıyorlar.

Kaç. Kasaba kül olmadan önce. Kaçın. Kaçın. Kaçın. Kaçın. Kaçın.

"Hayır," diyorum sessizce, başımı sallayarak. "Hayır. Bunun Lana olmasına imkân yok." "İlk başta ben de öyle düşünmüştüm," diyor çok sessiz bir şekilde. "Sonra raporları okudum.

Otopside Plemmons. Lana'nın birkaç çürüğü vardı. Plemmons onlarla doluydu. Geçmişte pek çok kadını kolayca zapt etmiş bir adam, dayak yedikten sonra bıçağın üzerine mi koştu? Bunu hiç araştırmadık, çünkü-"

"Hadley," diyorum törpülenmiş bir fısıltıyla.

"Evet. Hadley. Bir de canımı yakan pedofil vardı-" "Hadley," diyorum tekrar, ihanetin bağlarının daha da sıkıldığını hissederek gittikçe sıkılaşıyor, sanki boynumda elle tutulur bir ilmik haline geliyor.

"Evet," diye fısıldıyor, sesinde çok fazla acıma var. "Belli ki Lana'nın bu haçlı seferi hakkında ona söylediklerine inanıyor. Hadley'nin yaşadıklarından sonra, bu şaşırtıcı değil. Bunu ben de anlıyorum ama... nasıl bu kadar

vekil olabilir ama herhangi bir psikotik kırılma belirtisi göstermiyor olabilir. Bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum."

Gerçek yavaş yavaş tüm kemiklerime işlerken ve motor fonksiyonlarımı kullanma yeteneğimi elimden alırken göğsüm gittikçe ağırlaşıyor.

"Seni seviyor," diyor arka koltuktan sessizce. "Gördüm Logan. Her şeyi riske attı-"

"Konuşmayı *kes*," diyorum, boğazım düğümlenince daha fazlasını söyleyemiyorum.

Yukarı.

Caddenin ortasında boş boş dururken yanımızdan arabalar geçiyor ve ben amaçsızca bakmak.

Her sabah uyandım ve günü onun güvenliği için endişelenerek, her saniyesinden korkarak geçirdim. Ve her gece sırlarıyla yatıyor, muhtemelen bana gülüyordu.

"Sen bir profilcisin," diyor Leonard, sessizlik talebimi görmezden gelerek. "Onun hissettiklerinin taklit olmadığını biliyorsun. Aptalca bir şey yapma Logan. Onu gerçeğe bağlayan tek şey sen olabilirsin ve eğer onu seviyorsan... Katie'yle ilgili hikâyeyi hatırla."

Kalbim göğsümü tekmelerken alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "Dur. Konuşmayı kes."

M.E.'ye gitmek yerine, geri dönüp kulübelere gidiyorum.

"Henüz kimseye söyleme. İtiraf istiyorum," diyorum ölümcül bir sakinlikle.

"Aptalca bir şey yapma dedim Logan."

Ellerim direksiyonu daha sıkı kavırıyor, ihanet acı damarlarımdaki seyrini sürdürüyor.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir katili sevdim. Öldürme derecesinde ölü bir aileye takıntılı bir kızı sevdim ya da bir katil tarafından manipüle edildim.

onun psikozunu avlayan adam.

Öyle ya da böyle, bu gece öğreneceğim.

Bölüm 16

Gözyaşları kederin sessiz dilidir.

-Voltaire

LANA

Tam banyodan çıkıp havlumu düzeltiyordum ki Logan yatak odasının kapısından içeri giriyor ve ödümü koparıyor.

"Bana kalp krizi geçirttin," diye inliyorum göğsümü sıkarak. Ama sonra onun çok ciddi ifadesine rağmen dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Dışarıdaki sirk için geri gelecek misin?" Havluyu düzelterek soruyorum.

"Herkes gitti. Bu sefer ateşin içinde yeni bir mesaj vardı. Eminim Kasabadaki herkes bir başkasına bir şey söylemiştir. Küçük bir kasabada her şey çok hızlı yayılır."

"Her yerdeki küçük kasabaların böyle kötü alışkanlıkları vardır," diye cıvıldıyorum ve bu konuda söylemek isteyebileceğim başka her şeyi yutuyorum.

Bana bakmaya devam ediyor, ciddi ifadesi giderek kaygı verici bir hal alıyor. "Sen iyi misin?" Endişelenerek soruyorum.

"Evet," diyor bana doğru yaklaşarak.

Daha fazlasını sormaya fırsatım olmuyor çünkü aniden üzerime geliyor, dudakları acı veren bir öpücükle dudaklarımı eziyor. Her zamanki gibi incelik ya da şefkat yok.

Sert, talepkâr, neredeyse cezalandırıcı ama ben de onu öpüyorum, ona yapışıyorum. Nasıl bu kadar boş vakti oldu bilmiyorum ama ben buna razıyım.

"Seni seviyorum," diyorum dudaklarına, bu da bana daha da sert, acı verici bir öpücük kazandırıyor, beni kaldırıp yatağa bırakırken

üstümde.

Kelimelere karşılık vermiyor, muhtemelen kıyafetlerini yırtmakla meşgul olduğu için, bana sahip olmak için çıldırıyor. Dudakları tekrar benimkileri bulduğunda, daha nazik değil.

Aynı sertlikle bacaklarımı ayırıyor ve sonra içeri itiyor. Şaşkınlıkla haykırıyorum, onun yanında kolayca ısınabildiğim için şükrediyorum. Yoksa canımı yakabilirdi.

Ve daha sert, daha sert ve daha sert itiyor... Bu böyle devam ediyor, kalçaları hiçbir ritim olmadan öfkeyle çırpınıyor.

Öpüşmeyi kesip başını benimkinin yanına bıraktığında kulağına doğru "Seni seviyorum," diyorum.

Yine duygularıma karşılık vermiyor ve beni çılgınca, şiddetle, öfkeyle becermeye devam ediyor. Her ne kadar iyi hissettirse de, göğsümde bir boşluk oluşuyor, donuk bir ağrı üzerimde büyüyor ve genişliyor.

Bir damla gözyaşı düşerken ona daha sıkı sarılıyorum, farkına yavaş yavaş varıyorum. Kalçalarımı kavırıyor, beni yukarı kaldırıyor, sanki onunmuşum gibi alıyor beni... kırmak için onunmuşum gibi.

Bir gözyaşı daha. Ve bir tane daha. Fiziksel acıdan değil, çünkü sadece yoğun bir zevk var. Çünkü öfkeli olmadıkça öfkeli seks yapamazsınız ve Logan öfkeli.

Ve beni kullanıyor.

Son bir kez daha.

Beni
cezalandırıyorsun.

Çünkü o biliyor.

Ama hala tüm gerçeği bilmiyor.

Gözyaşları daha hızlı akıyor ve ben onu alıyorum. Keşke bu kadar inanılmaz hissetmeseydim, ama kalbim altında paramparça olsa bile bedenim bundan zevk alıyor.

Bir orgazm içimi parçaladığında kendime engel olamayarak haykırıyorum. Duygusal ıstıraptan ağlarken bile, fiziksel zevk bedenimi zorluyor

arzu ile titremek için.

O içimde hareketsiz dururken, kalbim çarpıyor ve her geçen atışta daha fazla parçalanıyor. Canımın yanacağını biliyordum.

Bunun beni mahvedeceğini biliyordum.

Her geçen saniye beni daha ağır bir el ile boğacağını bilmiyordum.

"Biliyorsun," diye fısıldıyorum usulca, sesimin kırık tınısı neredeyse kendi kulaklarımı tırmalıyor.

Her şeyin başladığı gibi aniden beni çekip çıkarıyor ve ellerim başımın üzerinde sarsılıyor. Ona bakarken mücadele bile etmiyorum, ellerim kelepçelerle ferforje yatak başlığına bağlanırken bana bakmayı reddetmesini izliyorum.

Gözyaşlarım acımadan akıyor, beni utandırıyor, küçük düşürüyor, bu anda bulabileceğim tüm saygınlığımı elimden alıyor.

Ayağa kalkıp kıyafetlerini giyerken beni çıplak ve tamamen giyinene kadar tek kelime etmiyor.

Hâlâ bana bakmıyor.

"Bunu yapmamalıydım," diyor acı bir şekilde. "Öte yandan, son birkaç aydır bir katille yattığımı da bilmeliydim."

Sonunda, zerre kadar sıcaklıktan yoksun soğuk mavi gözleriyle bana bakıyor.

Bir acı , bir de ıstırap.

Kurbanlarıma verdiğim acıyı hissetmeyeli uzun zaman oldu. Ama şimdi hissediyorum.

İliklerinize kadar işliyor, içinizi burkuyor ve sizi içinizden söküp atacak kadar güçlü. Çıplak ve yatağa kelepçelenmiş bir halde acı dolu gözyaşları dökerken, içimi amansız bir güçle parçalamaya devam eden ıstırapı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama işe yaramaz.

Dün gece açtığım yaralar yüzünden hâlâ çok hamım.

Umurumda değilmiş gibi davranamayacak kadar aşığım.

Ve kalp acısı, varlığımın her hücresinde hissedemeyeceğim kadar gerçek.

Artık romantik olmak istemiyorum. Çünkü çok fazla acıtıyor. "Logan, ben-"

"Şimdi çeneni kapatacaksın, Lana," diye tersledi, gözleri kendi dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Seni sevdim. Seni önemsedim. Peki ya sen? Tek yaptığın yalan söylemekti! Beni kullandın!"

Tekrar konuşmaya başlıyorum ama ağzımı tutuyor ve acı çektirerek kapatıyor. Yapabileceği en kötü şey şu anda yaptığı şey.

Beni susturuyorsun.

En kötü kısmı da buydu.

Susturulmak, çünkü kimse duymak istemiyordu.

Şimdi kendimi sevecek kadar açtığım tek kişi beni susturuyor.

Ben.

Öfkeye sarılıyorum; soğuğu arıyorum; ama sadece bir şeyle karşılaşıyorum Daha fazla sefalet ve gözyaşı.

Ama o soğuk. Buz gibi. Yine de hissettiklerimin yalan olduğunu söylüyor.

"Sen hastasın. Yardıma ihtiyacın var. Ve şu anda seninle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, çünkü... Biliyor musun? Nedenini sen bul. Bu karmaşayı sen yarattın, beni nasıl etkileyeceğini umursamadan beni içine attın ve sen burada kalıp olacakları düşünebilirsin."

Aniden dönüyor ve ben de sözlerimi dizginliyorum.

"Kennedy Carlyle," diyor nefesinin altında. "İnanılmaz."

Her şeyi açıklamak dilimin ucunda, ama o soğukluk sonunda üzerime çöküyor, gözlerimi kapatıp onu ararken acımın bir kısmını alıyor... yalvarıyorum.

Jake haklıydı. Logan asla beni seçmezdi. Az önce bunu kanıtladı.

Sormadı bile.

Umursamadı bile.

O kapıyı çarpıp hışımla uzaklaşırken ben yavaşça gözlerimi açıyorum, bileklerimi direktten aşağı kaydırırken hiçbir şeye . Vücudum otomatik pilotta çalışıyor, ayağım çantamı buluyor ve yukarı sürüklüyor.

Soğukluk daha da artarken gözlerimi duvardan ayırmıyorum, damarlarımda yenilenmiş bir amaçla dolaşıyor. Uyuşmak istiyorum ama bu biraz zaman alacak. Bugün için vaktim olandan daha fazla öldürmek gerekecek.

Yeni aldığım ruhumdan daha fazlasını alacak.

Kilit açma setini bulup uygun aletleri bulmak için ellerimi kullanırken, gözlerime hiçbir şey için ihtiyaç duymadan önüme bakmaya devam ediyorum. Genelde kilit açmada çok iyi değilimdir ama görünüşe göre kalbinizin sökülmesi doğru yapmak için ekstra bir teşvik.

Serbest kalır kalmaz yavaşça yataktan kalkıyorum, giyiniyorum, eşyalarımı alıyorum, çantamı hazırlıyorum ve acele etmeme gerek yokmuş gibi kulübeden çıkıyorum. Zihnim neredeyse bomboş. Taze gözyaşları dökülürken bile soğukluk daha da artıyor.

Jake'in babasının avcı kulübesini terk ettiğinden beri kurduğu en yeni yere varır varmaz en iyi arkadaşımı buluyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, bastırmak için çok uğraştığım sessiz acıyla titremeye başlayan bedenim pes ederken gözleri yukarı bakıyor ve yüz hatları soluyor.

Aşkın kalbimi söküp atacağını düşünmüştüm.

Beni ateşe vereceğini düşünmüştüm.
Onun yerine, beni buza çevirdi.

4. kitabın sonu

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.